

Este Noul Testament Cuvântul lui Dumnezeu?

Munqidh bin Mahmoud As-Saqar

Această carte își dorește să dovedească

faptul că Noul Testament nu este
Cuvântul lui Dumnezeu și face acest
lucru prin intermediul unor capitole
precum: anularea atribuirii

Evangelieiilor și Epistolelor unor
apostoli, sursele păgâne vechi ale
Noului Testament, Evanghelia lui
Hristos (Pacea fie asupra sa!),

documentația și canoanele Noului Testament, greșelile din Evanghelii, modificările din Noul Testament, contradicțiile din Evanghelii, impactul legislativ și etic al Noului Testament.

<https://islamhouse.com/727898>

- [Este Noul Testament Cuvântul lui Dumnezeu?](#)
 - [Mulțumiri](#)
 - [Introducere](#)
 - [Noul Testament](#)
 - [Codexurile Noului Testament](#)
 - [Diferențele dintre codexurile Noului Testament](#)

- Exemple de modificări ale scribilor
- Demontarea susținerii că scriitorii Noului Testament au fost inspirați divin
- Scrisori personale care nu au nimic de a face cu inspirația divină
- Pasaje care sunt imposibil să fie de inspirație divină
- Evenimente importante pe care un scriitor inspirat divin nu trebuia să le uite
- Învățații neagă inspirația divină a scriitorilor Noului Testament

- Demontarea susținerii că scriitorii Noului Testament au fost mesageri
- 1. Au fost scriitorii Noului testament profeți?
- 2. Miracolele apostolilor nu dovedesc că aceștia au fost profeți
- 3. Profeția – conform Sfintei Biblie – nu garantează infailibilitatea în predică
- Demontarea atribuirii Evangheliilor și Epistolelor apostolilor
- Prima: Evanghelia după Matei
- A doua: Evanghelia după Marcu
- A treia: Evanghelia după Luca

- A patra: Evanghelia după Ioan
- A cincea: Epistolele Noului Testament
- Sursele păgâne străvechi ale Noului Testament
- Apariția de stele la nașterea zeilor
- Cadouri pentru divinitățile nou născute
- Bucurie divină la nașterea zeităților
- Locurile de naștere ale divinităților
- Învierea divinităților și dreptul lor privind judecata
- Evanghelia lui Isus (Pacea fie asupra lui!)

- Adevărata Evanghelie:
- Evanghelia lui Hristos
- Pasaje care vorbesc despre
- Evanghelia lui Hristos
- Documentația și canoanele
- Noului Testament
- Erorile Evangheliilor
- 1. Erori evidențiate de cărțile
- sfinte
- 2. Erori dovedite de realitate
- 3. Erori demonstrate prin
- intermediul rațiunii
- Modificări ale Noul Testament
- 1. Modificările provin de la
- evangheliști: au fost aceștia
- corecți atunci când copiau
- textele unii de la alții?

- 2. Modificările evangheliștilor au apărut la copierea textelor sfinte
- 3. Inventarea tiparului și modificarea Noului Testament
- Contrazicerile din Evanghelii
- Exemple de contradicții existente în Noul Testament
- 1. Contrazicerile evangheliștilor cu privire la înregistrarea evenimentelor
- 2. S-a contrazis Isus (Pacea fie asupra lui!) pe sine însuși?
- 3. Contradicțiile dintre Vechiul și Noul Testament
- 4. Creștinii aflați între recunoașterea acestor contradicții și aroganță

- Impactul legislativ și moral al Noului Testament
- 1. Noul Testament este contrar naturii umane
- 2. Deficitul legislativ al Noului Testament
- 3. Rolul anulării Legii în răspândirea corupției și a dezintegrării
- Acesta este Hristos?
- Concluzii

Este Noul Testament Cuvântul lui Dumnezeu?

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Îndurător

Mulțumiri

În primul rând, toate mulțumirile I se cuvin lui Allah – Dumnezeuul Atotputernic. Este o mare onoare să pot prezenta această umilă lucrare cititorului meu, sperând că Allah Cel Atotputernic îl va ajuta să beneficieze din aceasta, făcându-l pe el și pe mine dintre cei care cunosc adevărul și printre cei ghidați.

Urmând tradiția Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) doresc să mulțumesc celor care m-au ajutat la finalizarea acestei lucrări și care eventual au participat la succesul acestei munci, care a fost și rezultatul rugăciunilor lor către Allah Cel Atotputernic pentru a mă ajuta să fac această lucrare.

Aș dori să-mi exprim aprecierea și recunoștința față de generoșii mei părinți, care mi-au făcut cea mai mare favoare încurajându-mă și susținându-mă. De asemenea, îmi exprim aprecierea față de soția mea credincioasă, pentru susținerea și ajutorul ei continuu, fiindu-mi mereu alături pe perioada acestei munci.

Aș dori, de asemena, să-mi exprim din toată inima mulțumirile mele și toată recunoștința mea față de traducătorul, care a jucat un rol major pentru ca această carte să ajungă la cititorii vorbitori de limbă engleză, Dr. Ali Qassem.

Vreau, de asemenea, să mulțumesc tuturor fraților mei, prietenilor și colegilor care au jucat vreun rol în finalizarea acestei cărți.

Munqidh ibn Mahmoud As-Saqqaar

Introducere

Allah[1] subhanahu wa ta'ala[2] a trimis mesagerii Săi, unul după celălalt, cu semnele îndrumării adevărate pentru a le revela oamenilor. Printre acești profeți credincioși a fost și marele profet și mesager, Mesia, Isus (Pacea fie asupra lui!)[3]. Allah subhanahu wa ta'ala i-a dăruit lui **Evangelia:**

„Apoi, Noi i-am făcut să meargă pe urmele lor pe trimișii Noștri și l-am făcut să urmeze pe Isus fiul Mariei, și i-am dăruit lui Evanghelia, iar în inimile celor care l-au urmat am pus milă și îndurare. Însă monahismul l-au născocit ei singuri - nu l-am prescris Noi pentru ei - căutând mulțumirea lui Dumnezeu! Dar ei nu au păzit aceasta așa cum s-ar fi convenit să o păzească. Noi le-am dăruit acelor dintre ei care au crezut răsplata lor, însă mulți dintre ei au fost nelegiuți.” [Coran, Surat Al-Hadid, 57:27]

Allah subhanahu wa ta'ala a cerut credincioșilor să creadă în toți profeții și în revelațiile pe care El subhanahu wa ta'ala i le-a trimis:

„Spuneți (Allah se adresează musulmanilor): «Noi credem în Allah și în ceea ce ne-a fost trimis nouă și ceea ce a fost trimis lui Avraam, lui Ismail, lui Isaac, lui Iacob și semințiilor[4]; în ceea ce le-a fost dat lui Moise și lui Isus și în ceea ce le-a fost dat [tuturor] profeților de către Domnul lor. Noi nu facem deosebire între ei! Noi Lui Îi suntem supuși [musulmani]!».” [Coran, Surat Al-Baqara, 2:136]

Descriind credincioșii, Allah subhanahu wa ta'ala spune[5]:

„Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare [dintre ei] a

crezut în Allah, în îngerii Lui, în scripturile Lui și în trimișii Lui. [și ei zic]: «Noi nu facem nici o deosebire între vreunul dintre trimișii Săi»...”
[Coran, Surat Al-Baqara, 2:286]

Evangelia pe care Allah subhanahu wa ta'ala a revelat-o lui Isus (Pacea fie asupra lui!) nu este neapărat Noul Testament, cel pe care creștinii îl consideră sfânt, el fiind scris de apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!), și de cei de după ei. Aceste istorisiri umane, biografii și scrisori nu sunt revelația pe care Allah subhanahu wa ta'ala i-a revelat lui Isus (Pacea fie asupra lui!).

Cum pot oamenii, în mod fals, să-i atribuie lui Allah subhanahu wa ta'ala scrierile proprii?

„Dar vai acelora care plăsmuiesc Scriptura cu mâinile lor și spun «**Aceasta este de la Allah**», pentru a dobândi prin aceasta o mică simbrie! Vai pentru ceea ce mâinile lor au scris și vai lor pentru ceea ce agonisesc!”
[Coran, Surat Al-Baqara, 2:79]

Versetul este dovada divină clară că oamenii Cărții (**evreii și creștinii**) au schimbat Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru dovedește că ceea ce au acum, Vechiul și Noul Testament nu sunt cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala. Cu toate acestea musulmanii nu

au nici o obiecție cu privire la faptul că unele pasaje din Noul Testament care vorbesc despre îndrumările, vorbele și faptele lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) sunt adevărate. Acesta este opinia musulmanilor în ceea ce privește această temă.

Creștinii cred că Noul Testament este cuvântul lui Dumnezeu care a fost scris de oameni sfinți prin inspirația Duhului Sfânt. Însă, dovezile istorico-științifice (**chiar și pasajele Noului Testament**) susțin ceea ce spune Sfântul Coran, sau vin în sprijinul credinței creștine?

În prima noastră carte din această serie, am demonstrat că Vechiul Testament

nu este cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala. În această carte, care este a doua din această serie, **vom răspunde la o altă întrebare:** Este Noul Testament cuvântului lui Dumnezeu?

Pentru a răspunde vom cerceta Sfânta Biblie, vom discuta cu teologi creștini, cercetători științifici și savanți în domeniul istoriei, urmând metodologia științifică.

Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să ne ghideze pe Calea cea Dreaptă!

Dedic această carte tuturor celor care caută Adevărul.

Noul Testament

Noul Testament este o colecție a celor patru Evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 21 de Epistole și Apocalipsa lui Ioan, ele constituind conținutul Cărții sacre ale creștinilor. **Aceste cărți sunt atribuite a opt scriitori care au trăit în prima și a doua generație de creștini:** Matei, Marcu, Luca, Ioan - sunt scriitorii celor patru Evanghelii, Pavel - autorul celor 14 Epistole[\[6\]](#), Petru, Iacov, Iuda - cărora le-au fost atribuite câteva Epistole.

Matei, Ioan, Petru, Iacov și Iuda au fost apostolii lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**). Marcu a fost elevul lui Petru, iar Pavel a devenit creștin după timpul lui

Isus (Pacea fie asupra lui!), neîntâlnindu-l niciodată pe acesta în persoană. Luca a fost elevul lui Pavel, care după cum am spus, nu l-a întâlnit niciodată pe Isus (Pacea fie asupra lui!).

Creștinii mărturisesc că Isus (Pacea fie asupra lui!), apostolii și urmașii lor au scris Evanghelia și Epistolele, cum au devenit, atunci, aceste scrieri sfinte?

În perioada Consiliului de la Vatican (1869-1870), biserica a luat o hotărâre cu privire la Sfânta Biblie, Vechiul și Noul Testament. [Se spune:](#)

„Cărțile Sfintei Scripturi îl au ca autor pe Dumnezeu, fiind scrise cu inspirația

Duhului Sfânt și s-au dat bisericii ca atare.”

Apoi, la mai puțin de un secol după acesta, s-a întrunit un alt Consiliu la Vatican (1962-1965), care a avut loc pentru a discuta despre problemele cu care se confruntă biserica cu privire la studiile critice ale Sfintei Biblîi. S-a decis, cu o majoritate de 2344 de persoane, obiectând doar 6, următoarele:

„Tora a eșuat brusc (în a fi Cuvântului lui Dumnezeu), Evangheliile fiind mai bune în această privință; iar ele (Evangheliile) au ajuns la noi cu o inspirație divină prin Duhul Sfânt. Biserica declară în mod insistent și

perseverent că cele patru Evanghelii garantează mereu autenticitatea istorică. Evangheliile ne vorbesc sincer despre faptele și învățăturile lui Isus, fiul lui Dumnezeu. Sfinții scriitori au scris cele patru Evanghelii pentru a ne dezvălui nouă lucruri adevărate și sincere despre Hristos.”[\[7\]](#)

De asemenea, biserica a declarat că autorii au schimbat unele cuvinte; astfel nu Dumnezeu este autorul ci evangheliștii prin inspirația Duhului Sfânt. [În cartea lor „Rezumatul istoriei națiunii Copte” învățații copti au spus:](#)

„Sfânta Biblie este o compilație de cărți scrise de oamenii lui Dumnezeu

prin inspirația Duhului Sfânt, în perioade diferite.”

Creștinii nu cred în inspirația literală (cuvânt cu cuvânt, literă cu literă) precum cred musulmanii. Ei cred că:

„Dacă Dumnezeu, Cel Atotputernic, vrea să spună umanității o parte dintre secretele Sale, El va inspira un scriitor ales pentru a scrie capitolul. Apoi, el îl va susține și-l va inspira să aleagă evenimente, situații, fapte și cuvinte pe care El le vrea pentru beneficiul slujitoriilor Lui. Dumnezeu, de asemenea, va fi mentorul și ghidul scriitorului, și-l va proteja de orice greșală sau insuficiență, scriind numai ceea ce El l-a inspirat să scrie... acesta

este de ajuns pentru a atribui o carte lui Dumnezeu.”

Preotul Fender a explicat credința creștinilor în revelație, [astfel](#):

„Noi credem că profeții și apostolii au fost supuși uitării, greșelilor în toate lucrurile, însă au fost infailibili în vorbe și scris. În cazul în care un cititor observă unele diferențe sau o imposibilitate undeva în scrierile lor, acesta este din cauza lipsei de cunoaștere și înțelegere a cititorului.”[\[8\]](#)

Acesta este pe scurt ceea ce cred creștinii despre Noul Testament.

Codexurile Noului Testament

Am găsit cărțile Noului Testament între mii de manuscrise, pe care creștinii sunt atât de mândri. Ei cred că aceste manuscrise, prin numărul lor mare, sunt dovada clară a infailibilității cuvântului lui Dumnezeu pe care apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!) l-au scris.

Pentru a înțelege importanța acestor manuscrise și datele pe care le conțin, pentru creștini, vom cita cuvintele preotului Jimmy Swaggart în dezbaterea sa cu savantul musulman Ahmed Deedat. El a spus:

„Există aproximativ douăzeci și patru de mii de manuscrise scrise de mână ale Cuvântului lui Dumnezeu din Noul Testament, cea mai veche este din anul 350 e.n. Cu toate acestea, originalul primului manuscris al Cuvântului lui Dumnezeu nu există.”

Manuscrisele Noului testament se încadrează în trei categorii:

1.Codex Papirus

Scrisul pe papirus a fost folosit în al doilea și al treilea secol. Aceste manuscrise conțin două părți ale Noului Testament. Una conține pasaje din Evanghelia după Ioan (Ioan 18:31 și 18:37-38) fiind scrisă în secolul al

doilea, iar acum acestea se află în Manchester. Cealaltă conține două pasaje din Evanghelia după Matei (Matei 1:1-9 și 12:14-20), de asemenea, mai există unele documente pe papirus care aparțin secolelor următoare, conținând pasaje biblice scurte.

2. Codexul grecesc

Aceste manuscrise au fost scrise pe pielea animalelor, iar acest fel de scriere a fost caracteristică secolului patru. Există multe astfel de manuscrise și ele conțin cele mai importante manuscrise dintre care: Codex Alexandrinus, Codex Sinaiticus și Codex Vaticanus.

3. Manuscrisele aparținând secolului al XIII-lea și mai târziu

Codex Basilenis este cel mai important dintre aceste manuscrise.

Codex Alexandrinus, Codex Sinaiticu, și Codex Vaticanus sunt cele mai importante dintre Codexurile grecești. Acestea au fost scrise, așa cum am menționat, aproximativ în secolul al IV-lea. Le-am descris în cartea noastră anterioară, despre Vechiul Testament, de aceea, acum vom menționa doar ceea care se referă la Noul Testament.

1- Codex Vaticanus

În prefața Noului Testament catolic se spune:

„Cele mai multe manuscrise antice care conțin majoritatea Noului Testament, sau chiar textul complet, sunt două cărți sfinte aparținând secolului al IV-lea, iar Codex Vaticanus este cel mai important dintre acestea. Noi nu cunoaștem sursa acestui Codex, și din păcate el a suferit unele deteriorări. Acesta conține Noul Testament cu excepția Evrei (9:14, 13:25), Timotei 1 și 2, Tit, Filimon și Apocalipsa, iar un scriitor necunoscut a adăugat aceste scrisori și Epistole în secolul al XV-lea. În acest Codex, Evanghelia după Marcu se termină cu versetul (16:9).”

2- Codex Sinaiticus

Prefața în limba franceză a Noului Testament spune:

„Acest codex nu numai că conține tot Noul Testament ci, de asemenea, include Epistola lui Barnaba și o parte din textul Păstorul lui Herma, care nu se numără printre scrierile canonice.”

Acest codex nu conține sfârșitul Evangheliei după Marcu (16:9-20), neexistând nici o pagină goală, însă Evanghelia după Luca începe imediat după versetul 8.

3.Codex Alexandrinus

Acest codex conține Noul Testament cu unele lipsuri. Un exemplu din aceste lipsuri este la începutul

Evangeliei după Matei la capitolul (25:6) și în Evanghelia după Ioan de la (6:51) până la (8:52). Acesta conține, de asemenea, cele două Epistole ale lui Clement și alte scrieri care nu sunt incluse în Sfânta Biblie.

4. Codex Ephraemi Rescriptus

Acest codex conține numai Noul Testament, și acum se află la Biblioteca Națională din Paris.

Oamenii de știință presupun că acesta a fost scris în secolul al VI-lea sau al VII-lea, iar alții sunt de părere că a fost scris în secolul al V-lea.

5. Codex Bezae Cantabrigensis

Acest codex este din secolul al V-lea, iar acum se află la Universitatea Cambridge. Acesta conține cele patru Evanghelii și cartea Faptele Apostolilor cu lipsuri de mai multe pasaje cum ar fi la începutul Evangheliei după Ioan. Autorul acestui codex a copiat genealogia lui Isus înregistrată de către Matei, iar apoi când a copiat genealogia lui Isus după Luca, și a observat diferențele dintre ele a introdus pe cel din Matei în Evanghelia după Luca. Însă deoarece lista lui Matei nu conținea multe nume el a adăugat câteva nume de la el.

6. Codex Basilensis

Oamenii de știință susțin că acesta provine din secolul al VIII-lea, iar acum se află la biblioteca Universității din Basel, în Elveția. El conține Noul Testament cu lipsuri mari.

7 - Codex Laudianus

Acest codex aparține secolului al IX-lea, iar acum se află Biblioteca Bodleiană din Oxford. Acesta conține cartea Faptele Apostolilor.[\[9\]](#)

Diferențele dintre codexurile Noului Testament

Primul lucru pe care-l putem observa la manuscrisele Noului Testament este că acestea nu au fost scrise de către persoanele cărora le-au fost atribuite,

nefiind scrise în timpul vieții lor, iar primul manuscris a fost scris cu cel puțin două secole după moartea acelor oameni.

Creștinii nu pot dovedi contrariul, însă preotul Fringe a recunoscut acest lucru în timpul dezbaterii sale cu savantul musulman Al-Hindi. Cerându-și scuze preotul Fringe a spus:

„Motivul pentru care noi (creștinii) am pierdut înregistrările sunt dificultățile și problemele cu care s-au confruntat creștinii.”

Savantul musulman Al-Hindi a acceptat această explicație, dar acest lucru nu-i dezvinovățește pentru

înregistrările eronate, deoarece astfel de materiale nu se pot baza pe presupuneri, bănuieli sau incertitudini. Mai mult decât atât, printre toate manuscrisele Noului Testament nu există două identice. Toate aceste manuscrise au fost supuse adăugirilor și ștergerilor în funcție de părerea celor care le-au scris, iar acest lucru este recunoscut de către creștinii. În încercarea de minimalizare a acestor diferențe între manuscrise, [Jimmy Swaggart](#) a spus:

„În ceea ce privește scrierile antice, principiile științifice ne spun că dacă avem zece copii ale unei anumite cărți, nu avem nevoie de original. Avem douăzeci și patru de mii de copii și nu

negăm că există diferențe între ele. Cu toate acestea, ceea ce este important este că esența contextului nu s-a schimbat.”

În cartea sa „Adevărul despre Biblie” Dr. Robert nu a fost de acord cu Swaggart. Mai mult decât atât, Dr. Robert a pregătit o broșură științifică pentru a fi imprimată alături de Sfânta Biblie, dar nu i s-a permis să facă acest lucru. Atunci când a fost întrebat despre motivul său, **el a spus:**

„Această broșură îi va face pe oameni să-și piardă încrederea în această Carte.”

De asemenea, **a mai spus:** „Nu există carte care să conțină atâtea modificări, greșeli și invenții ca și Sfânta Biblie” și apoi a adăugat că preoții bisericii au recunoscut invențiile făcute, iar dezacordul dintre ei este doar cu privire la cine le-a făcut. **El a mai spus:**

„Nimeni nu ar trebui să susțină că Dumnezeu este autorul întregii Biblii, sau că Dumnezeu a inspirat aceste invenții.”[\[10\]](#)

Ken Rime a spus:

„Teologii de azi sunt de acord cu un singur lucru; doar părți foarte mici din Sfânta Biblie nu au fost modificate.”

În Enciclopedia Britannica, [Maurice Nourn](#) a spus:

„Cel mai vechi codex al Canonului Evanghelic a fost scris în secolul al V-lea. Perioada dintre apostoli și secolul al V-lea nu ne-a lăsat nici un codex ale celor patru Evanghelii. Chiar dacă este aproape de vremurile noastre acesta conține invenții considerabile, în special Evangheliile după Marcu și Ioan.”

În ceea ce privește Evanghelia după Marcu, în cartea sa „Sfântul Marcu”, [Dennis Nineham](#) a declarat:

„Modificări inevitabile, atât intenționate cât și neintenționate, s-au

strecurat, iar printre sutele de manuscrise (care sunt copii scrise de mână) ale lui Marcu, nu există două exact la fel.”[\[11\]](#)

De asemenea, el a mai spus:

„Nu avem nici un codex scris de mână pe care să putem compara cu celelalte.”

Preotul Chorer a spus că manuscrisele Evangheliei conțin 50 000 de diferențe, în timp ce Kris Bach a susținut că au 150 000. Enciclopedia Britannica susține acest lucru, [scriind](#):

„Colecție Noului Testament făcută de preoții bisericilor, care acoperă aproape toate lucrările, cuprinde mai

mult de 150 000 de diferențe dintre pasaje.”

Creștinii încearcă să găsească scuze pentru aceste diferențe. În cartea sa „Ghidul celor care cercetează”, Dr. [Samaan Kalhuun a spus:](#)

„Nu fiți surprinși de diferențele dintre copiile sfintei Cărți, pentru că, înaintea inventării tiparului în secolul al XV-lea, aceste copii au fost scrise de mână, iar unii dintre scriitori erau ignoranți și neglijenți.”[\[12\]](#)

Acesta este adevărat, însă numai jumătatea adevărului, deoarece el a ignorat invențiile intenționate ale scriitorilor, ceea ce au recunoscut cei

care au scris prefața în limba franceză al Noului Testament. [Aici se spune:](#)

„Manuscrisele Noului Testament pe care le avem nu sunt la fel, iar o persoană poate observa multe diferențe de diverse importanță...Există diferențe în sensurile a unor întregi paragrafe, și nu este o sarcină dificilă să-ți dai seama de motivul acestor diferențe. Scriitori cu capacitate de muncă diferită, au copiat textul Noului Testament de-a lungul secolelor și nici unul nu a fost infailibil în fața variațiilor greșeli...În plus, unii dintre scribi au încercat, uneori, să corecteze ceea ce li s-a părut că ar conține greșeli evidente în exprimare teologică, astfel

au introdus noi interpretări ale textului, care sunt aproape toate greșite...

Este clar că acești scribi au introdus multe lucruri de-a lungul secolelor.

Textul, care în cele din urmă a ajuns să fie tipărit a fost plin de numeroase modificări și denaturări...Cel mai înalt grad al criticii este de a examina textele acestor documente diferite cu scopul de a stabili textul care este cel mai aproape de cel original, și, este imposibil de a ajunge la textul original.”

În cartea sa „Evangheliile, originea lor și formarea lor”, Frederick Grant, profesor de studii teologice ale Bibliei

la Institutul Federal de Teologie din New York a spus:

„Se obișnuia ca textul să fie păstrat în manuscrise copiate de scribi obosiți. În zilele noastre există 4700 de astfel de manuscrise printre care unele pe bucăți de hârtie sau uneori manuscrise complete pe bucăți de piele sau pânză. Textele tuturor acestor manuscrise variază considerabil, și nu ne putem baza că vreunul dintre ele este fără greșeli. Majoritatea copiilor de dimensiuni diferite au fost supuse modificărilor de corectori a căror interpretare nu au fost întotdeauna cea mai bună.”

Textul publicat al Noului Testament nu este definitiv, ci depinde de descoperirea a altor manuscrise. În prefața a Noului Testament a preoților iezuiți se spune:

„Azi putem aprecia textul Noului Testament ca fiind una bună, și nu este nevoie să fie reconsiderată, atâta timp cât nu găsim documente noi.”

Noul Testament este temporar, până la noi ordine!

Exemple de modificări ale scribilor

Dintre cei care examinează Evanghelia nimănui nu-i va fi greu să găsească

unele adăugiri intenționate ale scribilor în text. Următoarele paragrafe vor dezvălui câteva dintre acestea:

Matei a spus: „De aceea, când veți vedea «urâciunea pustiirii», despre care a vorbit prorocul Daniel, «așezată în Locul Sfânt» - cine citește să înțeleagă! - ~ atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; [Matei, 24:15-16]

- propoziția – cine citește să înțeleagă! – este o adăugare făcută de scrib, care a vrut să sublinieze importanța acestui subiect, acest lucru nefiind spus de Isus (Pacea fie asupra lui!) pentru că el vorbea apostolilor săi.

La sfârșitul Evangheliei după Ioan se poate citi următoarele:

„Ucenicul acesta este cel ce adevărește aceste lucruri și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată.” [Ioan, 21:24]

- propoziția „Și știm că mărturia lui este adevărată” este o adăugare făcută de scrib.

Precizându-și opinia despre acesta, [editorii versiunii preoției iezuite al Sfintei Biblii](#) au spus:

„Grupul care a scris această Evanghelie a văzut-o ca pe o mărturie permanentă care a fost convenită în

acel timp, și care a fost adusă de discipolul iubit.”

Un alt pasaj din Evanghelia după Ioan spune:

„Ci unul din ostași I-a străpuns coasta cu o suliță; și îndată a ieșit din ea sânge și apă. ~ Faptul acesta este adevărat de cel ce l-a văzut: mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul, pentru ca și voi să credeți.”
[Ioan, 19:34-35]

● în ultima propoziție scriitorul a vrut să sublinieze și să asigure cititorul de onestitatea lui Ioan, nefiind cuvintele lui Ioan.

Printre adăugirile din Evanghelia după Luca, este aceea care i-a fost atribuită lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**)

răspunzând celor doi apostoli Ioan și Iacov atunci când aceștia l-au întrebat dacă ei să poruncească să se coboare focul pentru a-i distruge pe samariteni. El s-a întors spre ei și i-a certat. **Aici scribul a adăugat:**

„Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!”
(**Luca 9:55**)

Călugărul Matta Al-**Miskeen** a spus:

„Toți teologii, fără nicio excepție, sunt de acord că acest verset are o adăugare făcută de unul dintre scribi, deoarece codexul anterior nu o conține. Oricum,

este în acord cu sensul și situația din text. În vechiul codex versetul se încheie cu: "i-a certat"."[13]

Această adăugare a fost ștearsă din multe versiuni ale Bibliei.

În mod similar, cei care au transcris Evanghelia au adăugat sau au șters pasaje în capitolul 5 din Evanghelia după Ioan. [Aici găsim:](#)

„În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei. ~ Căci un înger al Domnului se cobora, din când în când, în scaldătoare și tulbura apa. Și cel dintâi care se cobora în ea, după tulburarea apei, se făcea

sănătos, orice boală ar fi avut. ~ Acolo se afla un om bolnav de treizeci și opt de ani.” [Ioan, [5:3-5](#)]

Conform călugărului Matta Al-Miskeen[\[14\]](#), [majoritatea codexurilor importante nu conțin propoziția:](#)

„mișcarea apei. ~ Căci un înger al Domnului se cobora, din când în când, în scaldătoare și tulbura apa. Și cel dintâi care se cobora în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut.”

Astfel, [în unele versiuni ale Evangheliei editorul a scos această adăugare:](#)

„În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați. Acolo se afla un om bolnav de treizeci și opt de ani.” [Ioan, 5:3, 5; nu există 4]

Demontarea susținerii că scriitorii Noului Testament au fost inspirați divin

Niciunul dintre scriitorii Noului Testament, cu excepția lui Pavel, nu a susținut că fost inspirat divin, iar scrierile lor sunt confesiuni cu privire la faptul că lucrările lor au fost bazate pe eforturi umane și nu au fost destinate pentru a fi cărți sfinte.

Luca a mărturisit în cartea sa că el nu știut despre inspirația divină sau ceva de genul acesta:

„Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, ~ după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și au ajuns slujitori ai Cuvântului, ~ am găsit și eu cu cale, preaalesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în șir unele după altele, ~ ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit prin viu grai.” [Luca, [1:1-4](#)]

Prefața arată că Evanghelia lui este o scrisoare personală pe care a scris-o din motive personale, copiind-o cu precizie de la mai multe surse, unde a găsit scris despre acest subiect. Luca nu a menționat nimic în prefața cărții sale despre inspirația divină care l-ar fi inspirat ce să scrie, nici despre faptul că Duhul Sfânt care ar fi arătat ce să scrie. Acest lucru nu este numai cu privire la Luca ci și la ceilalți scriitori ai Noului Testament. Nici unul dintre ei nu a susținut că a fost inspirat divin în scrierile sale. Preotul Dr. Manees Abd An-Noor a spus:

„Niciunul dintre scriitorii Noului Testament nu s-ar fi gândit că scrierea lui despre Hristos va deveni Cartea

Sfântă a creștinilor, pe care ei îl vor citi timp de secole peste tot în lume.”[\[15\]](#)

Dacă apostolii și urmașii lor nu au știut sau nu au susținut că ar fi fost inspirat divin, cum se poate ca creștinii să știe acest lucru? Nu există în Evanghelie nici o evidență care să susțină așa ceva cu excepția a ceea ce Pavel a susținut despre el însuși.

Scrisori personale care nu au nimic de a face cu inspirația divină

Citirea scrisorilor lui Pavel și a apostolilor, va scoate la lumină, în multe locuri pasaje care dovedesc că aceste epistole sunt personale și nu au

nimic de a face cu inspirația divină.

Ioan spune:

„Copiii surorii tale alese îți trimit sănătate.” [2 Ioan, 1:13]

Apoi el continuă să trimită salutări către preaiubitul Gaiu:

„Prezbiterul, către preaiubitul Gaiu, pe care-l iubesc în adevăr. ~ Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.... Nădăjduiesc să te văd în curând, și atunci vom vorbi gură către gură. Pacea să fie cu tine. Prietenii îți trimit sănătate. Spune sănătate prietenilor,

fiecăruia pe nume. Amin.” [3 Ioan, 1-14]

Epistolele lui Pavel conțin aceleași pasaje personale:

„Bisericile din Asia vă trimit sănătate. Acuila și Priscila, împreună cu biserica din casa lor, vă trimit multă sănătate în Domnul. ~ Toți frații vă trimit sănătate. Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfântă. ~ **Urările de sănătate sunt scrise cu însăși mâna mea: Pavel.**” [1 Corinteni, 16:19-20]

De asemenea, Pavel a notat sentimentele sale față de prietenul său Timotei la începutul aceste scrisori. **El spune:**

„Mulțumesc lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc cu un cuget curat, din moși strămoși, că neîntrerupt te pomenesc în rugăciunile mele, zi și noapte. ~ Căci mi-aduc aminte de lacrimile tale și doresc să te văd, ca să mă umplu de bucurie ~ Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a sălășluit întâi în bunica ta Lois și în mama ta, Eunice, și sunt încredințat că și în tine.” [2 Timotei, 1:3-5]

Apoi, a scris o parte dintre nevoile sale personale și i-a spus lui Timotei să-i **spună prietenului său în Corint:**

„Când vei veni, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa, la Carp, și cărțile, mai ales pe cele de piele.... ~

Spune sănătate Priscilei și lui Acuila și casei lui Onisifor. ~ Erast a rămas în Corint, iar pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet. ~ Caută de vino înainte de iarnă. Eubul și Pudens, Linus, Claudia și toți frații îți trimit sănătate.” [2 Timotei, 4:13-21]

Scrisorile lui Pavel continuă în același mod, trimițând salutări prietenilor și rudelor, pe parcursul aproape a unei pagini. (vezi [Romani 16:1-21](#)). El a trimis o scrisoare lui Tit spunând:

„Când voi trimite la tine pe Artema sau pe Tihic, grăbește-te să vii la mine în Nicopoli, căci acolo m-am hotărât să iernez. ~ Ai grijă de legiuitorul Zena și Apolo să nu ducă lipsă de nimic din ce

le trebuie pentru călătoria lor.” [Tit, 3:12-13]

Cititorul poate remarca, de asemenea, că Pavel care a fost inspirat să scrie aceste pasaje conform celor care cred în sfințenia scrisorilor lui, nu știe pe cine va trimite la Nicopoli, unde va ierna!

Există multe asemenea salutări personale. (vezi: Filipeni 1:21-24, 2:26-28, 4:21-22). Sunt acestea cuvintele lui Allah și inspirația divină?

Pasaje care sunt imposibil să fie de inspirație divină

Atunci când citim Evangheliile în nici una dintre ele nu găsim indicații despre

faptul că scriitorul ar fi fost inspirat divin. **De exemplu Luca a spus:**

„Isus avea aproape treizeci de ani când a început să învețe pe norod; și era, cum se credea, fiul lui Iosif,...” [Luca, 3:23]

Cuvintele „aproape...cum se credea” nu ar trebui să vină de la cineva despre care se presupune că a fost inspirat divin, deoarece el trebuie să știe exact și să fie sigur de ceea ce scrie. Aceste cuvinte au deranjat unii învățați ai bisericii, astfel că au fost șterse din unele versiuni în limba engleză. De asemenea, Ioan nu a știut distanța pe care apostolii au vâslit înainte să-l vadă

pe Isus (Pacea fie asupra lui!). El a spus:

„După ce au vâslit cam douăzeci și cinci sau treizeci de stadii, văd pe Isus umblând pe mare și apropiindu-Se de corabie. Și s-au înfricoșat.” [Ioan, 6:19]

Dacă el ar fi fost inspirat divin ar fi trebuit să știe exact distanța parcursă. De asemenea a spus:

„Ucenicul acesta este cel ce adeverește aceste lucruri și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată.” [Ioan, 21:24]

nemenționând nimic despre inspirația divină, apoi a scris ceea ce dovedește

că această lucrare este de mîna omului:

„Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris. Amin.” [Ioan, 21:25]

Această exagerare este evidentă și este făcută pentru a atrage atenția cititorului.

Există pasaje în epistole în care ei recunosc că ceea ce au scris sau au spus sunt propriile lor idei și nu am nimic de a face cu inspirația divină. Atunci când și-a exprimat opinia cu

privire la căsătoria dintre un bărbat credincios și o femeie necredincioasă, Pavel a spus:

„Celorlalți le zic eu, nu Domnul...” [1 Corinteni, 7:12]

Părerea sa despre acest subiect nu are legătură cu inspirația divină, însă creștinii consideră a fi o pară din cuvintele lui Dumnezeu. În ceea ce privește fecioarele el a spus:

„Cât despre fecioare, n-am o poruncă din partea Domnului. Le dau însă un sfat,...” [1 Corinteni, 7:25]

Ar trebui noi să credem mărturia lui Pavel, sau să-i credem pe creștinii care

spun că aceste cuvinte sunt ale lui Dumnezeu?

Pavel a subliniat din nou că ceea ce urmează este opinia sa pur umană. **El a spus:**

„Nu spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă; ci pentru râvna altora...~ În această privință, vă dau un sfat...” [2 Corinteni, **8:8-10**]

De asemenea, a declarat că aceste cuvinte nu sunt sfinte, **spunând:**

„Iarăși spun: să nu mă creadă nimeni nebun. Sau altminteri, suferiți-mă măcar ca nebun, ca să mă laud și eu puțin. ~ Ce spun în această îndrăzneală, ca să mă laud, nu spun

după Domnul, ci ca și cum aș spune din nebunie.” [2 Corinteni, 11:16-17]

și încercând să câștige cititorii de partea sa, spune:

„O, de ați putea suferi puținică nebunie din partea mea!...” [2 Corinteni, 11:1]

A fost el inspirat divin ca să se numească nebun? Sau Dumnezeu și-a cerut scuze temându-se că inspirația va fi prea grea pentru cei care o citesc?

Evenimente importante pe care un scriitor inspirat divin nu trebuia să le uite

Ceea ce infirmă faptul că scriitorii Evangheliilor ar fi fost inspirați divin este faptul că unii dintre ei nu au menționat în scrierile lor evenimente foarte importante, menționând însă altele inutile și lipsite de importanță. Cei patru evangheliști au menționat faptul că Isus (**Pacea fie asupra lui!**) călărea pe măgăriță și pe un mânz, însă numai unul dintre ei (**Ioan**) a menționat prima minune al lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**), transformarea apei în vin (**Ioan 2:1-11**). A fost călărirea celor două animale mai importantă decât acest miracol?

Ioan a fost singurul evanghelist care a menționat readucerea lui Lazăr la viață dintre morți. A fost călărirea celor

două animale mai importantă decât acest miracol al aducerii la viață a unui mort și mulțimea uriașă care a crezut în Isus (Pacea fie asupra lui!) după aceasta? (Ioan 11:1-46) Mai mult decât atât, intrarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) în Ierusalim călărind cele doua animale, este mai importantă decât voința lui Isus (Pacea fie asupra lui!) să predice neamurilor și să boteze în numele Tatălui, Fiului și al Duhului Sfânt? Acest pasaj unic și foarte important care este pilonul creștinătății în a dovedi trinitatea, a fost menționat numai de către Matei. (vezi Matei 28:19)

Ridicarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) la cer este un eveniment foarte

important, cu toate acestea, cei doi dintre apostolii săi Matei și Ioan nu l-au menționat, deși se presupune că au fost prezenți și martori la eveniment. Însă Marcu și Luca, care au fost absenți în acea zi, au fost inspirați să menționeze acest eveniment!

Învățații neagă inspirația divină a scriitorilor Noului Testament

Pasajele pe care le-am menționat, precum și altele i-au făcut pe învățați și pe cercetători să nege inspirația divină a scriitorilor lor. **Autorii traducerii ecumenice au spus:**

„Evangheliștii au strâns și au scris conform părerilor lor personale, ceea

ce a ajuns la ei prin transmitere orală.”
Astfel nu există inspirație divină.

Cu privire la Epistola lui Iacov, Luther, **fondatorul sectei creștine protestante a spus:**

„Este o epistolă lipsită de importanță, chiar dacă este al lui Iacov. Apostolii nu au autoritatea religioasă să dea dispoziții, această putere a avut-o doar Isus.”

- înțelegem din cuvintele lui Luther că el nu l-a considerat pe Iacov ca având inspirație divină.

Referindu-se la un fapt important și adevărat cu privire la Pavel, **Habeeb Saeed a spus:**

„Atunci când Pavel a scris epistolele sale, el nu a știut sau crezut că scrisorile lui vor fi de valoare pentru generațiile viitoare.”

În mod surprinzător, Pavel însuși nu știa despre sfințenia cuvintelor sale, însă creștinii susțin acest lucru.

În Vatican Papa Ioan a format un comitet condus de savantul Hans Comb pentru studiul Evangheliilor, iar după o cercetare amănunțită comitetul a concluzionat:

„Evangheliile sunt cuvintele oamenilor și nu există nici o dovadă că ar fi venit direct de la Dumnezeu.”[\[16\]](#)

Demontarea susținerii că scriitorii Noului Testament au fost mesageri

În primul rând, musulmanii nu-i consideră pe nici unul dintre apostoli ca fiind mesageri. Mai mult decât atât, niciunul dintre apostoli nu s-a declarat mesager cu excepția lui Pavel.

Musulmanii nici nu cred în mărturiile pe care l-au făcut creștinii, pretinzând profeția acestor scriitori. De asemenea musulmanii nu cred în coborârea Duhului Sfânt asupra apostolilor cu cinsprezece zile după ridicarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) la cer. Acest eveniment ciudat a fost menționat de Luca:

„Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” [Faptele Apostolilor, 2:4]

În plus, Pavel și Luca nu au fost printre aceștia, ei ne fiind încă credincioși creștini în aceea zi.

De asemenea, musulmanii nu cred în miracolele pe care Noul Testament i le atribuie apostolilor, deoarece aceste miracole nu au fost dovedite în mod cert. Studiul cărților Noului Testament dovedește că apostolii nu au fost mesageri, ei au fost oameni, ca și alții, cu excepția perioadei când au fost cu Isus (Pacea fie asupra lui!) și el le-a cerut să predice mesajul lui.

1. Au fost scriitorii Noului testament profeti?

Evangelhiile și Epistolele sunt pline de pasaje care demontează această susținere. Profeția acestor scriitori trebuie pusă în balanța a aceea ce au primit apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!) de la meșterul lor. În prima epistolă al lui Ioan, putem citi:

„Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși.”
[1 Ioan, 4:1]

Cum pot creștinii să-l considere pe Pavel și pe apostoli infailibili, de

încredere privind inspirația divină, în timp ce Iuda, trădătorul a fost printre ei? Iuda a fost unul dintre cei doisprezece apostoli pe care Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a trimis să răspândească mesajul lui, însă un mesager sau profet nu trădează.

Mesagerii sau profeții nu fac ceea ce a făcut Petru când s-a lepădat de Isus (Pacea fie asupra lui!) de trei ori într-o singură noapte. (vezi Luca 22:34)

Citându-l pe Isus (Pacea fie asupra lui!), Luca a spus:

„Dar cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor va fi lepădat și el

înaintea îngerilor lui Dumnezeu.”

[Luca, 22:34]

Această abandonare al lui Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a făcut pe pastorul Ibrahim Saeed să-l descrie pe Petru ca: „Scufundat într-o mare de infidelitate,”[\[17\]](#)

Cum poate o persoană asupra căruia a coborât Duhul Sfânt să-l abandoneze pe Isus (Pacea fie asupra lui!), și cum putem noi considera „profet” o persoană căruia Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a spus „Satan”?

„Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: «Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci

gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.»” [Matei, 16:23]

Pasajele Evangheliilor ne fac să ne îndoim de credința celor mai apropiați apostoli ai lui Isus (Pacea fie asupra lui!), făcându-le pe ei să fie de neîncredere în predicarea învățăturilor sale, ne vorbind de profeție. Conform lui Matei, Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a spus lui Petru:

„...Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” [Matei, 14:31]

Acest lucru l-a făcut pe Eckstein să-l descrie pe Petru astfel: „El a fost

instabil pentru că a crezut de câteva ori și s-a îndoit de câteva ori.”[18]

Dacă acesta este ceea ce a spus despre Petru, au fost oare ceilalți apostoli mai buni? În multe pasaje al Noului Testament ni se spune că și ei au avut credință slabă, chiar Isus (Pacea fie asupra lui!) descriindu-i astfel de mai multe ori. Matei a spus:

„Ucenicii s-au apropiat de El și L-au deșteptat, strigând: «Doamne, scapă-ne, că pierim!» ~ El le-a zis: «De ce vă este frică, puțin credincioșilor?»...”
[Matei, 8:25-26]

De asemenea, mai găsim:

„Isus, care cunoștea lucrul acesta, le-a
zis: «Puțin credincioșilor, pentru ce vă
gândiți că n-ați luat pâini?»» [Matei,
16:8]

Luca a spus:

„Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba,
care astăzi este pe câmp, iar mâine va
fi aruncată în cuptor, cu cât mai mult
vă va îmbrăca El pe voi, puțin
credincioșilor?” [Luca, 12:28]

Vedeți, de asemenea Marcu 4:40,
Matei 6:30. Ar trebui noi să credem
poveștile acestor oameni, sau să le
considerăm de inspirație divină?

Cel mai bun dintre aceste exemple este atunci când Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a descris fără de credință:

„Atunci ucenicii au venit la Isus și I-au zis deoparte: «Noi de ce n-am putut să-l scoatem?» ~ «Din pricina puținii voastre credințe», le-a zis Isus.

«Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici acolo.”, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.»” [Matei, 17:19-20]

Se poate spune despre acești apostoli, care nu au credință cât un grăunte de muștar, că sunt profeți și de încredere pentru a scrie prin inspirația divină al lui Allah subhanahu wa ta'ala?

2. Miracolele apostolilor nu dovedesc că aceștia au fost profeți

Creștinii îi consideră pe apostoli, profeți pentru că au înfăptuit câteva miracole, deși aceste miracole nu dovedesc acest lucru, iar Isus (Pacea fie asupra lui!) în sfintele pasaje ale Evangheliilor ne-a atras atenția cu privire la falșii profeți care pot înfăptui miracole și semne. Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus:

„Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. ~ Iată că v-am spus mai dinainte.” [Matei, [24:24-25](#)]

Mai mult decât atât, Noul Testament nu menționează nici un miracol de-al lui Marcu sau Luca.

Isus (Pacea fie asupra lui!) ne-a avertizat cu privire la acești falși profeți și a spus că ei vor răspândi mesajul său:

„Păziți-vă de prorocii mincinoși! Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. ~ Îi veți cunoaște după roadele lor.”
[Matei, 7:15-16]

„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea:
«Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe

minuni în Numele Tău?» ~ Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.»” [Matei, 7:22-23]

În nici un caz, miracolele nu sunt de ajuns pentru a dovedi credința. Conform Evangheliilor fiecare credincios poate înfăptui miracole. Citându-l pe Isus (Pacea fie asupra lui!), Matei a spus:

„«Din pricina puținei voastre credințe», le-a zis Isus. «Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici acolo.”, și s-

ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.»” [Matei, 17:20]

Comentând acest pasaj preoțimea iezuită susține: „Credinciosul este capabil să mute un munte ca și Dumnezeu Însuși.”

Isus (Pacea fie asupra lui!), de asemenea, a spus:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl;” [Ioan, 14:12]

În conformitate cu acest verset, fiecare creștin este capabil să înfăptuiască minunile lui Isus (Pacea fie asupra lui!)

inclusiv vindecarea bolnavilor, reînvierea mortului și alte asemenea miracole. Învățații creștini au fost puși într-o situație jenantă din cauza acestui pasaj, deoarece nu este potrivit să spunem că apostolii și credincioșii pot înfăptui miracole mai mari decât miracolele lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Cu toate acestea, ei au spus:

„Domnul Hristos nu a spus că apostolii săi pot înfăptui miracole mai mari decât ai lui, reînvierea morților este cel mai mult ce putem face.”[\[19\]](#)

Tot ce pot face este de a reînvia morții!

3. Profeția – conform Sfintei Biblîi – nu garantează infailibilitatea în predică

Având în vedere că apostolii au fost profeți, acesta nu înseamnă – conform credinței creștine – că ei ar fi fost infailibili în ceea ce au spus.

În Împărați 1 putem citi:

„În Betel locuia un proroc bătrân. Fiii săi au venit și i-au istorisit toate lucrurile pe care le făcuse omul lui Dumnezeu la Betel în ziua aceea, precum și cuvintele pe care le spusese împăratului. După ce au istorisit tatălui lor toate, ~ el le-a zis: «Pe ce drum a plecat?» Fiii săi văzuseră pe ce drum plecase omul lui Dumnezeu, care

venise din Iuda. ~ Și a zis fiilor săi:
«Puneți-mi șaua pe măgar.» I-au pus
șaua pe măgar, și a încălecat pe el. ~ S-a
dus după omul lui Dumnezeu și l-a
găsit stând sub un stejar. Și i-a zis: «Tu
ești omul lui Dumnezeu care a venit
din Iuda?» El a răspuns: «Eu sunt.» ~
Atunci el i-a zis: «Vino cu mine acasă
și să iei ceva să mănânci.» ~ Dar el a
răspuns: «Nu pot nici să mă întorc cu
tine, nici să intru la tine. Nu voi mânca
pâine și nici nu voi bea apă cu tine în
locul acesta; ~ căci mi s-a spus prin
cuvântul Domnului: „Să nu mănânci
pâine, nici să nu bei apă acolo și nici să
nu te întorci pe drumul pe care te vei
duce.”» ~ Și el i-a zis: «Și eu sunt
proroc ca tine; și un Înger mi-a vorbit

din partea Domnului și mi-a zis: „Adu-l acasă cu tine ca să mănânce pâine și să bea apă.”» Îl mințea. ~ Omul lui Dumnezeu s-a întors cu el și a mâncat pâine și a băut apă în casa lui.”]1
Împărați (1 Regi), 13:11-19]

Apoi, capitolul continuă să vorbească despre pedeapsa prorocul sârman care a ascultat de profetul mincinos, crezând că el îi spunea ceea ce Dumnezeu i-a poruncit sau inspirația divină.

Un alt exemplu este în Împărați 2. Atunci când Ben-Hadad, regele Siriei l-a trimis pe Hazael la profetul Elisei cerându-i să-l întrebe despre boala de care suferea, Profetul Elisei (nefiind

firesc pentru un profet să mintă) a mințit în răspunsul său. El a spus:

„Elisei i-a răspuns: «Du-te și spune-i: „Te vei tămădui!”, măcar că Domnul mi-a descoperit că va muri.»” [2 Împărați (2 Regi), 8:10]

Demontarea atribuirii Evangheliilor și Epistolelor apostolilor

Cele douăzeci și șapte de cărți ale Noului Testament aparțin a opt scriitori, fiecare având un număr diferit de scrieri. În timp ce scrisoarea lui Iuda are două pagini, scrierile care-i sunt atribuite lui Pavel au mai multe sute de pagini. Mai mult decât atât,

relația dintre autori și Isus (**Pacea fie asupra lui!**) variază, pentru că în timp ce Ioan, Petru, Iuda și Iacov au fost printre cei doisprezece apostoli, Luca și Marcu nu l-au întâlnit, iar Pavel a devenit creștin după ridicarea la cer al lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**).

Creștinii consideră acești opt autori ființe umane inspirate divin, ei scriind ceea ce le-a dictat Duhul Sfânt, însă fiecare în felul său. Însă, am demonstrat că autorii Noului Testament nu au fost inspirați divin în ceea ce au scris.

Totuși, este corect să se atribuie cărțile Noului Testament acestor opt autori, în special Matei, Ioan și Petru, care se

presupune că au fost apostoli distinși al lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**), sau această atribuire este, de asemenea, o invenție? Este posibil, ca aceste cuvinte, găsite în Noul Testament, să provină de la apostolii lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) cu care el a umblat de-a lungul anilor în misiunea sa?

Studierea cu atenție a Noul testament i-a făcut pe oamenii de știință să se îndoiască de faptul că apostolii credincioși lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) au scris aceste cărți.

Noi nu trebuie să căutăm autenticitatea unor cărți, deoarece cei care i-au scris nu au fost apostolii lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**). Bazat pe acest fapt, nu

contează dacă Marcu și Luca au scris cărțile care li se atribuie, sau oricare dintre creștinii care au trăit la sfârșitul primului secol. Niciunul dintre ei nu a fost infailibil, inspirat divin, de asemenea, nu au fost lăudați de către Isus (Pacea fie asupra lui!). Același lucru este valabil și pentru scrisorile lui Pavel, dușmanul lui Isus (Pacea fie asupra lui!) care a pretins că este mesager și infailibil, chiar dacă el nu l-a cunoscut niciodată pe Isus (Pacea fie asupra lui!).

Prima: Evanghelia după Matei

Este prima carte a Noului Testament, conținând douăzeci și opt de capitole, care vorbesc despre viața lui Isus (Pacea fie asupra lui!) și învățăturile lui, de la nașterea până la ridicarea sa la cer.

Biserica atribuie această carte lui Matei unul dintre cei doisprezece apostoli ales de către Isus (Pacea fie asupra lui!). Biserica susține că Matei a scris această carte prin inspirația Duhului Sfânt, pentru poporul din Palestina, format din evrei și creștini.

Informațiile variază în ceea ce privește data scrierii sale, însă s-a căzut de acord că a fost scrisă între anii 37-100 e.n.

În prefața Evangheliei după Matei, versiunea monahală, [se spune](#):

„Mulți autori datează aceste cărți între anii 80 și 90, sau poate puțin mai înainte, dar nu putem fi siguri de acest lucru.”

Fenton, criticul Evangheliei lui Matei (pg. 11) a considerat că:

„Aceasta a fost scrisă între anii 85 și 105 e.n.”[\[20\]](#)

În ceea ce privește limbajul acestei cărți, unii oameni de știință sunt de acord, că a fost limba ebraică, iar alții susțin că a fost siriană sau greacă. Cea mai importantă dovadă istorică cu privire la această Evanghelie este

mărturia lui Papias de Hierapolis (155 e.n.):

„Matei a scris cuvintele în limba ebraică, iar mai apoi, traducătorii greci l-au tradus, fiecare, cum a știut.”

În cartea sa „Împotriva ereziilor” Irineu de Lyon (200 e.n.) a spus:

„Matei a scris Evanghelia pentru evrei în limba lor.”[\[21\]](#)

Toate manuscrisele existente ale Evangheliei sunt în limba greacă, astfel oamenii de știință se întreabă dacă originalul a fost în ebraică sau greacă. Există multe păreri în această privință dar nu există deloc documente care să le justifice.

Vorbind despre acest lucru călugărul Matta Al-Miskeen a spus că aceste păreri sunt: „ipoteze fără evidențe”. Alții au spus că traducătorul a fost Matei însuși, Ioan evanghelistul și alții. Adevărul este ceea ce a spus și Sfântul Ieronim (420 e.n.), și anume că: „Traducătorul cărții lui Matei din ebraică în greacă este necunoscut.” Este mult mai probabil că au fost mai mulți traducători, așa cum a spus Papias.

Norton, cel care este cunoscut ca și „Păzitorul Evangheliei” a spus despre traducătorul Evangheliei:

„Cel care a tradus Evanghelia după Matei a fost ca omul care a strâns

lemn noaptea, și care nu a făcut diferența între lemnul umed și cel uscat. El a tradus ceea ce a fost corect și ceea ce a fost greșit.”[\[22\]](#)

Biografia lui Matei

Cine a fost Matei? Care a fost relația sa cu Evanghelia care-i este atribuită? Conține aceasta cuvintele lui Dumnezeu sau vreo inspirație divină?

Răspunzând la aceste întrebări, ceea ce știm noi despre Matei este ceea ce învățații creștini au spus despre el. A fost unul dintre cei doisprezece apostoli, și a fost perceptor de taxe din satul Nahom, până când l-a urmat pe Isus (Pacea fie asupra lui!).

Surse istorice au menționat că Matei a plecat în Abissinia, unde a fost ucis în anul 70 e.n.. Noul Testament nu-l menționează decât de două ori, prima dată atunci când Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a chemat să-l urmeze (vezi Matei 9:9), și a doua oară în versetul în care se menționează numele celor doisprezece apostoli (vezi Matei 10:3, Luca 6:15).

Trebuie să menționăm faptul că Marcu și Luca au spus că perceptorul de taxe care ședea la vamă a fost Levi, fiul lui Alfeu (vezi Marcu 2:14 și Luca 5:27), și nu Matei. Cu toate acestea, biserica susține – fără dovezi – că Levi fiul lui Alfeu este un nume al lui Matei, perceptorul de taxe.

John Fenton decan al Facultății de Teologie din Linchfield și critic al Evangheliei după Matei, a declarat că nu există dovada că Matei a fost numele creștin al lui Levi. **El crede că este mult mai probabil ca:**

„Nu a existat nici o legătură între Matei, discipolul, și biserica pentru care a scris Evanghelia. Astfel, autorul acestei Evanghelii a lăsat munca sa fondatorului sau învățătorul sau bisericii a cărui nume a fost Matei. Este probabil ca autorului Evangheliei a profitat de ocazia dată de Marcu, atunci când a vorbit despre chemarea unuia dintre apostoli, pe care l-a numit Matei, el fiind învățatul bisericii pe care l-a urmat.”[\[23\]](#)

Evidențele bisericii în atribuirea Evangheliei lui Matei

Biserica afirmă că Matei este autorul
Evangheliei pe baza unor aspecte:

Primul: „Există semne și evidențe clare
că scriitorul a fost evreu care s-a
convertit la creștinism.”

Al doilea: „Nu are sens ca o
Evanghelie atât de importantă, și
anume prima, să fie atribuită unei
persoane necunoscute, altul decât un
discipol al lui Isus.”

Al treilea: Papias a menționat că: „În
secolul al doilea Matei a strâns spusele
lui Isus.”

La final: „Este incontestabil ca munca de vameș este de a păstra toate documentele, fiind una dintre sarcinile cele mai importante prezentarea lor. Ca atare, acest evanghelist a păstrat toate vorbele lui Isus cu acuratețe.” [\[24\]](#)

Observații privind Evanghelia după Matei

Urmărind dovezile anterioare ale creștinilor, oamenii de știință cred că aceștia nu au dovezi solide pentru atribuirea acestei Evanghelii lui Matei. Nu este necesar ca un vameș să înregistreze datele religioase cu același acuratețe cu care-și înregistrează documentele. În plus, faptul că Matei a notat spusele lui Isus (Pacea fie asupra

lui!) nu este de ajuns pentru a-i atribui această Evangheliie a zilelor noastre. Multe dovezi arată că scriitorul acestei Evanghelii nu a fost unul dintre apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!), așa cum este menționat în multe pasaje, că scriitorul acesteia nu este Matei discipolul.

Matei a depins de Evanghelia după Marcu deoarece a copiat 600 de pasaje din cele 612 de pasaje ale Evangheliei după Marcu. De asemenea, el s-a bazat pe un document pe care oamenii de știință l-au numit M.

J.B. Philips, profesor de Teologie în cadrul Bisericii Anglicane, în [prefața sa la Evanghelia după Matei](#) a spus:

„Sfântul Matei a citat din Evanghelia după Sfântul Marcu și l-a corectat, încercând să ajungă la o mai bună imagine al lui Dumnezeu.”

În cartea sa „Prefață la Evanghelie” Pastorul Faheem Aziz a spus că adaptarea lui Matei la Evanghelia după Marcu este cunoscută pentru toți cei care au studiat Biblia. Dacă Matei discipolul, a fost scriitorul Evangheliei, de ce a trebuit să copieze de la Marcu, care a avut zece ani pe timpul lui Isus (Pacea fie asupra lui!). De ce ar fi copiat oricare dintre apostoli de la el? Ar copia cineva cine a fost martor la evenimente de la cineva cine nu a fost prezent?[\[25\]](#)

Evangelia după Matei îl menționează pe Matei vameșul, de două ori, ne indicând în nici un fel că el ar fi scriitorul. Scriitorul Evangheliei îl menționează pe Matei ca fiind unul dintre cei doisprezece apostoli, ne menționându-l nici primul nici ultimul. Atunci când vorbește despre el urmându-l pe Isus (Pacea fie asupra lui!), vorbește la persoana a treia . El spune:

„De acolo, Isus a mers mai departe și a văzut pe un om, numit Matei, șezând la vamă. Și i-a zis: «Vino după Mine.» Omul acela s-a sculat și a mers după El.” [Matei, 9:9]

Dacă Matei ar fi fost scriitorul trebuia să scrie: „El mi-a spus”, „m-am sculat și am mers după El”, „m-a văzut”, iar acest lucru arată faptul că nu Matei a fost scriitorul.

Citind Evanghelia cu atenție veți observa cunoștințele vaste ale scriitorului despre Tora. Acesta nu poate să vină de la un perceptor de taxe, deci scriitorul nu a fost Matei vameșul.

În comentariile sale despre Noul Testament, A. Tricot (1960) a spus că biserica nu mai acceptă credința în faptul că Matei a fost un vameș din satul Nahom și pe care Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a chemat să-l urmeze.

Acesta nu este ceea ce biserica
susține.[\[26\]](#)

Cei care au refuzat atribuirea aceste
Evangelii lui Matei

Mulți dintre cercetătorii creștini, antici
și moderni, au refuzat atribuirea acestei
Evangelii lui Matei. Istoricul Festus
în secolul al IV-[lea a spus:](#)

„Evangelia care i-a fost atribuită lui
Matei nu a fost scrisă de el.”

În prefața sa la Evangelia după Matei,
J.B. [Philips a spus:](#)

„Vechea tradiție a atribuit această
Evangelie lui Matei, discipolul, dar

cei mai mulți oameni de știință a zilelor noastre resping această opinie.”

Profesorul Haring a spus:

„Evanghelia după Matei nu a fost scrisă de Matei, ea fiind scrisă de un autor necunoscut, care din anumite motive și-a ascuns identitatea.”

Prefața versiunii monahale la Evanghelia lui Matei spune:

„În ceea ce privește autorul, Evanghelia nu a făcut nici o menționare despre el. Cea mai veche tradiție a bisericii, (Papias din Hierapolis m.155 e.n.), a atribuit-o Apostolului Matei... Cu toate acestea, cercetarea Evangheliei nu întărește și

nici nu anulează acest punct de vedere. Deși nu suntem siguri cine a fost autorul, ar trebui să fim mulțumiți de ceea ce găsim în Evanghelie însăși....”

În cartea sa „Prefața la Evanghelie” Pastorul Faheem Aziz a spus despre autorul necunoscut al Evangheliei după Matei:

„Noi nu putem să-l numim, scriitorul putea să fie Matei apostolul sau putea fi altcineva.”

În comentariul său despre această Evanghelie, [John Fentom](#) spune:

„Identitatea acestui discipol este aproape sigur o invenție.”[\[27\]](#)

Sectele creștine antice, ebioniții și unitarienii, s-au îndoit de atribuirea acestei Evanghelii lui Matei. Ei au susținut că primele două capitole s-au adăugat la aceasta și că începutul real al Evangheliei este:

„În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustiul Iudeii.” [Matei, 3:1]

Astfel, Evanghelia începea cu povestea lui Ioan Botezătorul, așa cum este în Evanghelia după Marcu și Ioan. Mai mult decât atât, cuvintele „În vremea aceea” nu se referă la capitolele anterioare, deoarece sfârșitul capitolului al doilea vorbește despre Irod care poruncește uciderea copiilor

după nașterea lui Isus (**Pacea lui Allah fie asupra sa!**). Deci, acesta are loc în primii ani de viață ai lui Isus și Ioan, cel care a fost mai mare cu șase luni decât Isus. Însă capitolul trei ne vorbește despre predica lui Ioan Botezătorul, atunci când acesta era un om tânăr, ceea ce înseamnă că există o lipsă înainte de capitolul trei, sau acesta este de fapt începutul Evangheliei. [\[28\]](#)

Cine este autorul real al Evangheliei după Matei?

Dacă nu Matei a fost autorul Evangheliei care-i poartă numele, atunci cine a fost autorul real?

Ca răspuns la această întrebare, am spune că rezultatele studiilor occidentale au dovedit că scriitorul Evangheliei nu este Matei discipolul. Adevăratul autor poate fi unul dintre ucenicii lui Matei care i-a atribuit aceasta lui Matei încă din secolul al II-lea.

Coleman și criticii traducerii ecumenice au încercat să identifice unele dintre caracteristicile adevăratului autor. Autorul, așa cum rezultă din Evanghelia sa este un creștin evreu care a legat Tora de viața lui Isus (Pacea fie asupra lui!). El, așa cum este descris de Coleman, a vrut să taie legătura sa cu iudaismul, și să continue pe linia Vechiului Testament.

Este un autor evreu care respectă Legea, și prin asta era considerat diferit de Pavel, care nu o respecta.

Autorul Evangheliei spune:

„Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor.” [Matei, 5:19][\[29\]](#)

Dovada solidă cu privire la faptul că nu Matei a scris Evanghelia care-i poartă numele este că aceasta a fost scrisă după anul 70 e.n., anul morții lui Matei.

Întrebăm acum, unde este Evanghelia pe care l-a scris Matei în al II-lea secol așa cum a menționat Papias. Ca răspuns la această întrebare spunem că Papias a menționat că Matei a strâns și a scris spusele lui Isus (Pacea fie asupra lui!), totuși ceea ce găsim noi în Evanghelie este povestea vieții lui Isus (Pacea fie asupra lui!) și nu o colecție a spuselor. Mai mult decât atât, dacă este dovedit că nu Matei a scris Evanghelia care-i este atribuită, acesta nu înseamnă că el nu a scris alta. Este important de menționat că printre Evangheliile pe care biserica le-a respins a fost Evanghelia după Matei și probabil Papias a vorbit despre aceea.

Astfel, oamenii de știință cred că există multe lucruri care împiedică afirmarea că această Evanghelie este cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala sau inspirația divină, **așa cum învățatul Abu Zahra a spus:**

„O Evanghelie scrisă de un autor necunoscut. Noi nu cunoaștem când a fost scrisă, în ce limbă, unde și de către cine. Nu cunoaștem caracterul scriitorului, cunoștințele sale în domeniul religiei și în cele două limbi, cea din care a fost tradusă și cea în care a fost tradusă, toate acestea sunt puncte lipsă a cercetării științifice.”

A doua: Evanghelia după Marcu

A doua Evanghelie al Noului Testament îi este atribuită de către creștini lui Marcu.

Cine este Marcu? Ce știm noi despre autorul aceste Evanghelii? Îi este corect atribuită lui Marcu?

Evanghelia după Marcu conține șaisprezece capitole, care spun povestea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) de la botezul său de către Ioan Botezătorul și până la moartea, și învierea sa după crucificare.

Este cea mai scurtă Evanghelie dintre toate, iar criticii consideră, așa cum Willis a spus, că este și cea mai exactă

Evangelie care vorbește despre viața lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**). Criticii sunt de acord că a fost prima Evanghelie scrisă, iar Matei și Luca au copiat din ea. **Autorii cărții „Introducere în Sfânta Scriptură” au spus:**

„Poate că Evanghelia după Marcu este cea mai veche dintre cele patru Evanghelii. A fost scrisă între anii 65-70 e.n., înainte de distrugerea templului din Ierusalim. Se pare că Matei și Luca au copiat din această Evanghelie după Marcu.”[\[30\]](#)

Savantul german Royce a spus:

„Această Evanghelie este cea originală, din care au copiat Matei și Luca. Ea este singura și unica Evanghelie care se numește Evanghelia lui Hristos, după cum începe:

„Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.” [Marcu, 1:1]”

Surse creștine susțin că Marcu a scris Evanghelia sa în Roma sau Alexandria. Ea a fost scrisă, conform diferitelor surse, între anii 39-75 e.n. Este mult mai probabil, că a fost scrisă între anii 44-75 e.n. bazat pe declarația istoricului Irineu:

„Marcu a scris Evanghelia după moartea lui Pavel și Petru.”

Cea mai veche menționare al acestei Evanghelii a fost al lui Papias (140 e.n.) atunci când a spus:

„Marcu a scris Evanghelia sa bazată pe amintiri transmise lui de către Petru.”[\[31\]](#)

Cine este Marcu?

Cercetătorii au adoptat ceea ce au menționat sursele creștine despre biografia lui Marcu, aflată în Lexiconul Sfintei Bibliei. A fost numit Marcu, însă numele lui a fost Ioan, fiind cel care l-a însoțit pe Barnaba și pe Pavel în călătoria lor, apoi i-a

părăsit, întorcându-se mai târziu să-l însoțească pe Pavel.

Biografiile sunt de acord că Marcu a fost translator pentru Petru, care avea legătură cu această Evanghelie.

Josephus, istoricul, a menționat că Marcu a fost primul care a predicat Evanghelia în Alexandria, unde a fost ucis.

Observații cu privire la Evanghelia după Marcu

Cercetătorii au studiat această Evanghelie și pe scriitorul ei în profunzime, **și au făcut unele observații:**

Marcu nu a fost dintre apostolii lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) însă a fost unul dintre apostolii lui Pavel și Petru.

Dennis Nineham a spus în explicația sa la Evanghelia după Marcu (**pg. 39**):

„Nimeni cu acest nume nu este cunoscut ca având o relația specială cu Domnul nostru, sau să fi fost deosebit de important în cadrul bisericii timpurii.”

Există și alte dovezi puternice aduse de către istoricul Papias, **atunci când a spus:**

„Ioan, **bătrânul obișnuia să spună:**
"Marcu a fost un translator al lui Petru, scriind în detaliu ceea ce Petru a spus.

Cu toate acestea, ceea ce a scris nu a fost conform cu spusele sau faptele lui Isus, deoarece el nu l-a întâlnit sau auzit pe Isus, însă, așa cum a spus, el s-a alăturat lui Petru, cel care a formulat învățăturile lui Isus pentru a se potrivi nevoilor ascultătorilor. El nu a spus o poveste care să fie cu adevărat legată de Isus în discursurile sale.”

Dennis Nineham a spus:

„Este incert dacă autorul Evangheliei după Marcu este Ioan sau Marcu, așa cum a fost menționat în cartea Faptele Apostolilor (12:12,25), sau a fost Marcu care este menționat în prima scrisoare al lui Petru, sau Marcu care este menționat în scrisorile lui Pavel...

Biserica timpurie avea obiceiul să presupună că aparițiile unui nume în Noul Testament aparțin unei singure persoane. Dar când ne amintim că Marcu (**Marcus**) a fost cel mai frecvent nume latin în Imperiul Roman, și că biserica timpurie include nenumărate personaje cu numele de Marcu, ne dăm seama cât de riscantă este orice atribuire de identitate în acest caz.”

Cel mai important aspect care a atras atenția cercetătorilor cu privire la această Evanghelie este modul în care se termină. Încheierea acestei Evanghelii (**16:9-20**) nu se găsește în vechile manuscrise importante, cum ar fi în Codexurile Vaticanus și Sinaiticus.

William Perkily a spus:

„Celebra încheiere, în plus față de absența din cele originale, are un stil al cărui limbaj este diferit față de restul Evangheliei.”

Rahmatu Allah Al-Hindi a citat din Sfântul Ieronim în secolul al V-lea, faptul că preoții timpurii au pus la îndoială încheierea sa. Versiunea Revizuită Standard a considerat aceste pasaje suspecte și le-a șters din versiunea editată în anul 1951.

Prefața Evangheliei după Marcu în ediția preoției iezuite spune:

„Este incontestabil că sfârșitul așa cum este acum (16:9-20) a fost adăugat

pentru a atenua sfârșitul brusc la versetul 8.”

Părintele Kissinger a spus despre această încheiere:

„Ultimele versete trebuiau să fie șterse atunci când Evanghelia după Marcu a fost primită de către oamenii care l-au îmbrățișat. Atunci când scrierile similare ale lui Matei, Luca și Ioan au fost acceptate imediat, o încheiere al Evangheliei după Marcu a fost scrisă de ici-colo...ceea ce ne conferă o idee despre cum au fost Evangheliile tratate.”

Comentând cu privire la acest lucru Maurice Bucaille a spus:

„Ce dovadă evidentă că oamenii au făcut modificări în pasajele sfinte!”[\[32\]](#)

A treia: Evanghelia după Luca

Este a treia și cea mai lungă Evangheliie, conținând douăzeci și patru de capitole. Primele două capitole vorbesc despre prorocul Ioan și nașterea lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Restul capitolelor vorbesc despre viața lui Isus (Pacea fie asupra lui!) până la învierea de după crucificare. Sursele variază în ceea ce privește determinarea datei la care a fost scrisă

această Evangheliie, și anume între anii 53-80 e.n.

Autorul acestei Evanghelii s-a bazat în scrierile sale pe Marcu, copiind trei sute cincizeci de pasaje de la acesta, de asemenea a copiat și de la Matei, sau Matei a copiat de la aceeași sursă.[\[33\]](#)

Cine este Luca?

Biserica atribuie această Evangheliie lui Luca, în timp ce sursele creștine nu ne spun prea multe despre biografia sa. Însă, biserica este de acord că el a fost unul dintre apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!), așa cum apare la începutul Evangheliei lui:

„Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, ~ după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și au ajuns slujitori ai Cuvântului.” [Luca, 1:1-2]

De asemenea, [sursele creștine sunt de acord că el nu a fost evreu ci un companion al lui Pavel care a fost menționat în Coloseni 4:14, și care a scris Evanghelia sa pentru prietenul său Teofilie:](#)

„Am găsit și eu cu cale, preaalesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în

șir unele după altele, ~ ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit prin viu grai.”

[Luca, [1:3-4](#)]

Observații cu privire la Evanghelia după Luca

Cercetătorii au atras atenția asupra unor lucruri în Evanghelia după Luca, [dintre care cele mai importante sunt:](#)

1. La începutul Evangheliei după Luca se vorbește despre o scrisoare personală care este produsul activității proprii și nu a inspirației divine. Mulți dintre savanții creștini au recunoscut acest lucru, negând faptul că această Evanghelie este inspirată divin. Printre

ei Keadell, în cartea sa „Scrisoare inspirată”, Watson și mulți alții.

Sfântul Augustin a spus:

„Nu aş fi crezut în Evanghelie dacă nu l-aş fi luat de la sfânta biserică.”

2. Mulți cercetători au pus la îndoială primele două capitole ale acestei Evanghelii. În plus acest dubiu, așa cum a fost spus de Ieronim, se întoarce la părinții timpurii ai bisericii și la copia sectei Marcion care nu a conținut aceste două capitole. Învățații confirmă faptul că aceste două capitole nu au fost scrise de Luca, **deoarece în cartea Faptele Apostolilor el spune:**

„Teofile, în cea dintâi carte a mea am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni.” [Faptele Apostolilor, 1:1], însemnând miracolele sale, **așa cum arată în următorul verset:**

„De la început până în ziua în care S-a înălțat la cer...” [Faptele Apostolilor, 1:2], iar primele două capitole vorbesc despre nașterea lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) și nu despre faptele sale. **Referitor la acest lucru Ieronim a spus:**

„Unii dintre vechii învățați s-au îndoit de capitolul douăzeci și doi din această Evanghelie.”

Astfel, putem observa că există patru autori ai acestei Evanghelii care au schimbat pasajele și capitolele sale.

3. Caracterul autorului este acoperit cu incertitudine, nu se cunoaște orașul său, munca sa, pentru cine a scris Evanghelia și data scrierii ei. Ceea ce știm este că fost unul dintre cei care l-au urmat pe Pavel și că nu l-a cunoscut niciodată pe Isus (Pacea fie asupra lui!).

Cum se poate aduce această carte ca dovadă, și cum putem noi considera cuvintele ei sfinte?

A patra: Evanghelia după Ioan

A patra Evanghelie este cea Evanghelia după Ioan și este cea mai importantă și interesantă dintre Evangheliile, astfel că cei care susțin divinitatea lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) se referă la unele dintre pasajele sale ca dovadă.

Această Evanghelie conține douăzeci și una de capitole care vorbesc despre Isus (**Pacea fie asupra lui!**) într-un mod diferit de celelalte trei Evangheliile. Învățații cred că a fost scrisă între anii 68-98 e.n., însă unii spun că ar fi fost scrisă mai târziu. Biserica atribuie această Evanghelie lui Ioan pescarul.

El este Ioan fiul lui Zebedei, pescarul din Galileea. El, împreună cu fratele

său l-au urmat pe Isus (Pacea fie asupra lui!). De asemenea, mama lui a fost una dintre persoanele apropiate lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Editorii Bibliei cred că este foarte probabil ca ea să fi fost mătușa lui Isus (Pacea fie asupra lui!), sora Mariei (Pacea lui Allah fie asupra ei!). Ioan a trăit până la sfârșitul secolului, însă istoricul Eranemous crede că a trăit până în anul 98 e.n. Biserica susține că el a scris Evanghelia care-i poartă numele la Efes înainte să moară.[\[34\]](#)

Evidențe creștine pentru atribuirea aceste Evanghelii lui Ioan

Pentru a susține atribuirea acestei Evanghelii lui Ioan, biserica se

raportează la evidențele editorilor
Lexiconului Sfintei Biblii. **Aceste
evidențe sunt:**

1. Autorul Evangheliei a fost evreu
din Palestina, care se recunoaște după
cunoștințele sale despre geografia
Palestinei, al Ierusalimului și despre
tradițiile evreiești, de asemenea reiese
și din forma greacă a Evangheliei,
după unele influențe semitice.

2. Scriitorul a fost unul dintre apostolii
lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**), și
acesta rezultă din forma plurală
folosită atunci când se menționează
detalii ale faptelor lui Isus (**Pacea fie
asupra lui!**) și a emoțiilor apostolilor.
După cum rezultă din:

„Ucenicul acesta este cel ce adevărește aceste lucruri și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată.” [Ioan, 21:24]

3. Autorul acestei Evanghelii a fost unul dintre apostolii pe care-l iubea Isus (Pacea fie asupra lui!), și acest discipol a fost chiar Ioan. [35]

Însă, această Evanghelie a fost puternic contestată în a fi recunoscută canonic.

Demontarea atribuirii acestei Evanghelii lui Ioan

Învățații au depus toate eforturile lor în aflarea adevărului în ceea ce privește atribuirea acestei Evangheliei lui Ioan, și aflării adevăratului autor. Ei au

refuzat atribuirea acestei Evanghelii lui Ioan, discipolul, bazându-se pe următoarele:

1. Există un refuz mai vechi în atribuirea acestei Evanghelii lui Ioan, și anume din partea unor secte creștine printre care și secta alogen din secolul al II-lea. **Autorul cărții „Dumnezeul Slavei” a spus:**

„Cei care neagă divinitatea lui Isus Hristos au constatat că Evanghelia după Ioan este un obstacol major și o piatră de poticnire în calea lor, la fel cum primele generații de eterodocși l-au negat pe Ioan.”

Enciclopedia Britannica spune:

„Există o mărturie de susținere pentru cei care critică Evanghelia după Ioan, și anume că a existat o sectă de creștini în Asia Mică în anul 165 e.n. care a refuzat să-l recunoască pe Ioan ca autorul Evangheliei, ea fiind atribuită unui ateu pe nume Sirenthon, care fără îndoială a fost o atribuire falsă.

Cu toate acestea există o întrebare cu privire la această sectă. Sfântul Ebivaniuos a numit această sectă „Alogi” (opoziția la cuvântul Evangheliei).

Dacă atribuirea Evangheliei lui Ioan a fost mai presus de orice suspiciune, ar fi putut produce o astfel de sectă oricare din aceste teorii, în acea

perioadă și într-o astfel de țară? Sigur că nu!”

O dovadă a atribuirii greșite a acestei Evanghelii lui Ioan este acela că Iustin Martirul a vorbit despre Ioan la mijlocul secolului al II-lea, însă nu a menționat că el ar fi scris Evanghelia. În plus, Filimon (165 e.n.) a citat din Evanghelia după Ioan, ne atribuind-o lui.

Atribuirea Evangheliei lui Ioan a fost refuzată în prezența lui Irineu, discipolul lui Policarp, care de asemenea a fost discipol al lui Ioan, însă el nu a apărut Evanghelia după Ioan, nu a dezbătut în nici un fel acest refuz. Deci, este puțin probabil ca el să

fi auzit de la Policarp că Ioan a avut o Evanghelie, și să nu-l apere.[\[36\]](#)

Savanții au continuat să refuze atribuirea acestei Evanghelii lui Ioan timp îndelungat. [Printre aceste mărturii găsim una în Enciclopedia Franceză:](#)

„Această Evanghelie și alte trei capitole din Noul Testament îi sunt atribuite lui Ioan, cu toate acestea cercetările științifice în teologie nu susțin această atribuire.”

În cartea sa „Stindardul Crucii și răsucirea Adevărului”, Pastorul Indian Barakat-[Allah a spus:](#)

„Oamenii de știință nu mai pot crede că Ioan, fiul lui Zebedei a scris cea de

a patra Evanghelie fără a face cercetări și studii. Mai mult decât atât, toate comentariile, în general, nu sunt de acord cu această teorie.”

Enciclopedia Britannica spune:

„În ceea ce privește Evanghelia după Ioan nu există nicio îndoială că este o Evanghelie falsă. Autorul ei a vrut să-i pună față în față pe cei doi apostoli, Matei și Ioan. Ne este milă de eforturile tuturor care încearcă să lege, chiar și într-o foarte mică măsură filosoful care a scris această Evanghelie, în al II-lea secol, de Ioan pescarul din Galileea, pentru că ei își irosesc eforturile, făcând acest lucru fără nici o umbră a îndrumării.”[\[37\]](#)

Mai mult decât atât, citind această Evanghelie, ne dăm seama, fără îndoială că însăși Evanghelia anulează această atribuire lui Ioan, discipolul. Aceasta a fost scrisă într-un stil agnostic, vorbind despre teoria Logosului și filosofiei din Alexandria. Este imposibil ca Ioan, pescarul să fi scris așa ceva, **deoarece conform cărții Noului Testament el a fost analfabet:**

„Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând...” [Faptele Apostolilor, **4:13**]

La finalul Evangheliei găsim:

„Ucenicul acesta este cel ce adevărește aceste lucruri și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată.” [Ioan, 21:24] ceea ce ar fi trebuit să fie o dovadă în favoarea atribuirii Evangheliei lui, este de fapt o dovadă împotriva aceste atribuirii, deoarece aici autorul vorbește despre Ioan la persoana a treia.

Învățații occidentali cred că acest pasaj a fost adăugat la text, și ar fi fost cuvintele bătrânilor din Efes, episcopul Gore, susține la fel deoarece pasajul nu a fost găsit în codexul Sinaiticus. Prefața preoției iezuite spune despre acest pasaj și despre pasajul care-l urmează:

„Ele sunt adăugiri recunoscute de către toți criticii.”

În cartea sa „Cele patru Evanghelii” savantul Burnett Hillman Streeter este de părere că:

„Scopul acestor adăugiri de text la sfârșitul Evangheliei după Ioan este de a încuraja și de a convinge oamenii să creadă că autorul acestei cărți este Ioan, o teorie care a fost refuzată de către oamenii din aceea epocă.”[\[38\]](#)

În plus, unii istorici precum Charles Alfred și Robert Easels, au spus că Ioan a murit spânzurat de către Agrippa I în anul 44 e.n., astfel el nu putea să fie autorul acestei Evanghelii

atâta timp cât ea a fost scrisă la sfârșitul secolului I sau începutul secolului al II-lea. [\[39\]](#)

Cine a scris Evanghelia după Ioan?

Dacă nu Ioan a fost autorul acestei Evanghelii, atunci cine a fost autorul real?

În prefața sa la această Evanghelie, [Pastorul Fahem Aziz a răspuns:](#)

„Este o întrebare dificilă, [iar răspunsul necesită un studiu amplu care de multe ori se termină cu propoziția: «Numai Dumnezeu știe cine a scris această Evanghelie.»»](#)

Există unii învățați care au încercat să răspundă la această întrebare prin determinarea caracteristicilor autorului Evangheliei, fără a menționa un anumit nume. **Grant spune:**

„El a fost un creștin și agnostic de asemenea. Este probabil să nu fi fost evreu, putea să fie estic sau grec. Acest lucru rezultă din faptul că el nu a fost supărat atunci când a scris despre distrugerea orașului izraelit.”

În prefața Evangheliei, **citim că unii critici:**

„Nu menționează numele autorului, și-l descriu ca pe un creștin care a scris în

greacă la sfârșitul secolului I, în bisericile din Asia.”

John Marsh comentatorul Evangheliei după Ioan a spus (pg.81):

„Este probabil că în ultimii zece ani ai primului secol să fi existat un om numit Ioan. El putea să fie Ioan Marcus, nu Ioan fiul lui Zebedei, așa cum este cunoscut. El a strâns o mulțime de informații despre Isus și putea să știe despre una sau mai multe Evanghelii sinoptice. Apoi, a scris povestea lui Isus într-un stil nou, stilul sectei sale, care se considera internațională, fiind influențat de discipolii lui Ioan Botezătorul.”

Învățatul Ritchbunder a spus:

„Această Evanghelie, ca un întreg, precum și scrisorile lui Ioan nu au fost scrise de Ioan. Le-a scris cineva la începutul secolului al II-lea și i le-a atribuit lui Ioan pentru ca oamenii să creadă în ele.”

Stedline este de acord cu această declarație. **El crede că autorul:**

„A fost un elev al scolii din Alexandria.”

În cartea sa „Tohfat Algel”, **Yousof Alkhory** spune:

„Autorul Evangheliei este Proclos, discipolul lui Ioan.”

Învățați precum James McKinnon și Burnett Hillman Streeter, în cartea „Cele patru Evanghelii”, cred că Ioan este altul decât discipolul lui Isus care a fost Ioan cel înțelept. Irineu, cel care a atribui această Evanghelie lui Ioan fiul lui Zebedei, a fost confuz între cei doi apostoli.

În cartea sa „Mărturia Evangheliei după Ioan”, George Elton a menționat că autorul acestei Evanghelii este unul din trei: un elev al lui Ioan discipolul, Ioan cel Bătrân (nu discipolul), sau un savant necunoscut din Efes. De asemenea, Elton care considera Evanghelia după Ioan, sfânt, nu a fost convins pentru că:

„Oricare ar fi teoria noastră despre autorul acestei Evanghelii, ceea ce este clar pentru noi este că omul care a scris-o a avut viziunea unui profet. Dacă unul dintre apostolii lui a scris-o este clar că a fost influențat și umplut cu spiritul lui.”

Oamenii de știință, printre care și Coleman, consideră că această Evanghelie are mai mulți autori. [El a spus:](#)

„Totul arată că textul de față publicat are mai mulți autori. Această Evanghelie putea fi publicată de către elevii autorului, care puteau să adauge la ea.”

Prefața la Evanghelia după Ioan spune același lucru.

Toate acestea dovedesc că Ioan, discipolul, nu a scris Evanghelia după Ioan și că autorul real nu este cunoscut. Nu este corect să se atribuie sfințenie și infailibilitate unui autor necunoscut.

Indiferent dacă se cunoaște sau nu autorul, și imposibilitatea sfințeniei sale, există multe alte probleme cu privire la această Evanghelie, care au fost menționate de către oamenii de știință. **Iată câteva dintre acestea:** Evanghelia este mult diferită de celelalte trei Evanghelii deși toate patru au ca subiect istoria și viața lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**). Istorisirile

despre viața lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) sunt similare în celelalte trei Evanghelii sinoptice, în timp ce în a patra Evanghelie diferă de ele.

În cartea sa „Prefață la Evanghelie” Părintele Roget spune:

„Este o altă lume, este diferită de restul Evangheliilor în selecția de subiecte, discursuri, stil, geografie și istorie, și chiar și în viziunea teologică.”

Aceste diferențe au condus la o prezentare de imagine foarte diferită al lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) față de celelalte trei Evanghelii numite „sinoptice” sau „similare”. **În acest sens Enciclopedia Americană spune:**

„Este greu a lega cele trei Evanghelii de această Evanghelie, ceea ce înseamnă că dacă cele trei sunt corecte atunci aceasta este falsă.”

În cartea sa „Universul extins”, comentând cu privire la aceste diferențe, [Sir Arthur Findlay](#) spune:

„Evanghelia după Ioan nu are nici o valoare demnă de a fi menționată în ceea ce privește evenimentele reale. Se pare că conținutul ei este imaginația scriitorului.”

Una dintre problemele acestei Evanghelii este că ea a fost modificată. Povestea femeii prinsă în preacurvie a fost adăugată la aceasta ([vezi Ioan 8:1-](#)

11), despre care în prefața preoției iezuite s-a spus:

„Există o convenție care a fost luată dintr-o referință necunoscută și mai apoi adăugată. Această poveste a fost omisă din versiunea standard revizuită, deoarece a fost considerată ca o expunere adăugată la Evanghelie.”[\[40\]](#)

În plus, mulți cercetători cred că ultimul capitol nu a fost scris de către autorul Evangheliei. [Crones spune:](#)

„Evanghelia a avut douăzeci de capitole iar biserica din Efes a adăugat al douăzeci și unu de capitol după moartea lui Ioan.”[\[41\]](#)

Acest lucru este de netăgăduit de către autorii prefaței preoției iezuite, astfel crezând și ei în faptul că ultimul capitol al Evangheliei a fost capitolul douăzeci, iar capitolul douăzeci și unu a fost adăugat mai târziu. **Ei susțin că:**

„Acest capitol care urmează după 20:30-31, pare a fi un indicator, iar sursa sa este încă subiect de dezbatere. Acest capitol putea fi adăugat de către unul dintre discipolii lui Ioan.”

Astfel, am ajuns la o concluzie evidentă, și anume că atribuirea celor patru Evanghelii apostolilor lui Isus **(Pacea fie asupra lui!)** „Ridică probleme de toate tipurile. Azi privim la aceste Evanghelii ca fiind scrise de

autori necunoscuți.”[\[42\]](#) Și acesta este adevărul!

A cincea: Epistolele Noului Testament

În continuarea celor patru Evanghelii există o serie de epistole precum: Faptele Apostolilor, cele 14 epistole pauline, epistola lui Iacov, cele două epistole ale lui Petru, cele trei epistole ale lui Ioan, epistola lui Iuda și Apocalipsa.

1. Faptele Apostolilor

Această carte conține douăzeci și una de capitole care vorbesc despre

activitatea desfășurată de către apostoli și discipoli. Îi este atribuită lui Luca, autorul celei de a treia Evanghelii, **așa cum la începutul ei se spune:**

„Teofile, în cea dintâi carte a mea am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni.” [Faptele Apostolilor, **1:1**]

2. Epistolele pauline

Cele paisprezece scrisori îi sunt atribuite Sfântului Pavel, și ele sunt pline de pasaje care arată că el este autorul. Aceste scrisori au fost scrise ca și scrisori personale ne fiind de natură teologică, doar cu caracter personal cu introducere și concluzie.

Nu există un acord cu privire la autenticitatea atribuirii acestor scrisori lui Pavel, astfel unii învățați tind să creadă, că unii dintre discipolii lui ar fi scris patru dintre aceste scrisori cu douăzeci de ani după moartea sa, conform Enciclopediei Britannica.

În comentariul său la Evanghelia după Ioan, Argon se îndoiește cu privire la aceste scrisori. El spune

„Pavel nu a scris nimic pentru biserici, el a scris doar două sau patru rânduri.”

Cel mai mare conflict a fost cu privire la scrisoarea către Evrei. În timp ce biserica Răsăriteană îi atribuie lui Pavel, Luther îi atribuie lui Apolo.

Tertulian, istoric din secolul al II-lea e.n., **a declarat:**

„Ea a fost scrisă de Barnaba.”

Ragus, un savant protestant, **a spus:**

„Unii dintre savanții protestanți cred în falsitatea scrisorii către evrei.” [\[43\]](#)

Prefața preoției iezuite spune:

„Nu există nici o îndoială că sunt multe dovezi împotriva autenticității atribuirii acestei scrisori lui Pavel. Se poate crede că unul dintre tovarășii lui Pavel a scris-o, dar nu există nici o modalitate pentru a găsi numele autorului. Trebuie, în cele din urmă să

recunoaștem că nu știm numele autorului.”

Autorii din „Prefața la Sfânta Biblie” spun:

„Noi, pur și simplu, nu știm cine a fost autorul, cu toate că scrisoarea se termină cu felicitări calde, ea nu are titlul. Cu toate acestea presupunerea generală este că Pavel este cel care a scris-o. Autorul poate fi Barnaba (Faptele Apostolilor 4:36), care trebuie să fi știut totul despre preoți și munca lor. A treia posibilitate este că Luca a fost autorul din cauza similitudinii de stil dintre Evrei, Evanghelia după Luca și Faptele Apostolilor. Există și o a patra posibilitate și anume că Apolo a

fot autorul, cel care l-a cunoscut foarte bine pe Timotei (13:23). Faptele Apostolilor (18:24) ne vorbește despre faptul că Apolo a avut darul vorbirii și a scrierii, iar persoana care a scris această scrisoare a fost un astfel de om. Există multe alte posibilități, iar la final trebuie să recunoaștem că nimeni nu știe cine a scris această scrisoare.”[44]

Părintele Oreganos a fost de acord cu această ultimă afirmație, **atunci când a spus:**

„Dumnezeu Știe cine a scris cu adevărat această scrisoare. **Unii au spus:** Clements, episcopul Romei a

scris-o, iar alții au spus că a fost scrisă de Luca.”[\[45\]](#)

3. Epistolele catolice și Apocalipsa

Aceste scrisori sunt în număr de șapte, trei fiind atribuite lui Ioan, două lui Petru, una lui Iuda și una lui Iacov, iar ultima carte a Noului Testament este Apocalipsa. Oamenii de știință atribuie aceste scrisori celor despre care ei cred că au fost printre cei doisprezece apostoli ai lui Isus.

Petru a fost un pescar din satul Nahom, cunoscut ca Simon. Învățații cred că el a fost unul dintre discipolii lui Ioan Botezătorul, înainte ca el să-l fi urmat pe Isus (**Pacea fie asupra lui!**), fiind cel

mai bun dintre apostoli. El a ținut predici în Antiochia, fiind ucis în Roma la mijlocului primului secol e.n.

Iacov a fost fiul lui Zebedei, pescarul, fratele lui Ioan și foarte apropiat de Isus (Pacea fie asupra lui!). A condus consiliul din Ierusalim în anul 34 e.n., fiind ucis de Agripa I, probabil în anul 44 e.n. **Unii au susținut că:**

„Evreii l-au ucis atunci când l-au scos din templu și l-au pietruit în anul 62 e.n.”

În ceea ce-l privește pe Iuda, sursele nu spun nimic despre el cu excepția faptului că a fost fratele mai tânăr al lui Iacov, fiul lui Zebedei, sau că a fost

discipolul Lebos care a fost cunoscut sub numele lui Tadeu. Totuși unii spun că acesta este un alt Iuda. [\[46\]](#)

Versurile sunt educative prin conținutul lor, personale prin stilul lor, de multe ori menționând numele autorului ei în introducere. Cu toate acestea, atribuirea acestor scrisori au făcut obiectul a multor dezbateri în primul secol al creștinismului. Ceea ce am menționat despre scrisoarea către Evrei, se aplică majorităților dintre ele. Acesta a fost până în mijlocul secolului al IV-lea, când a doua scrisoare al lui Petre, a doua și a treia scrisoare al lui Ioan, cele două scrisori al lui Iacov, Iuda, și Apocalipsa au fost subiectul a

multor controverse înainte să fie
consimțite și recunoscute.

Cartea Apocalipsei conține un vis
ciudat care are ca scop să confirme
divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra
lui!), puterea lui în Ceruri, și supunerea
îngerilor față de el, precum și unele
previziuni care au fost formulate într-
un mod simbolic și ambiguu. Ioan a
avut această viziune în visul său, și are
douăzeci și șapte de pagini! Aceste
tipuri de vise sunt ciudate și departe de
realitate.

Preoții timpurii s-au îndoit de această
carte. Kees Brisbter (212 e.n.) a spus:

„Cartea Apocalipsei a fost scrisă de către Sirenthon, ateul.” Același lucru l-a susținut și Dionisie, unul dintre învățații antici.

Dionisie, capul Școlii din Alexandria în anul 250 e.n. a făcut legătura între unii cercetători predecesori care au studiat toate capitolele din cartea Apocalipsei, **și a constatat că:**

„Fără nici un sens sau dovadă, acesta este un titlu fals. Nu a fost scrisă de către Ioan...nu a fost scrisă de nici unul dintre discipolii săi, preoți sau oamenii bisericii. Corinthius fondatorul așa-numitei secte Corinteni a vrut să susțină povestea sa fictivă și a atribuit-o lui Ioan.”

Corinthus credea că Hristos este regele de pe Pământ, ceea ce se recunoaște din ideea cărții despre evenimentele din ultimele zile ale Pământului.

Dionisie, marele autor, nu a fost sigur de lucrările foștilor săi studenți. **El a studiat cartea și a concluzionat:**

„Cartea a fost scrisă de o persoană pe nume Ioan, un sfânt inspirat de Duhul Sfânt, dar nu cred că acesta a fost discipolul fiul lui Zebedei, autorul Evangheliei după Ioan și a epistolelor. Cred că au existat mai multe persoane cu aceeași nume ca al apostolului Ioan.”[\[47\]](#)

Luther a spus:

„Cartea nu ne învață despre Isus, nu-l menționează în mod clar, și nu apare evident dacă a fost inspirată de Duhul Sfânt.”

Succesorul său, [reformatorul Zwingli](#) a spus:

„Nu avem nimic de-a face cu cartea Apocalipsei, deoarece aceasta nu este o carte religioasă, este diferită de scrierile lui Ioan, și pot să-l resping.”

Exegetul Barkley adnotează:

„Mulți au fost de acord cu Luther și Zwingli.”

Următorul citat aparține mai multor comentatori:

„Numărul de puzzle-uri în cartea Apocalipsei este același cu numărul cuvintelor sale.”

Alții au spus:

„Studiul cărții Apocalipsei face ca omul să înnebunească, sau, cel care încearcă să-l studieze este nebun.”

Prefața la această carte a ediției preoției iezuite spune:

„Cartea lui Ioan nu ne spune nimic despre autorul ei, el autonumindu-se Ioan, dându-și singur titlul de profet dar ne menționând dacă este unul

dintre cei doisprezece apostoli. Există un text care ar putea fi adevărat și care a fost găsit în secolul al II-lea și care a afirmat că autorul Apocalipsei a fost apostolul Ioan. Cu toate acestea, nu există un acord asupra acestui fapt în tradiția veche, iar originea cărții Apocalipsei a rămas un subiect controversat. Părerile învățaților tipurilor noastre sunt diverse, unii confirmând faptul că diferențele de formulare, de ambianță și gândire teologică face dificilă atribuirea Apocalipsei și Evangheliei a IV-a unui singur autor. Alți învățați nu sunt de acord cu acest lucru... Ei cred că există o relație între cartea Apocalipsei și Evanghelie, și că profetul a fost învățat

de profesorii din împrejurimile de la Efes.”

În prefața la comentariul său cu privire la Apocalipsa, [exegetul William Barclay](#) a spus:

„Este puțin probabil ca autorul să fi fost un apostol, dacă ar fi fost el ar fi subliniat mai mult acest fapt decât că a fost profet. În plus, el vorbește despre apostoli ca și cum niciodată nu le-ar fi cunoscut. Acesta este stilul unui cronicar de pe vremea apostolilor, iar titlul cărții sugerează această idee, ea numindu-se "Viziunea lui Ioan teologul".”

Este posibil ca „teologul” din titlu să se refere la o persoană care are studii în teologie, iar acesta să fi fost adăugat la numele de Ioan pentru a-l distinge de apostolul Ioan.

Eusebiu, istoric al bisericii, [a spus](#):

„Este probabil ca al doilea Ioan să fie avut viziunea care i-a fost atribuită lui Ioan, în cazul în care nimeni nu vrea să creadă că primul Ioan ([discipolul](#)) a avut această viziune.”[\[48\]](#)

Astfel, nu există nici o dovadă că Ioan a scris cartea Apocalipsa și cei mai mulți dintre noi am putea spune că cel care a scris-o este un autor necunoscut instruit de Ioan în Efes.

Oamenii de știință au consemnat negarea atribuirii Epistolelor catolice așa cum și Horn neagă, susținând că originalele lor nu există în traducerea siriană veche. [Eusebiu a spus:](#)

„Fără discuție, toată lumea a acceptat cărțile noastre cunoscute cu excepția epistolei către Evrei, epistola lui Iacov, epistola lui Iuda, a doua epistolă al lui Petru, Apocalipsa și a doua și a treia epistolă al lui Ioan. Publicul le-a acceptat dar de unele s-a îndoit. Cele două epistole ale lui Ioan sunt scrisori personale și este dificil de dovedit autenticitatea lor.” [\[49\]](#)

În ceea ce privește epistola lui Iacov, [el a spus:](#)

„Scrisoarea este contestată, sau cel puțin, nu mulți dintre savanții antici le-au menționat în scrierile lor, așa cum este cazul în epistola lui Iuda, însă noi știm că aceste scrisori au fost citite împreună cu restul Cărții, în mod public în multe biserici.”[\[50\]](#)

În ceea ce privește epistola lui Iuda, [savantul Krutis a menționat în cartea sa „Istoria Bibliei”](#) că:

„Aceasta este scrisoarea lui Iuda, cel care a fost al cincisprezecelea dintre Arhiepiscopii de Ierusalim.”

Întocmirea acestei scrisori a fost munca unui episcop care a trăit în al II-lea secol e.n.

Biserica siriacă nu recunoaște, nici acum, a doua epistolă al lui Petru, iar despre a doua și a treia epistolă al lui Ioan, [Escalger a spus](#):

„Cel care a scris a doua epistolă al lui Petru, și-a pierdut timpul.”

În ceea ce privește a doua epistolă al lui Petru, [prefața preoției iezuite spune](#):

„Opinia că autorul celei de a doua epistole este Simon Petru este încă subiect de dezbatere, care ridică o mulțime de semne de întrebare. Nu este nevoie să mai amintim de referințele în care însuși autorul va orbit despre viața lui, și în care a spus că el este apostolul Petru ([autorul](#)

necunoscut a mințit atunci când a susținut că el este Petru)... Din aceasta nu apare că scriitorul ar face parte din prima generație de creștini. Deoarece datarea acestei scrisori, îmbibată cu tradiții creștine și evreiești, nu poate fi întârziată, putem sugera că ea a fost scrisă în jurul anului 125 e.n., ceea ce demonstrează faptul că nu Petru a scris-o.”

Interpretarea aplicată a Sfintei Biblîi spune despre această scrisoare:

„Nu suntem siguri cînd a fost scrisă această scrisoare sau cine a scris-o, subiectul autorului fiind controversat. Astfel, a doua scrisoare al lui Petru a

fost ultima care a fost inclusă în Noul Testament.”

Eusebiu, [a scris în „Istoria Bisericii”](#):

„Am constatat că această a doua scrisoare nu este între cărțile legislative, cu toate acestea se dovedește utilă pentru mulți, fiind folosită alături de alte cărți. Ceea ce știu este că există o singură scrisoare legislativă, care este recunoscută de către savanții antici.”

În prefața preoției iezuite se spune cu privire la legalitatea lor:

„Amândouă, atât această scrisoare cât și Apocalipsa au fost în Noul Testament, care a fost cea mai greu de

recunoscut dintre cărți, a intrat încet în biserică. Nu a fost recunoscută în cele mai multe biserici până în secolul al V-lea iar în Siria până în secolul al VI-lea.”

Putem concluziona cu ceea ce Dr. William Barclay, profesor specialist în Noul Testament la Universitatea din Glasgow, [a spus](#):

„Martin Luther a refuzat să-i dea acestei cărți ([Apocalipsa](#)) un loc în Noul Testament, adăugând-o altor cărți cum ar fi epistolele lui Iacov, epistolele lui Petru, epistolele lui Iuda, și epistola către evrei. El a propus așezarea Apocalipsei la sfârșitul Noului Testament.”[\[51\]](#)

Sursele păgâne străvechi ale Noului Testament

Textele păgânilor străvechi au fost o importantă sursă de referință pentru evangheliști în formarea poveștilor lor despre Hristos, în special a acelor părți unde nu au fost martori, cum ar fi cele legate de nașterea lui, pretinsa sa răstignire sau presupusul său proces.

Savanții menționează o serie de similitudini între narațiunile din Evanghelii și narațiunile păgânilor străvechi, cei cu multe secole de dinaintea creștinismului, despre zeii lor.

Apariția de stele la nașterea zeilor

Matei a vorbit despre nașterea lui Hristos:

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din răsărit la Ierusalim ~ și au întrebat: «Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui.» ... După ce au ascultat pe împăratul, magii au plecat. Și iată că steaua pe care o văzuseră în răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul. ~ Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie. ~ Au intrat în casă, au văzut

Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ și I s-au închinat; apoi și-au deschis vistieriile și I-au **adus daruri**: aur, tămâie și smirnă.” [Matei, **2:1-11**]

Narațiunea lui Matei este similară cu ceea ce budiștii spun despre Buddha. În cartea sa „Îngerul Hristos”, **Benson spune**:

„Este menționat în cărțile sfinte budiste că cerurile au anunțat nașterea lui Buddha, prin apariția unei stele strălucitoare, aceasta fiind numită în cărțile lor "Steaua lui Buddha".”
Istoricul Bail a spus la fel.

În cartea sa „Istoria Chinezilor”, Thornton relatează că la nașterea lui „Yu”, cel care a fost născut de o virgină, pe cer a apărut o stea, și la fel s-a întâmplat și la nașterea înțeleptului chinez Lautze.

În cartea sa „Viața lui Hristos” pastorul Geeks a spus:

„Evenimentele extraordinare au fost frecvente, în special la nașterea sau moartea unui om important și a fost anunțată prin apariția unei stele sau comete, sau de contactul dintre două corpuri cerești.”[\[52\]](#)

Cadouri pentru divinitățile nou născute

Matei vorbește, în contextul poveștii magilor, despre cadourile pe care aceștia i-au adus noului născut:

„Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie. ~ Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ și I s-au închinat; apoi și-au deschis vistieriile și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă.” [Matei, 2:1-11]

De asemenea, este cunoscut la păgânii străvechi, că atunci când s-a născut Krishna iar păstorii au aflat de nașterea sa, i-au dus cadouri constând în lemne și parfumuri. La fel au făcut înțelepții la nașterea lui Buddha. De asemenea, la nașterea lui Mithra, mântuitorul,

magii înțelepți i-au dus cadouri în aur, și parfumuri. La fel au făcut magii la nașterea lui Socrates (469 î.e.n.), trei dintre ei venind din est aducându-i cadouri în aur, parfumuri și mâncare.

Bucurie divină la nașterea zeităților

Luca a menționat că îngerii au fost foarte fericiți la nașterea lui Hristos:

„În ținutul acela erau niște păstori care stăteau afară în câmp și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. ~ Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. ~ Dar îngerul le-a **zis**: «Nu vă temeți: căci vă aduc o

veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul...» ~ Și deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: ~ «Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.»” [Luca, 2:8-14]

În păgânismul antic (hinduism) s-a vorbit despre asta înainte de Luca, afirmând în cartea „Fishno Burana”:

„Virgina Devaki a fos însărcinată cu protectorul lumii și gloria divinităților. Ziua nașterii a fost plină de bucurie, universul umplându-se de lumină, zeii din cer au fost fericiți iar spiritele cerești au cântat atunci când s-a născut

protectorul. Și norii au fost fericiți astfel că a început o ploaie de flori. ”

Budiștii cred același lucru:

„Spiritele care au înconjurat-o pe virgina Maya și pe fiul ei, mântuitorul, **au început să se roage și să cânte:**

”Slavă Ție Regină, fii fericită deoarece fiul pe care l-ai conceput este sfânt. ””

Acesta este aproape la fel de ceea ce egiptenii spun despre nașterea lui Osiris, iar chinezii despre Confucius, așa cum Sfântul Francisc a menționat și Bounwick a citat în cartea sa „Credința egipteană”. Lucruri asemănătoare au fost menționate și în cazul altor națiuni.

Locurile de naștere ale divinităților

Evangelhia după Luca ne spune că Hristos a fost născut într-o iesle ([vezi Luca 2:16](#)), și la fel apare la păgânii antici, Krishna, așa cum au spus ei, s-a născut într-o peșteră iar după naștere l-au pus într-o iesle, un păstor având grija de el. Pe Ze Huat, „Fiul Cerului” la chinezi, mama l-a părăsit când era mic, iar el a fost protejat de vaci și oi, care l-au înconjurat să-l ocrotească de rău.

Experiența lui Hristos în ținerea postului

Evangelhia după Matei vorbește despre încercările la care a fost supus Hristos

de către diavol timp de patruzeci de zile.

„Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit.” [Matei, 4:2]

Același lucru a fost spus și despre Buddha în China, și despre Zoroaster cu magii și despre alte zeități din națiunile păgâne.

În cartea sa „Postul lumesc al lui Buddha”, [Monsieur Connery a spus:](#)

„Marele Buddha s-a extenuat până în punctul de a nu mânca sau respira. Prințul Mara ([prințul diavolilor](#)) a trecut pe acolo testându-l pe Buddha.”
[\[53\]](#)

Învierea divinităților și dreptul lor privind judecata

Autorii Noului Testament au vorbit despre judecata oamenilor asupra lui Hristos. [Evanghelia după Ioan](#) spune:

„Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului.” [Ioan, [5:27](#)]

Aceasta face parte, de asemenea, din credința păgână. Istoricii au vorbit despre credința egiptenilor în învierea mântuitorului lor, și de faptul că el îi va răsplăti sau pedepsi pe cei morți în Ziua Judecății. Aceștia au menționat în legendele lor că Osiris a fost doar un conducător, pe care fratele l-a trădat și apoi l-a ucis, împrăștiind părțile

corpului său în provinciile egiptene. Văduva sa, Isis, a adunat părțile corpului său, iar din cer a coborât o lumină care i-a unit corpul. Apoi a urcat în locuința sa din cer pe scara milei și a dreptății.

Indienii cred despre zeul Krishna că este mântuitor. [Pastorul George Cox a spus:](#)

„Ei îl descriu pe Krishna ca un erou cu inima puternică, o divinitate, deoarece s-a sacrificat pe el însuși. Ei cred că nimeni nu poate face ceea ce el a făcut.”

Istoricul Doan a spus:

„Indienii cred că Krishna, primul născut, este același cu zeul Vishnu, care nu are început sau sfârșit, așa cum cred ei, a fost binevoitor și a salvat Pământul de poverile lui. El a venit și s-a sacrificat pentru a salva oamenii.”[\[54\]](#)

Învățăatul Hawk a susținut același lucru.

Iată o întrebare importantă: Cum explică creștinii asemănarea dintre credința lor și credințele păgânilor străvechi, care a făcut din creștinism o versiune modificată a acestor religii?

Mulți au susținut că aceste religii au credința lor luată din creștinism, însă acestea au existat cu secole înainte de

creștinism. Manuscrisele și fosilele, care au fost la baza credinței lor, sunt mult mai vechi decât creștinismul și implicit Evangheliile. Prin urmare, creștinii trebuie să recunoască că cei care au scris Noul Testament s-au inspirat din legendele păgânilor străvechi, pentru a evada într-o lume de secrete și întuneric unde nu există raționament și dovezi și mitul preia controlul.

Părintele James Ted, [lector la Universitatea din Oxford](#) a vorbit despre aceste similitudini:

„Este un secret divin, dincolo de înțelegerea ființelor umane, și nu poate

fi înțeleasă prin interpretarea și percepția acestor oameni.” [55]

Allah subhanahu wa ta’ala spune despre acest lucru:

„...Acestea sunt cuvintele lor, [rostitute] cu gurile lor. Ei spun vorbe asemănătoare cu ale aceluia care nu au crezut de dinaintea lor...” [Coran, Surat At-Tawaba, 9:30]

De asemenea Allah subhanahu wa ta’ala le-a avertizat să nu fie ca și necredincioșii:

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii! Nu treceți în credința voastră peste adevăr și nu urmați poftele unor oameni care sunt rățiți, de mai

înainte, și care i-au dus într-o rătăcire
pre mulți și s-au abătut de la calea cea
dreaptă!” [Coran, Surat Al-Ma’ida,
5:77]

Evanghelia lui Isus (Pacea fie asupra lui!)

Dacă oamenii au scris Evangheliile și
epistolele, și dacă autorii nu au pretins
că ar fi scris cuvintele lui Dumnezeu,
cum se face că aceste scrieri au devenit
sacre, și unde este Evanghelia pe care
Allah subhanahu wa ta’ala i-a revelat-o
lui Isus (Pacea fie asupra lui!) și în
care musulmanii cred?

Adevărata Evanghelie: Evanghelia lui Hristos

Oamenii de știință s-au întrebat de mult timp despre Evanghelia lui Hristos, cea pe care Allah subhanahu wa ta'ala i-a revelat-o lui Isus (Pacea fie asupra lui!), în care cred musulmanii, și care este des menționată în celelalte Evanghelii. La întrebarea unde este această Evanghelie, răspunsul creștinului este tăcere absolută și ignoranță față de existența ei. Creștinii cred că Evanghelia sau Noul Testament începe atunci când apostolii au început să scrie epistolele și Evangheliile.

Epistolele lui Pavel, care au fost scrise în a doua jumătate al primului secol, vorbesc în multe pasaje despre Evanghelia lui Hristos, însă nu amintesc despre celelalte Evanghelii. Pavel, cel care are paisprezece epistole în Noul Testament, a fost ucis în anul 62 e.n., în timp ce Marcu a fost cel care a scris prima Evanghelie în anul 65 e.n. și zeci de Evanghelii au fost scrise după acesta, care de asemenea pomenesc de Evanghelia lui Hristos sau Evanghelia lui Dumnezeu.

**Pasaje care vorbesc despre
Evanghelia lui Hristos**

Atunci când evangheliștii au vorbit despre Evanghelia lui Hristos în mai multe pasaje, **Pavel a spus:**

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evanghelie. ~ Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. ~ Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” [Galateni, **1:6-8**]

El a vorbit despre o Evanghelie reală, pe care însă oamenii l-au lăsat,

întorcându-se spre una falsă.

Avertizându-i, **el a spus:**

„Într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. ~ Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui,” [2 Tesaloniceni, **1:8-9**]

Toate cele patru Evanghelii au menționat Evanghelia Adevărată. Atunci când femeia a turnat mir pe corpul lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**), **el a spus:**

„Adevărat vă spun că oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei.”

[Matei, 26:13]

Fără îndoială, Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a pomenit de Evanghelia lui Matei, pe care Matei a scris-o cu mulți ani după această întâmplare.

Evanghelia după Marcu spune:

„Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui.” [Marcu, 8:35]

Trebuie subliniat că în acest pasaj se vorbește despre o Evanghelie și nu de patru Evanghelii sau cele șaptezeci pe care biserica le-a respins. Toate pasajele numesc această Evanghelie, Evanghelia lui Dumnezeu și Evanghelia lui Hristos. Textul este cunoscut ca inspirația lui Allah subhanahu wa ta'ala asupra lui Hristos (Cuvântul lui Dumnezeu).

Oamenii s-au înghesuit pe malul lacului să audă vorbele lui Hristos, inspirate de către Allah subhanahu wa ta'ala:

„Pe când Se afla lângă lacul Ghenezaret și Îl îmbulzea norodul ca

să audă Cuvântul lui Dumnezeu.”

[Luca, 5:1]

Același lucru s-a întâmplat atunci când Isus (**Pacea fie asupra lui!**) a intrat în Capernaum:

„Și s-au adunat îndată așa de mulți, că nu putea să-i mai încapă locul dinaintea ușii. El le vestea Cuvântul.”

[Marcu, 2:2]

Discursul Divin, pe care oamenii se înghesuiau să-l asculte a fost Evanghelia în care musulmanii cred. Acesta este Cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala inspirat lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) pe care Coranul

cel Nobil îl numește „Injiil” –
Evanghelia.

Creștinii evită recunoașterea existenței
adevăratei Evanghelii - Evanghelia lui
Hristos. Ei spun că nimic nu i-a fost
revelat lui Hristos și că Evanghelia
conține vorbele sale pe care
evangheliștii l-au citat. Desigur,
aceasta este în concordanță cu credința
creștină despre divinitatea lui Hristos.
Este adevărat că Dumnezeu a trimis o
Carte; aceasta este pentru profeți.
Afirmația lor este infirmată de textul
care vorbește despre inspirația divină
al lui Allah subhanahu wa ta'ala asupra
lui Isus (Pacea fie asupra lui!).

„Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu; și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.” [Ioan, 8:38]

De asemenea, Isus (Pacea fie asupra lui!), a asigurat că el a primit revelația și inspirația de la Allah subhanahu wa ta'ala, **atunci când a spus:**

„Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. ~ Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea lucrurile pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl” [Ioan, 12:49-50] și mai spus: „... ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu.” [Ioan, 8:28]

Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra lui!) a considerat cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala pentru Isus (Pacea fie asupra lui!) „mărturia”, iar el a prezis ceea ce mulți dintre oamenii din Israel au refuzat. El a spus:

„Cel ce vine din cer este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ este pământesc și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer este mai presus de toți. ~ El mărturisește ce a văzut și a auzit, și totuși nimeni nu primește mărturia Lui. ~ Cine primește mărturia Lui adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul. ~ Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu,

pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură.” [Ioan, 3:31-34]

În alte pasaje Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus că el a primit revelația la fel cum au primit și ceilalți profeți, iar apostolii săi au crezut în el ca mesager și au crezut în faptul că ceea ce le spunea erau cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala. Isus (Pacea fie asupra lui!) spune:

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău. ~ Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu vine de la Tine. ~ Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și

au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis.” [Ioan, 17: 6-8]

Astfel, atunci când mama și frații lui au venit la el stând la ușa lui, s-a întors de la ei plecând la apostolii săi, pentru că ei au ascultau cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala și le-au urmat.

„Dar El, drept răspuns, a zis: «Mama Mea și frații Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc.»” [Luca, 8:21]

Cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala nu sunt doar despre vești bune în care oamenii să creadă – așa cum oamenii cred că Evanghelia este vestea

bună despre mântuire - ci și fapte.
Pentru a confirma revelația lui Allah
subhanahu wa ta'ala lui, Isus (Pacea
fie asupra lui!) a spus:

„Cine nu Mă iubește nu păzește
cuvintele Mele. Și Cuvântul pe care-l
auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care
M-a trimis.” [Ioan, 14:24]

Această Sursă de inspirație va fi
Judecătorul în Ziua Judecății.

„Pe cine Mă nesocotește și nu primește
cuvintele Mele, are cine-l osândi:
Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela
îl va osândi în ziua de apoi. ~ Căci Eu
n-am vorbit de la Mine însumi...”
[Ioan, 12:48-49]

Evangelhia lui Hristos este cea despre care musulmanii cred că este cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala revelate lui Isus Hristos (Pacea fie asupra lui!) și care azi ne lipsește, pentru că, din păcate a fost distrusă în perioada persecuției și dificultăților cu care s-au confruntat creștinii în perioada primului secol.

Documentația și canoanele Noului Testament

Noi întrebări ne vin în minte: Cum au apărut Evangheliile după dispariția Evangheliei lui Hristos, cine le-a scris și în ce condiții au fost ele scrise?

Răspunzând la aceste întrebări, putem spune că unii dintre istoricii creștini sunt de acord că acestea au fost relatări și declarații verbale. Ele au fost formulate, mai târziu, pentru a fi scrise sub formă de texte care satisfăceau nevoile bisericii creștine sub dezvoltare. Este suficient să amintim ceea ce prorocul Ieremia a spus în cartea sa „Cuvintele lui Hristos care nu apar în Evanghelii”, și care a fost publicată de biserica egipteană:

„Trebuie să avem în vedere două lucruri cheie cu privire la Evanghelii și scrierea lor: faptul că pentru o perioadă lungă de timp toate tradițiile legate de Isus au fost declarații orale, și au continuat la fel timp de aproximativ

treizeci și cinci de ani după Isus. Situația nu s-a schimbat până la persecuția lui Nero asupra creștinilor, apoi marii bisericii s-au întâlnit în toamna anului 64 e.n., și au ajuns la concluzia că i-au pierdut pe cei mai buni oameni ai bisericii. Ei nu l-au găsit decât pe Ioan cunoscut sub numele de Marcu, un tovarăș al lui Petru, apostolul, pentru a înregistra cât de mult posibil din ceea ce își amintea el din învățăturile lui Hristos. Astfel, Marcu a scris scurta sa Evanghelie, care-i poartă numele, fiind cea mai scurtă relatare despre viața lui Hristos.

Al doilea este faptul că povestea lui Marcu despre Isus și vorbele sale, i-au făcut și pe alții să facă la fel, astfel

rezultând celelalte
Evangelii...existând un număr
considerabil de Evangelii. Atunci
când biserica a simțit pericolul situației
a început să investigheze bazele
acestor patru Evangelii cunoscute, pe
celelalte le-a catalogat Apocrife, fiind
strânse și arse până la dispariția
completă.”

Vorbind despre istoria documentației
Noului Testament, [prefața preoției
iezuite spune](#):

„Evangelia lui Marcu a fost scrisă
între anii 65-70 e.n., iar în Evangheliile
lui Matei și Luca nu se reflectă același
mediu, ceea ce indică faptul că ei au

fost scrise în alte locuri, fiind scrise cu 10-25 ani după Evanghelia lui Marcu.”

În mijlocul secolului al II-lea a existat o mișcare de colectare a Cărții sacre creștine, precum și cea a evreilor.

Această mișcare a avut ca rezultat cărțile pe care le avem în Noul Testament. [Prefața franceză a Noului Testament spune:](#)

„Primii creștini nu și-au dat seama de nevoia de a scrie despre faptele apostolilor și de a păstra aceste documente, până la moartea ultimului apostol.”

Se pare că creștinii, până în anul 150 e.n. au progresat încet cu instituirea

unui nou set de Cărți Sfinte. Cel mai probabil, au început prin strângerea scrisorilor lui Pavel, pe care le-au folosit în bisericile lor, scopul lor nefiind niciodată adăugarea unui nou capitol la Sfânta Biblie. Independent de importanța acestor texte, nu există nici o mărturie scrisă înainte de secolul al II-lea (2 Petru 3:16) care să dovedească că oamenii aveau cunoștințe despre textele evanghelice scrise. Nu există nici o mențiune dacă aceste texte au corespuns criteriilor necesare, ele apărând abia în a doua jumătate al secolului al II-lea. Putem spune că aceste patru Evanghelii au fost acceptate în mod legal în anul 170

e.n. chiar dacă aceste termen nu a fost folosit până atunci.

Este important să menționăm ceea ce s-a întâmplat între anii 150-200, și anume că a fost acceptată treptat cartea Faptele Apostolilor, fiind un acord cu privire la prima scrisoare al lui Ioan...Există un număr mare de lucrări pe care unii preoți le menționează în cărțile juridice, în timp ce ceilalți considerau acestea lecturi benefice. Au existat și alte cărți care au fost considerate parte a Sfintei Scripturi și o parte a Legii (**doctrinei**). Cu toate acestea, ele nu au durat ca atare prea mult timp, fiind în cele din urmă eliminate din Lege. Acest lucru s-a întâmplat cu Păstorul lui Herma,

Didahia, Prima epistolă a lui Clement, Epistola lui Barnaba și Apocalipsa lui Petru.[\[56\]](#)

Putem sintetiza ceea ce s-a scris în prefața Noului Testament, și anume că, strângerea Evangheliilor a început după moartea celor mai importanți apostoli, fiind acceptate la mijlocul secolului al II-lea. Marcion din Sinope a asistat la alcătuirea Noului Testament în anul 160 e.n., atunci când a cerut respingerea Vechiului Testament, din necesitatea de a oferi bisericii alte cărți sfinte. Adepții săi au contribuit la răspândirea acestor Evanghelii, el strângând o singură Evanghelie în perioada vieții care se află la începutul Noului Testament.

Istoricii bisericii au fost de acord că cele patru Evanghelii și Epistola lui Pavel au fost acceptate la sfârșitul secolului al II-lea. Primul istoric care a vorbit despre cele patru Evanghelii a fost Irineu în anul 200 e.n., apoi ele au fost menționate de către Clement, care le-a apărut și a considerat utilă acceptarea lor.

În cartea sa „Disertație despre Irineu”, Dr. [Dodwell](#) a spus:

„În această zi avem certitudinea că majoritatea scriitorilor bisericii ale acelor timpuri, cum ar fi Clemens Romanus, Barnaba, Hermas, Ignatie al Antiohiei și Policarp, au scris în ordinea în care le-am numit, și după

toți scriitorii Noului Testament. Însă, în Hermas nu veți găsi un pasaj sau vreo menționare al Noului Testament, și nici la careva dintre evangheliștii menționați.”

Iustin Martirul, unul dintre cei mai eminenți dintre primii preoți, a scris la mijlocul celui de al II-lea secol despre divinitatea lui Hristos. El a folosit mai mult de trei sute de citate din cărțile Vechiului Testament și aproape o sută din cărțile Apocrife ale Noului Testament, însă nici un citat din cele patru Evanghelii.

În cartea sa „Înregistrări creștine”, (pg. 71) Rev. Dr. [Giles a spus:](#)

„Nici măcar numele evangheliștilor, Matei, Marcu, Luca sau Ioan, nu sunt niciodată menționate de către el (Iustin), și nu apar în niciuna dintre scrierile sale.”

Restul cărților Noului Testament au rămas subiect de dispută între bisericile din secolul al II-lea. Câteva dintre aceste cărți au fost acceptate în bisericile din orient, cum ar fi Epistola către Evrei, care a fost însă respinsă de către adepții bisericilor din occident, în schimb, însă, ei au acceptat cartea Apocalipsei. [\[57\]](#)

Astfel, persecuțiile au cauzat pierderea Evangheliei lui Hristos, și a fost necesar ca biserica să vină cu noi

Evangelii și Epistole, cunoscute la mijlocul celui de al doilea secol. Apoi, acestea au fost adoptate de către biserici în diferite grade de sfințenie. Neînțelegerile în cadrul bisericii au durat secole până în secolul VI când această Carte a fost unanim acceptată ca fiind una sfântă. Oamenii au scris-o și tot oamenii au considerat-o una sfântă și ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Este făcută de om și omul a numit-o Carte Sfântă.

Erorile Evangheliilor

Orice lucru făcut de om este supus erorilor, așa și Evangheliile. Ele sunt

pline de erori care au fost confirmate de istorie și realitate, iar ele dovedind imposibilitatea de a fi o carte sfântă și transformarea într-un miraj a revendicării că ar fi de inspirație divină. Există multe erori în Evanghelii, de diferite tipuri; Cartea Sfântă evidențiază însuși unele ca fiind greșeli sau minciuni, mintea și raționamentul respinge unele în timp ce istoria și realitatea dovedesc alte erori.

1. Erori evidențiate de cărțile sfinte

Cât de departe sunt aceste pasaje de onorarea lui Dumnezeu și a profeților Săi!

Cartea Apocalipsa vorbește despre viziunea lui Ioan, atunci când l-a văzut pe fiul lui Dumnezeu stând pe scaunul de domnie sub formă de miel cu șapte coarne și șapte ochi Allah Atotputernicul este cu mult deasupra acestor lucruri! Autorul spune:

„Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot Pământul.” [Apocalipsa lui Ioan, 5:6]

Pasajul continuă să vorbească despre cei care stau în fața sa:

„Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui. ~ Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. ~ Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.”

[Apocalipsa lui Ioan, 7:15-17]

Apoi, textul dezvăluie că cel ce stă pe scaunul de domnie sub formă de miel este Dumnezeu Fiul, a doua divinitate din trinitate. **El a spus:**

„Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.”
(Apocalipsa lui Ioan 17:14)

Textul lui Ioan vine să reamintească faptul că mulțimea care se află în fața tronului lui Dumnezeu a strigat pentru mântuirea lui Dumnezeu și al mielului:

„După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine

albe, cu ramuri de finic în mâini; ~ și strigau cu glas tare și ziceau:

«Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!» ~ Și toți Îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu, ~ și au zis: «Amin. A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin.»” [Apocalipsa lui Ioan, 7:9-12]

De mântuirea cui are nevoie Dumnezeu, și cine-l va mântui pe El? Nu există o cale mai bună de a se referi

la adorarea lui Dumnezeu
Atotputernicul?

Noul Testament vorbește de un
Dumnezeu cuprins de nebunie și
slăbiciune, însă nebunia Lui este mai
înțeleaptă decât oamenii, iar
slăbiciunea sa este mai puternică decât
oamenii. În această privință Pavel
spune:

„Căci nebunia lui Dumnezeu este mai
înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea
lui Dumnezeu este mai tare decât
oamenii.” [1 Corinteni, 1:25]

Este imposibil să acceptăm aceste
cuvinte care-l fac pe Dumnezeu
Atotputernicul cuprins de slăbiciune și

nebunie, deoarece noi știm că Allah subhanahu wa ta'ala este Cel Înțelept și Atoateștiutor.

Pavel, sau mai exact autorul necunoscut al Epistolei către Evrei, a jignit Cartea lui Dumnezeu și Legea Sa descriindu-l ca vechi. Acest lucru nu poate fi în cartea lui Dumnezeu sau ceea ce El a revelat profeților Săi, a căror sarcini a fost confirmarea și glorificarea revelației și cuvintelor Sale. **Pavel spune:**

„Astfel, pe de o parte, se desființează aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărnicii ei - ~ căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit - și, pe de alta, se pune în loc o nădejde

mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.” [Evrei, 1:18-19]

Pavel a spus despre Tora revelată lui Moise (Pacea lui Allah fie asupra sa!):

„Prin faptul că zice: "un nou legământ", a mărturisit că cel dintâi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de pieire.” [Evrei, 8:13]

De asemenea, mai spune:

„În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.” [Evrei, 8:7]

Ignorând toate cărțile în care s-au interzis unele alimente (vezi Leviticul 11:1-47) și considerându-le ca mituri evreiești sau voințe ale apostolilor, Pavel a spus:

„Și să nu se țină de basme evreiești și de porunci date de oameni care se întorc de la adevăr. ~ Totul este curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat: până și mintea și cugetul le sunt spurcate.” [Tit, 1:4-15]

Acesta este ceea ce a spus Pavel sau autorul necunoscut al Epistolei către Evrei despre Legea lui Dumnezeu, care este descris în Psalmi, astfel:

„Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. ~ Orânduirile Domnului sunt fără prihană și înveselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii.” [Psalmii, 19:7-8]

Noul Testament îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra lui!) insultarea fraților săi profeți, descriindu-i ca hoți și acuzându-i că nu și-au îndrumat poporul. Ioan a spus:

„Isus le-a mai zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Eu sunt Ușa oilor. ~ Toți cei ce au venit înainte de Mine sunt hoți și tâlhari; dar oile n-au ascultat de ei. ~ Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva

prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune. ~ Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug. ~ Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi. ~ Dar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrăștie.» [Ioan, 10:7-12]

Este imposibil ca Allah subhanahu wa ta'ala să fi revelat asemenea cuvinte în cărțile Lui și despre mesageri Săi.

Lipsa de fapte și caractere din Lege

În încercarea de a consolida autenticitatea Vechiului Testament, evangheliștii i-au atribuit lui Isus (Pacea fie asupra lui!) cuvintele:

„Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege.” [Luca, 16:17]

În plus, el a spus în Evanghelia după Matei că:

„Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” [Matei, 5:18]

Sunt aceste afirmații adevărate, sau existe cuvinte, pasaje sau chiar cărți care au fost pierdute din Lege?

Multe astfel de exemple au fost citate în prima carte a acestei serii, de aceea noi vă vom prezenta doar trei exemple, lăsând nobilul cititor să reflecteze asupra textului. Aceste exemple dovedesc că afirmațiile de mai înainte nu sunt Cuvântul lui Dumnezeu sau cuvintele profetului Isus (**Pacea fie asupra lui!**), ele fiind adăugiri făcute de autori și fals atribuite lui Dumnezeu.

Printre dovezile insuficienței și pierderii de fapte și caractere din Lege

pe care le-am găsit menționată în
Cronici:

„Fiii lui Ezra: Ieter, Mered, Efer și Ialon ****. Nevasta lui Mered a născut pe Miriam, pe Șamai și pe Ișbah, tatăl lui Eștemoa.” [1 Cronici, 4:17]

Nu sunt menționați restul copiilor lui Ezra, nici pe cea care a conceput-o pe Maria și pe sora ei, iar dactilografii pun cele cinci stele pentru a atrage atenția supra pierderii de text.

Pierderile și greșelile se extind și asupra altor cărți care conțin mii de semne cum ar fi Cartea războaielor Domnului care este menționată în cartea Numeri al Vechiului Testament:

„De aceea se zice în cartea războaielor Domnului: «**Vaheb în Sufa, șuvoaiele Arnonului.**»” [Numeri, **21:14**]

Această carte nu poate fi găsită, așa cum nici cartea prorocului Natan, în prorocia lui Ahia din Silo, **care este menționată în Cronici:**

„Celelalte fapte ale lui Solomon, cele dintâi și cele de pe urmă, nu sunt scrise oare în cartea prorocului Natan, în prorocia lui Ahia din Silo și în descoperirile prorocului Ieedo despre Ieroboam, fiul lui Nebat?” [2 Cronici, **9:29**]

Mai multe cărți sau scrisori sunt menționate dar care nu există, **le găsiți**

în: (2 Samuel 1:18), (1 Cronici 29:29),
(2 Cronici 12:15) și în multe alte
pasaje.

Toate acestea sunt dovezi ai pierderii
de cuvinte ale Legii, astfel ca Cerurile
și Pământul și dănuirea lor sunt
martorii inocenței lui Hristos față de
ceea ce evangheliștii i-au atribuit.

Matei se referă greșit la Cartea lui
Ieremia

Într-o profeție spusă de Matei, el face o
greșeală atunci când citează din Tora.

Matei spune:

„Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut
că Isus a fost osândit la moarte, s-a
căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți,

i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor ~ și a zis: «Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat.» «Ce ne pasă nouă?», i-au răspuns ei. «Treaba ta.» ~ Iuda a aruncat arginții în Templu și s-a dus de s-a spânzurat. ~ Preoții cei mai de seamă au strâns arginții și au zis: «Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge.» ~ Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia «Țarina olarului» ca loc pentru îngroparea străinilor. ~ Iată de ce țarina aceea a fost numită până în ziua de azi: «Țarina sângelui.» ~ Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin prorocul Ieremia, care zice: «Au luat cei treizeci de arginți, prețul Celui prețuit, pe care

L-au prețuit unii din fiii lui Israel; ~ și i-au dat pe „Țarina olarului”, după cum îmi poruncise Domnul.»” [Matei, 27: 3:10]

Referirea în acest pasaj la prorocul Ieremia este greșită, deoarece nimic din cele spuse nu există în această carte, ci în Cartea lui Zaharia:

„Eu le-am zis: «Dacă găsiți cu cale, dați-mi plata; dacă nu, nu mi-o dați!» Și mi-au cântărit ca plată, treizeci de arginți. ~ Dar Domnul mi-a zis: «Aruncă olarului prețul acesta scump cu care m-au prețuit!» Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în Casa Domnului pentru olar.” [Zaharia, 11:12-13]

Aici este important de menționat că povestea din Cartea lui Zaharia nu are nici o legătură cu Hristos și Iuda. Plata cerută de Zaharia a fost unul decent, pentru munca sa, pe când plata primită de Iuda a fost una pentru trădare.

Adevărul este că referirea nu era la Cărțile lui Zaharia și Ieremia ci la o carte necanonică atribuită prorocului Ieremia. Adam Clarke, în interpretarea sa asupra Bibliei, l-a citat pe Ieronim spunând că:

„Evreii din Nazaret i-au arătat această profeție în copia ebraică a Cărții lui Ieremia, care este o carte discutabilă (apocrifă), însă este probabil ca ei să fi făcut această profeție în cartea lui

Ieremia doar pentru a dovedi citatul găsit în Cartea lui Matei.”

Reverendul Saman Calhoun crede că în exemplarul original nu se specifică numele profetului citat; „Atunci s-a împlinit ceea ce a fost spus de profet”, așa cum se menționează în traducerea siriacă.

Tovarășii lui David nu au mâncat din pâinea pentru punerea înaintea Domnului pe timpul preotului Abiatar

Autorul Evangheliei după Marcu a făcut o greșeală de două ori atunci când a vorbit despre ceea ce a făcut David care, fiind înfometat a mâncat din pâinea pentru punerea în fața

Domnului, și care doar preoții o pot mânca. El a spus:

„Isus le-a răspuns: «Oare n-ați citit niciodată ce a făcut David, când a fost în nevoie și când a flămânzit el și cei ce erau împreună cu el? ~ Cum a intrat în casa lui Dumnezeu, în zilele marelui preot Abiatar, și a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu este îngăduit să le mănânce decât preoții? Și cum a dat din ele chiar și celor ce erau cu el?»” [Marcu, 2:25-26]

Vorbele: „el și cei ce erau împreună cu el” cu siguranță nu corespund adevărului, deoarece David a fost singur atunci când a venit la marele

preot Abiatar după ce a fugit din Saul,
așa cum este menționat în cartea lui
Samuel:

„David s-a dus la Nob, la preotul
Ahimelec, care a alergat speriat
înaintea lui și i-a zis: «Pentru ce ești
singur și nu este nimeni cu tine?» ~
David a răspuns preotului Ahimelec:
«Împăratul mi-a dat o poruncă și mi-a
zis: „Nimeni să nu știe nimic de
pricina pentru care te trimit și de
porunca pe care ți-am dat-o.” Am
hotărât un loc de întâlnire cu oamenii
mei. ~ Acum ce ai la îndemână? Dă-mi
cinci pâini sau ce se va găsi.» ~ Preotul
a răspuns lui David: «N-am pâine
obișnuită la îndemână, ci numai pâine
sfințită, doar dacă oamenii tăi s-au ferit

de împreunarea cu femeii!»” [1 Samuel, 21:1-4]

A doua greșeală apare atunci când Marcu l-a numit pe marele preot Abiatar, deoarece în cartea lui Samuel se afirmă că marele preot a fost tatăl lui, Ahimelec, cel care a fost ucis de Saul deoarece i-a dat pâinea sfințită lui David. (vezi 1 Samuel 22:20-23)

Editorii Lexiconului Sfintei Scripturi reamintesc că Abiatar s-a refugiat la David, împreună cu Saduk, după moartea tatălui său Ahimelec.

Biserica Catolică a recunoscut această eroare în cartea „Erori” citându-l pe Joe Will care a spus:

„Marcu a făcut o greșeală, el scriind Abiatar în loc de Ahimelec.” [\[58\]](#)

Lăudarea lui Iuda, trădătorul

Atunci când evangheliștii au scris despre apostoli, au scris foarte frumos despre toți cei doisprezece apostoli, chiar și despre Iuda, trădătorul, ei menționându-l chiar și atunci când vorbeau despre evenimente petrecute după moartea sa.

Matei l-a citat pe Isus (**Pacea fie asupra lui!**) care a vorbit celor doisprezece apostoli ai săi:

„Adevărat vă spun că atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor

lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” [Matei, 19:28]

Matei nu l-a exclus pe Iuda trădătorul, cel pe care Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a descris astfel:

„...vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!” [Matei, 26:24]

Luca a observat greșeala făcută de Matei și nu a repetat-o, el ne menționând doar numărul de scaune de domnie (vezi Luca 22:28-29). Pavel,

însă, a făcut aceeași greșeală atunci când a vorbit despre învierea lui Hristos, care se presupune să fi avut loc după moartea lui Iuda și înainte de alegerea lui Matia (vezi Faptele Apostolilor 1:26). Pavel spune:

„Că a fost îngropat, și a înviat a treia zi, după Scripturi; ~ și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. ~ După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit.”
[1 Corinteni, 15:4-6]

Autorul Evangheliei după Marcu a observat greșeala atunci când a spus aceeași poveste, și a reformulat:

„În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă...” [Marcu, 16:14]

Trebuie să menționăm aici că Isus (Pacea fie asupra lui!) a apărut pentru prima dată celor zece apostoli ai săi, pentru că Toma nu a fost atunci alături de ceilalți apostoli. Ioan spune:

„Toma, zis Geamăn, unul din cei doisprezece, nu era cu ei când a venit Isus.” [Ioan, 20:24]

Perioada în care Hristos a rămas în inima pământului nu a fost de trei zile și trei nopți.

Matei a mai făcut o altă greșală atunci când a spus că fiul omului (Hristos) a

rămas în inima pământului trei zile și trei nopți. **El spune:**

„Atunci unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul și **I-au zis:**

«Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!» ~ Drept răspuns, **El le-a zis:** «Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona. ~ Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pânțelele chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima Pământului.»”

[Matei, **12:38-40**]

Este bine cunoscut din Evanghelii că Isus (**Pacea fie asupra lui!**) a fost răstignit în ziua de vineri, înmormântat

vineri spre-sâmbătă noaptea, iar a ieșit din mormânt duminică înainte de ivirea zorilor. Acest lucru înseamnă că el a stat în mormânt doar sâmbătă și duminică noaptea, ceea ce înseamnă două nopți și o zi, și nu trei zile, așa cum a spus Matei.

Basle, un savant creștin, a recunoscut că Matei a făcut o greșeală, și a susținut că acesta a înțeles greșit cuvintele lui Hristos; astfel o interpretare cum că ar fi stat în inima pământului trei zile și trei nopți, a fost bazată pe înțelegerea greșită a lui Matei.

Pentru că ceea ce Isus a vrut, **a fost:**

„Ca oamenii din Ninive să creadă în învățăturile sale și să nu ceară miracole, oamenii ar trebui să asculte învățăturile sale fără să ceară miracole.”

În încercarea de a explica textul,
Yohanna Fam Athahab a avut propria interpretare spunând:

„Cele trei zile și trei nopți se calculează din ziua de joi, atunci când Isus a luat cina alături de apostolii săi, iar mâncarea a devenit corpul său. Inima pământului este o expresie figurativă pentru stomacul lor.”[\[59\]](#)

Aceasta cu siguranță este o afirmație dezgustătoare!

2. Erori dovedite de realitate

Apropiata reîntoarcere al lui Hristos și venirea rapidă a sfârșitului lumii

Există multe alte texte în care evangheliștii au comis erori, iar dovadă pentru acestea este realitatea și istoria. Evanghelia după Matei menționează apropierea Zilei Judecății care este asociată cu reîntoarcerea apropiată al lui Hristos, fiind specificată de însuși Hristos, așa cum susțin ei, înainte de sfârșitul generației sale. Așadar, el le-a cerut apostolilor săi să nu predice în orașele Samaritenilor, deoarece atunci va avea loc Ziua Învierii. Există aproximativ zece pasaje în Evanghelii care vorbesc despre întoarcerea lui

Hristos și Ziua Învierii. **Cele mai importante sunt:**

„Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui. ~ Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa.” [Matei, 16:27-28]

De asemenea, **el spune:**

„Când vă vor prizoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului.” [Matei, 10:23]

Părintele Matta Al-Miskeen a comentat cu privire la acesta pasaj:

„Savanților le-a luat prea mult timp să explice acest pasaj, însă ei au declarat că nu au găsit soluția, deoarece nu există o soluție.” [\[60\]](#)

În plus, în cartea Apocalipsei, spune:

„Eu vin curând.” [Apocalipsa lui Ioan, [3:11](#)]

Matei a menționat evenimentele care vor însoți revenirea lui Isus (Pacea fie asupra lui!):

„El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte și I-au zis: "Spune-ne, când se vor

întâmpla aceste lucruri? Și care va fi
semnul venirii Tale și al sfârșitului
veacului acestuia? "" [Matei, 24:3]

Părintele Matta Al-Miskeen a spus:

„Odată cu întrebarea despre
distrugerea templului ei au mai întrebat
care este semnul venirii fiului omului?
Ei au fost absolut siguri că distrugerea
templului înseamnă sfârșitul lumii,
venirea Fiului omului iar încheierea
Judecății de Apoi înseamnă începutul
Împărăției lui Dumnezeu.”[61]

Isus (Pacea fie asupra lui!) a răspuns la
prima întrebare al apostolilor,
descriind semnele distrugerii
templului. Apoi a continuat

răspunzând la cea de-a doua întrebare despre venirea sa și sfârșitului lumii.

El a spus:

„Îndată după acele zile de necaz
"soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate." ~ Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. ~ El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. ~ **De la smochin învățați pilda lui:** când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți

că vara este aproape. ~ Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși. ~ Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri. ~ Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Matei 24:29-35) (vezi Marcu 13:24-31)

În Evanghelia după Luca găsim:

„Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor. ~ Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe Pământ va fi strâmtorare printre

neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; ~ oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. ~ Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare... ~ Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până când se vor împlini toate aceste lucruri. ~ Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Luca 21:24-33)

Părintele Matta Al-Miskeen a spus:

„Toți învățații au fost de acord asupra faptului că acest verset face referire la distrugerea Ierusalimului și a

templului, care s-a întâmplat cu adevărat în perioada sa.”[62]

Ideea întoarcerii rapide și a învierii i-a copleșit pe scriitorii de epistole. Printre aceștia, era Pavel, care a spus:

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” [1 Corinteni, 10:11]

În scrisoarea sa adresată Tesalonicenilor, Pavel a vorbit despre modul în care el îl va întâlni pe Isus după ce aceia care cred în Isus (Pacea fie asupra lui!) or fi înviați din morți, spunând:

„Iată, în adevăr, **ce vă spunem prin Cuvântul Domnului**: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. ~ Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. ~ Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” [1 Tesaloniceni, **4:15-17**]

El a confirmat credința sa în acest lucru atunci când a spus:

„Iată, **vă spun o taină**: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, ~ într-o

clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.” [1 Corinteni, 15:51-52]

Ordinul monastic iezuit a comentat cu privire la versetul dinainte, [spunând](#):

„Apostolul Pavel a vorbit ca o persoană care se aștepta să fie în viață atunci când Hristos va reveni pe Pământ.”

În „Dicționarul de teologie”, [găsim](#):

„Se pare că dreptcredincioșii de la începutul Bisericii timpurii au crezut că revenirea lui Hristos pe Pământ se va petrece curând... [Apostolul Pavel nu](#)

a spus că cea de a doua venire glorioasă se va întâmpla după un timp îndelungat; pare a fi mai mult contrarul acestui lucru: el credea că va fi încă în viață atunci când acest lucru se va întâmpla.” (a se vedea în acest sens și 1 Tesaloniceni, 4:17)

Ioan a spus: „Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină Antichrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antichriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.” [1 Ioan, 2:18]

Toate aceste cuvinte, ca și altele asemeni lor, arată faptul că Învierea și cea de a doua venire a lui Isus (Pacea fie asupra lui!) pe Pământ erau

considerate a avea loc chiar în timpul în care trăia prima generație de credincioși. Însă, nenumărate secole au trecut și aceste evenimente nu au avut loc încă, iar acest lucru indică faptul că toate aceste profeții nu sunt decât erori ale evangheliștilor.

Miracolele credincioșilor

Realitatea a dovedit și alte greșeli făcute de către evangheliști. Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a mințit și este imposibil ca el să fi afirmat ceea ce evangheliștii îi atribuie în pasajele care urmează.

La sfârșitul Cărții lui Marcu, figura lui Isus (Pacea fie asupra lui!) le apare

apostolilor săi după crucificare, **când acesta le spune:**

„Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; ~ vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” [Marcu, **16:17-18**]

Apropiat acestor cuvinte, Marcu a afirmat, de asemenea, că Isus (**Pacea fie asupra lui!**) **le-ar fi spus apostolilor săi:**

„... Aveți credință în Dumnezeu! ~ Adevărat vă spun că, **dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și**

aruncă-te în mare!», și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”
[Marcu, 11:22-23]

Pe lângă aceasta, în Cartea lui Matei găsim:

„Tot ce veți cere cu credință, prin Rugăciune, veți primi.” [Matei, 21:22]

Atunci când un bărbat s-a apropiat de Isus (Pacea fie asupra lui!) cerându-i să îl vindece pe fiul său, bolnav de epilepsie, spunându-i:

„...«Dar dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne.» ~ Isus a răspuns: «Tu zici: „Dacă poți!”... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce

crede!» ~ Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: «Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!» [Marcu, 9:22-24], Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a făcut să înțeleagă faptul că dreptcredincioșii pot face orice tip de miracol. De aceea, el i-a cerut întâi să creadă pentru ca fiul său să poată fi vindecat. Omul, care nu era încă dintre credincioși, a promis că va crede, iar Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a vindecat pe fiul său.

Ioan l-a citat pe Isus (Pacea fie asupra lui!) atunci când a spus:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe

care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea...” [Ioan, 14:12]

Astfel, fiecare credincios poate face miracole impresionante, la fel ca cele pe care le-a făcut Isus (Pacea fie asupra lui!) așa cum au fost învierea morților și vindecarea bolnavilor, iar încercarea este cea mai bună dintre toate dovezile! Cei care se îndoiesc de adevărul acestui fapt, ar trebui să citească următoarele rânduri scrise de părintele Matta Al-Miskeen, care a spus:

„Dați-mi genunchi care se pleacă și inimi care cred cu sinceritate în ceea ce Isus a promis și veți putea observa cum cei orbi vor putea vedea, cei surzi vor

auzi, iar cei șchiopi vor merge, alerga și dansa. Toate tipurile de boală vor fi vindecate, chiar dacă ne referim la ceva cronic, precum cancerul, ciroza ficatului, colapsul plămânilor, sau bolile de inimă; și aceasta deoarece Isus este Isus, așa cum a fost, este și va fi pentru totdeauna.”[\[63\]](#)

Cei care cred în sfîntenia acestor pasaje, dar care nu sunt capabili să facă miracole, nu au suficientă credință. Matei ne-a povestit despre apostolii care au mers în secret la Isus (**Pacea fie asupra lui!**) pentru a îl întreba despre cauza pentru care ei nu au putut să îl vindece pe cel lepros. El le-**a răspuns:**

„«Din pricina puținei voastre credințe.», le-a zis Isus. «Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici acolo!”, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.»” [Matei, 17:20]

Astfel, ar trebui ca fiecare credincios creștin să fie capabil să învie oamenii din morți, să îi vindece pe cei bolnavi și să scoată demonii din cei posedați, iar, cei care nu pot face aceasta, nu sunt cu adevărat credincioși.

Toate aceste pasaje vorbesc despre miracolele ce pot fi înlăptuite de toți cei care sunt credincioși. Se întâmplă cumva ca vreunul din toate aceste

miracole să se fi petrecut în viața vreunuia dintre cei care îl urmează pe Hristos?! Este vreunul dintre preoții bisericii creștine capabil să înfăptuiască miracole asemănătoare celor înfăptuite de Isus (**Pacea fie asupra lui!**) sau chiar și mai bune decât acestea?! Sunt ei capabili să învie morții, să vindece bolnavii sau să vorbească mai multe limbi, sau ei nu sunt credincioși deoarece nu sunt în stare să înfăptuiască astfel de miracole?!

În timpul unei dezbateri dintre Ahmed Deedat și mai marele preoților din Suedia, Stanlez Sjoberg, unul dintre spectatori s-a ridicat în picioare și i-a citit reverendului Sjoberg unul dintre

pasajele scrise de Marcu (Marcu, 16:16-18). Apoi, acesta i-a cerut preotului să bea o sticlă cu otravă, spunându-i: „Bea această otravă puternică, deoarece nu vei muri, căci ai credință în Isus și ai credință adevărată.” În acel moment, fața lui Sjoberg s-a schimbat, și, bâlbâindu-se, a spus:

„Nu murim dacă vom bea otravă! Aceasta este ceva ciudat. Cred în Dumnezeu și în Duhul Sfânt. Duhul Sfânt ne spune ce se va întâmpla cu noi. Soția mea mi-a spus în urmă cu treizeci de zile: «Stanlez, fii atent, cineva te va omorî prin otrăvire!»... Văd că răul se află în interiorul tău (omule), nu vreau să fac niciun

spectacol...” Apoi, a luat sticluța de otravă și a turnat-o într-un vas de flori.

Recompensele rapide primite de credincioși în această viață

Din nou, realitatea și viața au demonstrat alte erori ale evangheliștilor. Marcu a menționat că Petru i-a spus lui Isus (Pacea fie asupra lui!):

„... «Iată că noi am lăsat totul și Te-am urmat.» ~ Isus a răspuns: «Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie ~ și să nu primească acum,

În veacul acesta, **de o sută de ori mai mult**: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viața veșnică.” [Marcu, **10:28-30**]

În Evanghelia lui Matei, **găsim**: „... va primi înșutit și va moșteni viața veșnică.” [Matei, **19:29**]

În Evanghelia lui Luca găsim: „Vor primi mult mai mult în veacul acesta de acum...” [Luca, **18:30**]

Învățații nu au înțeles cum anume pot fi obținute toate aceste răsplăți; cum poate un om avea mai multe mame și mai mulți tați... Dacă înțelesul asupra acestui lucru este acela că expresiile de

mame, tați și frați sunt utilizate cu sens figurativ, cum putem înțelege situația holdelor?! Când am putut observa că s-a întâmplat aceasta cu cei care și-au părăsit casele pentru a predica creștinismul?! Ei și-au lăsat mamele, surorile și averile, când vor primi acele răsplăți înșutite promise?!

Versetul vorbește în mod clar despre o răsplată pământească „împreună cu prigoniri” și că se va petrece „în acest veac” venind împreună cu o răsplată veșnică în Viața de Apoi. Acesta nu poate fi altceva decât o minciună, deoarece dacă ar fi fost un adevăr, oamenii s-ar fi grăbit cu toții să răspundă chemării, iar acest experiment nu ar face altceva decât să

aducă cu sine întrecerea și cearta între oameni pentru a primi cât mai mult din răsplăți promise. Mai mult decât atât, părintele Matta Al-Miskeen a descris aceste promisiuni printr-un simbolism straniu. **El a spus:**

„În locul tatălui, Isus îi va oferi omului spiritul Fiului părintelui ceresc; iar în locul mamei, acesta va simți maternitatea Bisericii. În locul femeilor de aici, luate de lângă bărbații lor și a femeilor care au nevoi alături de bărbați... devine o necesitate a Cerului să dea naștere, în mod spiritual, copiilor care vor moșteni Împărăția Cerului. De asemenea, toate poftele copiilor se vor transforma în

nostalgia dorinței de a fi copiii lui Dumnezeu.”[\[64\]](#)

Pământul este rotund sau plat?

Cartea Apocalipsei lui Ioan vorbește despre viziunea acestuia atunci când a văzut Pământul ca fiind plat și cu patru colțuri, cu câte un Înger stând în fiecare dintre colțuri. [Ioan a spus:](#)

„După aceea am văzut patru Îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale Pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale Pământului, ca să nu sufle vânt pe Pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.” [\[Apocalipsa lui Ioan, 7:1\]](#)

Ioan a menționat din nou cele patru colțuri ale Pământului atunci când a spus:

„Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat ~ și va ieși din temnița lui, ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale Pământului...” [Apocalipsa lui Ioan, 20:7-8]

Matei a confirmat această perspectivă asupra Pământului atunci când a vorbit de încercările pe care Satana i le-a adus lui Hristos. Când a vrut să îi arate lui Isus (Pacea fie asupra lui!) toate împărățiile Pământului, Satana l-a luat pe un munte foarte înalt și i-a arătat

toate cele patru împărății ale Pământului:

„Diavolul I-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor...” [Matei, 4:8]

El a putut vedea toate împărățiile Pământului de pe cel mai înalt munte deoarece Pământul era plat, știut fiind faptul că acest lucru ar fi imposibil dacă Pământul ar fi rotund, după cum știm acum.

3. Erori demonstrate prin intermediul rațiunii

Anumite erori pot fi demonstrate prin intermediul rațiunii, iar acestea nu pot fi considerate a fi inspirații Divine.

Mintea poate observa că aceste lucruri sunt greșite și poate înțelege ignoranța celor care au scris legile naturale ale lui Allah, Preaînaltul și Preaslăvitul.

O stea pe cerul Ierusalimului

Matei a menționat povestea celor trei magi care au venit la nașterea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) pentru a i închina acestuia. El a afirmat:

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din răsărit la Ierusalim ~ și au întrebat: «Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui.» ~ [...]

magii au plecat. Și iată că steaua pe care o văzuseră în răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul. ~ Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie.” [Matei, [2:1-10](#)]

Sunt numeroase motivele pentru care mintea va respinge această idee:

- Matei a vorbit despre o stea mișcătoare și despre mișcările ei – chiar dacă aceasta se afla destul de departe – care erau vizibile de pe Pământ, indicând un anumit loc din Ierusalim, unde se afla Hristos. Apoi, steaua se oprește în timp ce este încă pe cer. Cum a putut aceasta să se miște, pentru a le indica acel loc, cum

s-a oprit aceasta și cum de au fost ei capabili să perceapă toate aceste lucruri?! Acestea sunt întrebări la care nu pot fi oferite răspunsuri.

- Cum au putut magii să aibă cunoștințe despre Isus (Pacea fie asupra lui!) și despre steaua acestuia, din moment ce ei nu Îl cunoșteau pe Dumnezeu? Cum puteau ei să i se închine unui profet din moment ce ei nu credeau în religia sa? Toate acestea sunt minciuni, deoarece niciunul dintre magii din vechime și niciuna dintre istoriile lor nu menționează acest fapt, nici chiar ceilalți evangheliști nu menționează acest lucru, nici măcar Luca, cel care a urmat toate celelalte

evenimente prezentate de Matei cu acuratețe.

- De ce magii au făcut o astfel de călătorie lungă, doar pentru a i se închina lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**), a îi aduce cadouri și a se întoarce de unde au venit?

- Aceste versete vorbesc despre interesul pe care Irod îl avea asupra acestui nou-născut, și despre faptul că el intenționa să îl ucidă. El le-a cerut magilor să îi spună dacă acest copil chiar s-a născut, pentru că și el dorește să i se închine. Magii au visat că nu trebuie să se întoarcă la Irod, iar ei au făcut întocmai... însă, dacă Irod chiar era interesat de acest lucru, de ce nu a

plecat din Bethlehem, care se află aproape de Ierusalim, pentru a merge împreună cu ei la nou-născut? De ce nu l-a trimis pe niciunul dintre oamenii săi împreună cu aceștia, dacă acest fapt era atât de important pentru el?

- Matei a menționat masacrul lui Irod asupra pruncilor după plecarea magilor, înainte ca el să îl poată găsi pe copilul căutat. Istoria este falsă, deoarece niciun istoric nu menționează aceste evenimente, în ciuda importanței acestora. Menționăm aici că marele Irod a murit cu patru ani înainte de nașterea lui Isus după cum arată toate sursele istorice.

Călărirea măgăriței și a măgarului
deodată

Ceea ce mintea nu poate să își
imagineze este ceea ce Matei a afirmat
cu privire la intrarea lui Hristos în
Ierusalim, **atunci când a spus:**

„Au adus măgărița și măgărușul, și-au
pus hainele peste ei, și El (**Hristos**) a
șezut deasupra.” [Matei, **21:7**]

Cum ar fi putut Hristos să stea în
același timp și pe măgăriță, **și pe
măgăruș?! Este o greșeală și o
minciună prin care Matei a vrut să se
îndeplinească o promisiune din Tora:**

„Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat
ca să se împlinească ce fusese vestit

prin prorocul care zice: ~ «Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe.”» [Matei, 21:4-5]

Minunile menționate de Matei cu privire la moartea crucificatului

În mod similar, **mintea umană nu poate accepta minunile pe care Matei le menționează cu privire la crucificare lui Hristos atunci când spune:**

„Isus a strigat iarăși cu glas tare și Și-a dat duhul. ~ Și îndată perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, ~

mormintele s-au deschis, și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. ~ Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora.” [Matei, [27:50-53](#)]

Această poveste este inexactă, o eroare și o minciună, deoarece nu s-a întâmplat vreodată ca vreun sfânt sau un om comun să se întoarcă din morți. În cazul în care ar fi așa, [se nasc întrebările](#): ce se întâmplă cu aceștia după ce au înviat – s-au întors la casele lor sau au mai murit apoi din nou? Care a fost reacția evreilor, a lui Pilat și a apostolilor atunci când acest mare eveniment s-a petrecut? Răspunsul la toate acestea este „nimic”, deoarece

nici Matei, nici cei care nu au vorbit despre aceste miracole nu au răspuns acestor întrebări. Dacă aceste minuni ar fi avut loc în realitate, atunci întreaga lume ar fi vorbit despre ele și toți oamenii ar fi crezut în Hristos.

Părintele Kenningser a spus:

„Nu trebuie să ne batem joc, deoarece intenția lui Matei a fost una respectabilă, el doar a încorporat cuvintele transmise pe cale orală în vechea poveste a scrierilor sale, însă povestea lui Isus Hristos este încă valabilă.”

Norton, care este supranumit a fi păzitorul Evangheliei, **a spus:**

„Această poveste este falsă și cel mai probabil ea era populară printre evrei după distrugerea templului de la Ierusalim. Este posibil ca cineva să fi adăugat această poveste pe marginea manuscrisului în ebraică al lui Matei, apoi cel care a scris aceasta a inserat în text, iar traducătorul a tradus-o așa cum era.”

Este posibil să fi fost nenumărate pasaje notate pe marginea Noului Testament, care au fost introduse în mod greșit în interiorul textului. Cum putem identifica aceste pasaje false și să le scoatem în afara textului biblic?

Nu este nicio îndoială asupra faptului că oamenii bisericii, care și-au închis

mintea în fața adevărului, refuză să accepte faptul că Evanghelia poate avea greșeli, deoarece ei consideră că Duhul Sfânt nu poate face greșeli. În timp ce aceia care le respectă gândirea cred acest lucru, se poate observa că această carte este una creată de om și nu Cuvântul lui Dumnezeu, iar dovada pentru acest lucru este în ceea ce am afirmat mai sus.

Modificări ale Noul Testament

Oamenii se pot întreba de unde provin modificările prezente în Noul Testament. Sunt acestea de la evangheliști sau de la autorii acestei

cărți, sau de la cei care au transcris aceste texte, făcând aceasta în concordanță cu propriile credințe, sau provin de la aceia care au transformat scrierile personale ale apostolilor în cărți sfinte, sau provin de la toți cei amintiți? Poate că ultima dintre toate aceste supoziții este răspunsul cel corect. Vom analiza, în continuare, fiecare posibilitate în parte.

1. Modificările provin de la evangheliști: au fost aceștia corecți atunci când copiaau textele unii de la alții?

Așa cum am amintit deja, este de necontestat faptul că Luca a copiat 51%, iar Matei 90% din Evanghelia lui

Marcu. Luca și Matei au fost corecți atunci când au copiat de la Marcu sau ei au făcut aceasta în conformitate cu propriile dorințe?

Adevărul este că amândoi au copiat de la Marcu urmând propriile dorințe și în special Matei, care exagera întotdeauna evenimentele copiate pentru a se potrivi personalității lui Hristos sau pentru a arăta faptul că acea Profecie din Tora a fost împlinită acolo unde povestea relatată de Marcu nu se potrivea cu aceasta.

Marcu a afirmat cu referire la crucificare: „I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El nu l-a luat.” [Marcu, [15:23](#)]

Cu toate acestea, **Matei a copiat schimbând sensul textului:** „I-au dat să bea vin amestecat cu fiere...” [Matei, 27:34]

Este binecunoscut faptul că oțetul (**vinul acru**) și vinul sunt două lucruri total diferite. Matei a dorit, astfel, să îndeplinească Profeția prezisă în Tora, **fapt pentru care a trebuit să schimbe cuvântul „vin” cu „oțet”:** „Ei îmi pun fiere în mâncare, și, când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.” [Psalmii, 69:21]

Marcu a spus: „Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă.” [Marcu, 3:35], **în timp ce Matei a copiat acest text astfel:** „Căci oricine face voia Tatălui Meu

care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.” [Matei, 12:50], cuvintele „Tatălui Meu” fiind adăugate din motive teologice. Același lucru se întâmplă și într-un alt verset: atunci când Hristos i-a întrebat pe apostolii săi ce părere au despre el, Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul!” [Marcu, 8:29]. Cu toate acestea, Matei a alterat sensul cuvintelor lui Petru, spunând: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!” [Matei, 16:16]

Sunt numeroase exemplele care arată modificările făcute de către Matei, iar unul dintre acestea este reprezentat de cuvintele sale atunci când Marcu a afirmat că nu a existat niciun miracol al lui Hristos la Cana Galilei:

„N-a putut să facă nicio minune acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat. ~ Și Se mira de necredința lor. Isus străbătea satele dimprejur și învăța pe norod.” [Marcu, 6:5-6]

El nu a putut face nici măcar un singur miracol, însă a vindecat câteva persoane bolnave, dar acest lucru nu a fost de ajuns pentru ca oamenii să creadă, iar el a fost surprins deoarece ei au rămas tot necredincioși. Acest lucru nu i-a plăcut lui Matei, care nu putea concepe faptul că Isus Hristos nu a făcut niciun miracol. De aceea, [el a spus cu referire la aceasta:](#)

„Și n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor.”

[Matei, 13:58]

Astfel, în concepția sa, el a făcut miracole, însă nu foarte multe, iar justificare lui Matei pentru acest fapt a fost aceea că Isus (Pacea fie asupra lui!) nu putea face niciun miracol deoarece oamenii erau necredincioși. În acest fel, necredința devine un motiv pentru a nu înfăptui nimic, în timp ce la Marcu aceasta era un lucru rezultat în urma faptelor lui Isus (Pacea fie asupra lui!).

Luca, la rândul său, a modificat ceea ce a copiat de la Marcu. Acesta din urmă — care, conform surselor creștine, a

realizat o imagine realistă a lui Hristos – a precizat care au fost ultimele cuvinte ale celui crucificat. Conform acestuia, **ele au fost un strigăt disperat al unei persoane:** „... Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” [Marcu, **15:34**] Însă, lui Luca – după cum afirmă Will Durant – nu i-au plăcut cuvintele aduse de Marcu, deoarece a considerat că acestea nu sunt în acord cu învățăturile lui Pavel cu privire la acel Hristos considerat a fi Mântuitorul, care a trebuit să fie crucificat. Prin urmare, el le-a schimbat, **spunând:** „... Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!...” [Luca, **23:46**]

Matei a realizat schimbări asupra multor versete pe care le-a copiat de la Marcu, adăugând tot ceea ce a considerat că va crește rangul lui Hristos. Marcu a vorbit despre omul cu duh impur pe care Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a vindecat, scoțând diavolii din el, transformându-i în porci, după cum a spus:

„Au ajuns pe celălalt țărm al mării, în ținutul gadarenilor. ~ Când a ieșit Isus din corabie, L-a întâmpinat îndată un om care ieșea din morminte, stăpânit de un duh necurat ~ [...] Când a văzut pe Isus de departe, a alergat, I s-a închinat ~ și a strigat cu glas tare: «Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt? Te jur în

Numele lui Dumnezeu, să nu mă chinuiești!» [...] ~ Acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci care pășteau. ~ Și ei L-au rugat și au zis: «Trimite-ne în porcii aceia, ca să intrăm în ei.» ~ Isus le-a dat voie. Și duhurile necurate au ieșit și au intrat în porci...” [Marcu, 5:1-13]

Matei a vorbit despre doi oameni în loc de unul singur:

„Când a ajuns Isus de partea cealaltă, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciți care ieșeau din morminte. Erau așa de cumpliți, că nimeni nu putea trece pe drumul acela. ~ Și iată că au început să strige: «Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui

Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?» ~

Departe de ei era o turmă mare de porci care pășteau. ~ Dracii rugau pe Isus și ziceau: «Dacă ne scoți afară din ei, dă-ne voie să ne ducem în turma aceea de porci.» ~ «Duceți-vă», le-a zis El. Ei au ieșit și au intrat în porci...”
[Matei, 8:28-32]

În interpretarea pe care o face Evangheliei după Matei, pastorul Tadrus Yacob Malaty a încercat să potrivească cele două povești, spunând:

„Se pare că unul dintre cei doi bărbați era o persoană foarte cunoscută în acele locuri și, cu siguranță, era nebun,

de aceea Matei și Luca s-au concentrat asupra acestuia, ignorându-l pe celălalt.”

Astfel, popularitatea unuia dintre cei doi bărbați i-a făcut pe cei doi apostoli să negligeze menționarea unuia dintre miracolele înlăptuite de Isus (**Pacea fie asupra lui!**), care l-a vindecat și pe celălalt, iar acest lucru s-a întămplat doar pentru că celălalt era nebun, dar nu suficient de faimos!

Marcu și Luca au vorbit, de asemenea, despre vindecarea orbului. **Marcu a afirmat:**

„Au ajuns la Ierihon. Și pe când ieșea Isus din Ierihon cu ucenicii Săi și cu o

mare mulțime de oameni, fiul lui Timeu, Bartimeu, un cerșetor orb, ședea jos lângă drum și cerea de milă. ~ El a auzit că trece Isus din Nazaret și a început să strige: «Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!» ~ Mulți îl certau să tacă; dar el și mai tare striga: «Fiul lui David, ai milă de mine!» ~ Isus S-a oprit și a zis: «Chemați-l!» Au chemat pe orb și i-au zis: «Îndrăznește, scoală-te, căci te cheamă.» ~ Orbul și-a aruncat haina; a sărit și a venit la Isus. ~ Isus a luat cuvântul și i-a zis: «Ce vrei să-ți fac?» «Rabuni», I-a răspuns orbul, «să capăt vederea.» ~ Și Isus i-a zis: «Du-te, credința ta te-a mântuit.» Îndată orbul și-a căpătat vederea și a

mers pe drum după Isus.” [Marcu, 10:46-52] (Vezi și Luca, 18:35-43)

Matei a povestit aceleași lucruri, însă, la el existau doi orbi:

„Când au ieșit din Ierihon, o mare gloată a mers după Isus. ~ Și doi orbi ședeau lângă drum. Ei au auzit că trece Isus și au început să strige: «Ai milă de noi, Doamne, Fiul lui David!» ~ [...]

Isus S-a oprit, i-a chemat și le-a zis: «Ce vreți să vă fac?» ~ «Doamne», I-au zis ei, «să ni se deschidă ochii!» ~ Lui Isus I s-a făcut milă de ei, S-a atins de ochii lor, și îndată orbii și-au căpătat vederea, și au mers după El.” [Matei, 20:29-34]

Acest lucru este doar o altă exagerare a lui Matei și o modificare a celor copiate de la Marcu. De asemenea, ar trebui să menționăm în acest punct faptul că Luca a făcut ca această poveste să se petreacă înainte de intrarea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) în Ierihon. El a spus:

„Pe când Se apropia Isus de Ierihon, un orb ședea lângă drum și cerșea.” [Luca, 18:35]

Astfel, se naște întrebarea: Isus (Pacea fie asupra lui!) l-a vindecat pe cel orb înainte de a intra în Ierihon sau după aceea?!

Există o altă modificare făcută de către evangheliști cu referire la locul în care s-a petrecut acest miracol: ei afirmă că s-a petrecut fie la Gerasa, conform lui Marcu (Marcu, 5:1) și Luca (Luca, 8:26), sau la Gadara, conform lui Matei (Matei 8:28), cele două nume indicând locuri cu totul diferite. Primul dintre acestea – conform Enciclopediei Scrierilor biblice – este acum „localizat în Um Qais, pe vârful dealurilor din partea de sud a Văii Yarmouk și se numește Hamma” – este situată la aproximativ șase mile depărtare în partea de sud-est a Mării Galiei. În schimb, Gadara este localizată la aproximativ șaiszeci de kilometri la sud de Jadrah, iar

rămășițele acestui faimos oraș roman pot fi încă observate în Jerash, în Iordania. Localizarea celor două orașe este clară pentru toți cei care au curiozitatea de a deschide o hartă ce arată orașele menționate în Biblia cea Sfântă. De asemenea, se poate observa că niciunul dintre aceste orașe nu era situat în apropierea unei mări, ceea ce face ca niciunul dintre aceste locuri să nu fie unul posibil pentru înfăptuirea unui miracol. Învățații nu au știut cum să aducă aceste două locuri atât de depărtate unul lângă altul. Autorii de enciclopedii au fost de acord cu o presupunere care nu are niciun temei logic. **Ei au spus:**

„Este sigur faptul că regatul Jadrah – la fel ca multe alte orașe din regiune – s-a extins pe întreaga zonă de sud de lângă mare, incluzând printre altele și orașul Gerasa.” [\[65\]](#)

Prin această modalitate „acrobatică”, orașul Gadara și orașul Gerasa au devenit unul singur.

Marcu ne-a vorbit despre intrarea lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) în Ierusalim călare pe un măgăruș:

„Când s-au apropiat de Ierusalim și au fost lângă Betfaghe și Betania, înspre Muntele Măslinilor, Isus a trimis pe doi din ucenicii Săi ~ și le-a **zis**:
«**Duceți-vă în satul dinaintea voastră:**

îndată ce veți intra în el, veți găsi un măgăruș legat, pe care n-a încălecat încă niciun om; dezlegați-l și aduceți-Mi-l.» ~ [...] Au adus măgărușul la Isus, și-au aruncat hainele pe el, și Isus a încălecat pe el.” [Marcu, 11:1-7]

Spunând aceeași poveste, Matei a exagerat, spunând că Isus (Pacea fie asupra lui!) a călărit un măgăruș și o măgăriță în același timp:

„Când s-au apropiat de Ierusalim și au ajuns la Betfaghe, înspre Muntele Măslinilor, Isus a trimis doi ucenici ~ și le-a zis: «Duceți-vă în satul dinaintea voastră: în el veți găsi îndată o măgăriță legată și un măgăruș împreună cu ea; dezlegați-i și aduceți-i

la Mine.» ~ [...] Au adus măgărița și măgărușul, și-au pus hainele peste ei, și El a șezut deasupra.” [Matei, 21:1-7]

Matei nu ne-a arătat cum a putut Isus (Pacea fie asupra lui!) călări un măgăruș și o măgăriță în același timp. Acest fapt nu este important, ceea ce prezintă importanță este împlinirea profeției aduse de Tora, în Cartea lui Zaharia:

„... Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” [Zaharia, 9:9] și Matei a afirmat acest lucru (Matei, 21:4)

Atunci când Isus (Pacea fie asupra lui!) vorbit despre Ziua Judecății, el a spus că nu știe când va fi aceasta.

Marcu a afirmat:

„Cât despre ziua aceea sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.”

[Marcu, 13:32]

Lui Matei nu i-a plăcut acest lucru, deoarece nu și-a putut imagina ignoranța lui Isus (Pacea fie asupra lui!) cu privire la Ziua Judecății și a schimbat acest verset, spunând:

„Despre Ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici Îngerii din ceruri, ci numai Tatăl.” [Matei, 24:36]

Mai mult decât atât, Matei a modificat și evenimentele care au avut loc la crucificare, potrivindu-**le cu propria sa imaginație**:

„Isus a strigat iarăși cu glas tare și Și-a dat duhul. ~ Și îndată perdeaua dinăuntru Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, ~ mormintele s-au deschis, și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. ~ Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora.” [Matei, **27:50-53**]

Matei nu a precizat însă ce au făcut aceste persoane care s-au întors din

morți și nici care a fost reacția oamenilor la vederea acestor mărețe evenimente. Marcu nu a vorbit despre aceste evenimente, în ciuda măreției lor. Dacă acestea au fost adevărate, el nu ar fi uitat să le menționeze. De asemenea, nici Luca, deși a notat totul cu acuratețe, nici Ioan nu au menționat nimic cu privire la acestea, ceea ce înseamnă că Matei a luat totul din propria imaginație.

Evangelheliștii au modificat cuvintele lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) atunci când aceștia au citat vorbele sale adresate apostolilor. Conform lui Luca, el le-a spus acestora:

„Și chiar perii din cap, toți vă sunt numărați. **Deci să nu vă temeți:** voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii. ~ **Eu vă spun:** pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl va mărturisi și Fiul omului înaintea Îngerilor lui Dumnezeu.” [Luca, 12:7-8], astfel, Luca a făcut ca acceptarea sau negarea lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) să se facă înaintea îngerilor lui Dumnezeu. El nu este în acord cu Matei, care a făcut ca acceptarea și negarea lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) să se facă înaintea lui Dumnezeu și nu a îngerilor. El l-a citat pe Isus (**Pacea fie asupra lui!**), **spunând:**

„Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii. ~ De aceea,

pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri; ~ dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în Ceruri.” [Matei, 10:31-33], astfel, care dintre aceste cuvinte îi aparțin lui Isus și ce se întâmplă atunci cu celelalte cuvinte?!

În interpretarea sa asupra Evangheliei lui Matei (pag. 271), John Fenton nu a putut nega acest lucru și a admis modificarea intervenită asupra poveștii. Încercând să justifice acest fapt, el a afirmat:

„Manuscrisele (Evangheliilor) au fost modificate în mod considerabil în acele locuri în care numele Domnului au fost menționate.”

El a admis faptul că în interiorul acestora există anumite modificări, însă el a dat vina pe cei care au copiat aceste manuscrise și nu pe Matei, autorul.

De fapt, autorii Evangheliilor au fost cei care au modificat cuvintele textelor și nu copiii lor. Adăugirile se află întotdeauna în cărțile lui Matei, iar dacă aceste modificări s-au făcut abia apoi, la transcrierea manuscriselor, atunci acestea nu s-ar fi aflat întotdeauna în Cartea lui Matei.

Învăţatul Keys Man a avut dreptate atunci când a spus:

„Luca şi Matei au făcut în mod deliberat o mulţime de modificări la textul Evangheliei lui Marcu, care s-a aflat în posesia lor, din cauza unor motive religioase.”

2. Modificările evangheliştilor au apărut la copierea textelor sfinte

Autorii Noului Testament au modificat cărţile existente în Tora atunci când au copiat din acestea:

- Pavel a modificat textul atunci când a copiat din Cartea Psalmilor. [El a spus:](#)

„Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. ~ De aceea, când intră în lume, **El zice:** «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; ~ n-ai primit nici ardere de tot, nici jertfe pentru păcat.»” [Evrei, 10:4-6]

Pavel a copiat din Cartea Psalmilor și a modificat-o. În Psalmi, **apare astfel:**

„Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire.” [Psalmi, 40:6]

El a modificat „tu mi-ai străpuns urechile” cu „Mi-ai pregătit un trup”.

- Evangheliștii au modificat, de asemenea, toate acele lucruri pe care ei le atribuie Torei, dar care nu există cu adevărat în interiorul acesteia. **Matei afirma cu privire la Hristos:**

„A venit acolo și a locuit într-o cetate numită Nazaret, **ca să se împlinească ce fusese vestit prin proroci:** că El va fi chemat Nazarinean.” [Matei, **2:23**] Nu există un astfel de lucru în cărțile profetilor.

Ceea ce confirmă că modificările survenite au fost ale lui Matei este ceea ce Filip i-a spus apostolului Natanael cu privire la Isus din Nazaret, **fiind surprins că acest Hristos poate veni de la Nazaret:**

„Natanael i-a zis: «Poate ieși ceva bun din Nazaret?» «Vino și vezi!», i-a răspuns Filip.” [Ioan, 1:46], dacă ar fi existat o profeție despre Nazaret înainte, acesta nu ar fi fost atât de surprins la aflarea veștii.

Comentând asupra acestui verset, [cel care a publicat ediția asupra preoției iezuite](#) a spus:

„Este dificil pentru noi să cunoaștem cu exactitate la care pasaj se referea Matei. Mai mult decât atât, [învățații specializați în studiul Sfintei Biblîi](#) au spus: «Nazaret nu a cunoscut o importanță deosebită în timpurile străvechi, de aceea nu a fost menționat în Vechiul Testament, sau în Cărțile lui

Iosif, sau în documentele egiptene, asiriene, hitite, feniciene sau aramaice care au existat înainte de nașterea lui Isus; acesta a fost menționat pentru prima dată în Evanghelie»”

- Un alt exemplu de modificare este cea în care Iacov și Luca au vorbit despre oprirea ploii datorată rugăciunilor Profetului Ilie. Despre aceasta, ei au spus că a durat timp de trei ani și șase luni, modificând astfel Vechiul Testament care spunea că ploaia s-a oprit în mai puțin de trei ani.

Iacov a afirmat:

„Ilie era un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat

deloc în țară trei ani și șase luni.”

[Iacov, 5:17]

Luca a fost de acord cu el și a pretins că Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus:

„Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni și când a venit o foamete mare peste toată țara...” [Luca, 4:25]

Ei au copiat și au modificat povestea, după cum am menționat deja, din Cartea Împăraților, în care se spune:

„Ilie, tișbitul, unul din locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: «... în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie,

decât după cuvântul meu.»” [1
Împărați, 17:1], apoi:

„Au trecut multe zile, și cuvântul
Domnului a vorbit astfel lui Ilie, în al
treilea an: «Du-te și înfățișează-te
înaintea lui Ahab, ca să dau ploaie pe
fața Pământului.»” [1 Împărați, 18:1]

A plouat în al treilea an, cel mai
probabil la începutul anului, ceea ce
înseamnă că ploaia s-a oprit în mai
puțin de trei ani și nu a durat trei ani și
jumătate după cum a fost menționat de
Iacov și Luca.

- Lui Pavel îi este atribuită descrierea
Raiului, pe care Dumnezeu l-a pregătit

petru credincioși, după cum scrie în cărțile Profeților. **El a spus:**

„...Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” [1 Corinteni, 2:9]

Un astfel de verset nu se regăsește în cărțile Profeților din Vechiul Testament.

● În cel de al cincizecilea capitol al Evangheliei, Matei îi atribuie lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) niște lucruri care nu se regăsesc în Tora. **El a spus:**

„... Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău. ~ **Dar Eu vă**

sapun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.” [Matei, 5:43-44]

Matei s-a referit la un verset din **Levitic:**

„Să nu te răzbuni și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.” [Levitic, 19:18]

Nici măcar acest verset nu menționează nimic despre a îți urî dușmanii, fapt despre care Matei afirmă că se regăsește în cărțile vechi (**Vechiul Testament**), iar aceasta nu

este altceva decât o minciună și o modificare a textului biblic. De aceea, **preotul Samuel Yousuf a afirmat:**

„Ne-a cerut Dumnezeu să urâm?
Cineva ar putea crede că acest fapt s-a cerut în Vechiul Testament, însă nu există o astfel de poruncă a lui Dumnezeu.” [\[66\]](#) (**Comparați cu Levitic, 19:18**)

Evangelhiștii au citat Profeția lui Zaharia, **care spune:**

„Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare

pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” [Zaharia, 9:9]

Însă, ca de obicei, nu au întâmpinat nicio dificultate atunci când au schimbat cuvintele după propriul plac acolo unde a fost necesar. Matei a spus:

„Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul care zice: ~ «Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe.”»” [Matei, 21:4-5]

Matei a adus nenumărate schimbări textului, scurtându-l și ștergând ceea ce

nu se potrivea cu persoana lui Hristos. El a șters „El este neprihănit și biruitor”, deoarece el a înțeles că Isus (Pacea fie asupra lui!) nu era regele așteptat, care era drept și victorios și a păstrat doar aceste caracteristici: „... blând și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe.”.

Ioan a făcut la fel și a șters ceea ce și Matei a șters și a adăugat textului faptul că Isus (Pacea fie asupra lui!) a călărit pe un singur animal în loc de două. El a înțeles că acest călărit pe două animale nu se potrivea cu personalitatea lui Isus (Pacea fie asupra lui!). De asemenea, el a schimbat textul biblic de la „Saltă de veselie, fiica Sionului!” la „Nu te teme,

fiica Sionului; iată că Împăratul tău vine călare pe mânzul unei măgărițe.”

[Ioan, [12:15](#)]

Pavel nu a fost drept atunci când a citat fragmente din Cartea lui Isaia:

„Fiindcă este scris: "Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.” [Romani, [14:11](#)]

El a modificat textul Vechiului Testament de două ori, prima dată atunci când i-a atribuit lui Dumnezeu anumite cuvinte, spunând că El este Viu și a doua oară atunci când a spus că limba Îl va slăvi pe Dumnezeu, în

timp ce Isaia a vorbit de limba care va jura pe Dumnezeu. **Isaia a spus:**

„Pe Mine însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea, **și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi:** orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va jura pe Mine.” [Isaia, **45:23**]

Mai mult decât atât, Matei a schimbat originea lui Hristos; el a șters tot ceea ce nu i-a plăcut și a încercat să îl amăgească pe cititor. Matei a înțeles că fiii regelui Ioiachim nu puteau să stea pe tronul lui David, acest lucru fiindu-le interzis (**vedeți Ieremia, 36:30-31**), de aceea, el a șters numele lor dintre cele ale predecesorilor lui Hristos, temându-se că cititorii ar putea spune

că Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a stat pe tronul lui David. El a spus:

„Iosia a născut pe Iehonia și frații lui, pe vremea strămutării în Babilon.”

[Matei, 1:11]

Se știe că Iehonia este nepotul lui Iosia și nu fiul său, el este fiul regelui uitat Ioiachim, fiul lui Iosia (vezi 1 Cronici, 3:14-15).

Luca a afirmat că Șelah era fiul lui Cainam, fiul lui Arpacșad și acest lucru este diferit față de Tora:

„... fiul lui Eber, fiul lui Șelah, fiul lui Cainam, fiul lui Arpacșad...” [Luca, 3:35-36]

De asemenea, [Cartea Facerii](#) spune:

„Arpacșad a născut pe Șelah...”

[Facerea, [10:24](#)]. Acest lucru este confirmat în următorul capitol, unde se spune că Arpacșad l-a avut pe fiul său, Șelah, [la vârsta de 35 de ani](#): „La vârsta de treizeci și cinci de ani, Arpacșad a născut pe Șelah.” [Facerea, [11: 12](#)]. În acest sens, vedeți și [\(1Cronici, 1:18\)](#) și [\(1Cronici 1:24\)](#). Numele de Cainam nu a fost niciodată menționat în Tora, iar ceea ce Luca a spus este o modificare sau a crezut că Evanghelia a fost modificată și, de aceea, a schimbat-o și el.

Preotul Samaan Kalhun este de acord cu noi, spunând că, într-adevăr, aici există o modificare, însă nu este de

acord asupra persoanei care este responsabilă. **El consideră că:**

„Numele de Cainam nu a fost niciodată menționat în Vechiul Testament evreiesc; acesta ar fi putut fi adăugat în mod accidental de către unul dintre copişti.”[\[67\]](#)

Astfel, în opinia sa, copişti au fost responsabili pentru o astfel de modificare şi nu Luca. Cititorul îi poate atribui această modificare oricui doreşte (**copistului sau lui Luca**), însă va fi de acord cu noi că există o modificare în acest paragraf al textului biblic.

Luca a susținut că Isus (Pacea fie asupra lui!) a deschis cartea și a citit propoziția din Isaia 61, pe care nu o mai putem găsi astăzi în textul biblic. Luca a afirmat:

„Și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: ~ «Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați ~ și să vestesc anul de îndurare al Domnului.»” [Luca, 4:17-19]

Spusele sale – „să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați” – nu se află în pasajul din care Isus (Pacea fie asupra lui!) a citit (vezi Isaia, 61:1-3), la fel cum nu se află în cel de al doilea pasaj citat (vezi Isaia, 58:6).

Părintele Matta Al-Miskeen a menționat confuzia învățaților cu privire la acest pasaj și a spus:

„Învățații au păreri diferite despre această modificare, după cum spun unii: acesta a fost adăugată mai târziu de către un creștin. Alți învățați, precum K. Prott, au spus că această schimbare este rezultatul combinării a

două texte biblice din Liturghierul evreiesc. Învățatul B. Rike a spus cu curaj că Mesia însuși a adăugat acest lucru sub autoritatea sa, ca Profet.”[68]

Cu toții au fost de acord că acest lucru este o adăugire la textul biblic și că ea nu există în capitolul 61 al Cărții lui Isaia, **însă ei nu au fost de acord cu privire la persoana care a făcut adăugirea:** Hristos, evreii sau creștinii de mai târziu.

În final, Matei a făcut și el anumite schimbări atunci când a citat din cartea lui Mica, **spunând:**

„**«În Betleemul din Iudeea»**, i-au răspuns ei, **«căci iată ce a fost scris**

prin prorocul: ~ «Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieși o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel.»”
[Matei, 2:5-6]

Profetul Mica nu a negat faptul că Betleemul este unul dintre cele mai mici cetăți evreiești, însă a ales să îl descrie ca fiind cel mai mic dintre cetățile lui Iuda. **El a spus:**

„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri

străvechi, până în zilele veșniciei.”
[Mica, 5:2]

3. Inventarea tiparului și modificarea Noului Testament

În secolul al al-XVI lea, tiparul a fost inventat și un nou tip de modificări și-a făcut apariția. În cartea sa, Evangheliile, originile și dezvoltarea lor, Frederick Grant și George Caird în interpretarea sa au menționat că în anul 1516 Erasmus a realizat primul tipar.

În timpul domniei lui James I al Angliei și Scoției, o conferință religioasă a avut loc în anul 1604, având ca rezultat formarea unui comitet al traducerilor format din

protestanți. Acest comitet a fost responsabil cu producerea traducerii oficiale a Bibliei în limba engleză și regele James I și-a pus ștampila, iar prima ediție a apărut, în acest mod, în anul 1611 e.n. Această versiune, cea mai cunoscută din întreaga istorie a creștinătății, ce a fost tradusă în nenumărate limbi, a fost criticată în mod constant încă de pe timpul domniei regelui James. [O petiție prezentată regelui spunea:](#)

„Textele care sunt incluse în cartea noastră de rugăciune sunt mai mult sau mai puțin diferite de versiunea ebraică; cel mai probabil, două sute de subiecte au fost schimbate.”

Breton le-a spus preoților:

„Traducerea voastră englezească faimoasă a modificat cuvintele Vechiului Testament în opt sute patruzeci și opt de puncte și a făcut ca oamenii să respingă Noul Testament și să meargă în Iad.”

În anul 1881, versiunea regelui James a fost revizuită, fiind numită Versiunea standard revizuită. Apoi, treizeci și doi de teologi asistați de un consiliu consultativ reprezentat de cincizeci de secte religioase, a revizuit apoi în anul 1951, numind-o Versiunea standard revizuită (RSV). A fost revizuită din nou în anul 1971 și a primit același

nume (RSV). În introducerea acestei ediții, putem citi:

„Textele versiunii regelui James au nenumărate erori... aceste erori sunt multe și serioase, care necesită revizuirea.”

Versiunea standard revizuită a șters pasajul celebru al lui Ioan cu privire la Trinitate (vezi 1 Ioan, 5:7) și sfârșitul Evangheliei după Marcu (16:9-20).[\[69\]](#)

Dezvoltarea textului Noului Testament a fost posibilă, conform catolicilor, după cum chiar aceștia au menționat acest lucru în prefața Noului Testament, [în care spun:](#)

„Astăzi, putem spune că textul Noului Testament este fixat într-o manieră bună și nu mai este nevoie ca acesta să fie revizuit, cu excepția cazului în care vom găsi noi documente.”[\[70\]](#)

Catolicii au realizat versiunea latină a Bibliei după propriile dorințe și au numit-o „Duay”. Aceasta a fost tipărită pentru prima dată în anul 1582 și apoi a fost retipărită în anul 1609. Această versiune este diferită de versiunea contemporană a regelui James în mai multe puncte. Cele mai importante lucruri adăugate au fost cele șapte cărți ale Torei (**Apocrife**), care nu există în versiunea protestantă a traducerii Bibliei regelui James.

Exemple de modificări ale acestei versiuni

Cei care au modificat Evangheliile au încercat să utilizeze diferite căi: au adăugat în mod deliberat anumite lucruri la textul tipărit, punându-le între paranteze pentru a indica absența acestora din manuscrisele mai vechi și au spus că acestea sunt adăugiri explicative. Cu toate acestea, în alte versiuni, parantezele dispar și ceea ce se afla între paranteze devine parte din textul sacru. În alte versiuni, ei au șters textul din paranteze și parantezele în sine. Care dintre aceste texte reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu?! Cine are dreptul de a adăuga sau de a șterge părți din Biblia cea Sfântă?! Oare acest

fapt nu crește pedeapsa pentru cel care adaugă anumite lucruri în Carte sau care șterge nume din Cartea vieții și cetatea cea sfântă atunci când șterge o anumită Carte a Bibliei? (vezi [Apocalipsa, 22:18-19](#)).

Un exemplu de alterare a acestor versiuni a fost menționată în prima Epistolă a lui Ioan, [care spune](#):

„Trei sunt cei care înregistrează mărturiile în Paradis: Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh și toate acestea trei sunt unul singur. De asemenea, [trei sunt cei care primesc mărturia pe Pământ](#): Duhul, apa și sângele și acestea trei sunt adunate într-unul singur.”

Primul pasaj nu se află în primul manuscris și nici nu a fost menționat în cadrul Consiliului de la Niceea. Acesta se regăsește în toate traducерile Noului Testament care au fost tipărite după secolul al șaisprezecelea e.n. Este binecunoscut faptul că adăugirile din acest text sunt necesare pentru a asigura credința în doctrina Trinității, căreia îi lipseau aceste evidențe puternice.

Teologii creștini, printre care Crespak, Schulz, Horne, colecторii interpretării lui Henry, Eckstein și reverendul Fender, au recunoscut că acest text este o adăugire și că Martin Luther a omis acest fapt din traducerea sa. Isaac Newton a scris o scrisoare de cincizeci

de pagini prin care a dovedit modificările survenite asupra acestui verset, care a rămas în toate edițiile și traducerile realizate în nenumărate limbi până la mijlocul acestui secol.

În anul 1952, comitetul de revizuire a Sfintei Biblîi a realizat noua versiune standard revizuită a acesteia; iar acest text este unul dintre textele șterse din unele traduceri ale Bibliei.[\[71\]](#) În unele versiuni, ei au pus anumite paranteze pentru a arăta că nu există niciun manuscris vechi. Cu toate acestea, aceste paragrafe au devenit parte din text, apărând fără acele paranteze, în multe versiuni din întreaga lume. Alte versiuni au șters acest text considerându-l, în ciuda

importanței sale teologice, a fi doar o adăugire în textul biblic.

Învățații au justificat aceste ștergeri din textul biblic spunând: „Acele modificări se regăsesc în câteva dinte vechile manuscrise latine.”, aceasta însemnând că au fost adăugate de către cei care au tradus cartea din greacă în latină. Trebuie menționat că traducerea latină St. Jerome (**Vulgata**) nu conține acest pasaj. Ei au șters, de asemenea, și singurele două pasaje care vorbeau despre ascensiunea lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) în Ceruri așa cum apăreau la Marcu (**16:19**) și Luca (**24:51**). Ei au șters aceste pasaje din RSV în anul 1952, dar au rămas în celelalte traduceri.

Evangelia după Marcu (16:9-20) și Luca (24:51) au fost revizuite în următoarea ediție, care a purtat același nume (RSV)[72]. Cu toate acestea, cea mai cunoscută traducere în limba arabă a adăugat concluzia asupra Evangheliei lui Marcu în paranteze și a indicat pe marginea acesteia că „Acestea nu apar în vechile manuscrise.”

De asemenea, există modificări ale Evangheliei lui Marcu care au apărut în câteva copii ale acesteia. Astfel, găsim:

„Și, dacă în vreun loc nu vă vor primi și nu vă vor asculta, să plecați de acolo și să scuturați îndată praful de sub picioarele voastre, ca mărturie pentru

ei. Adevărat vă spun că, în Ziua Judecății, va fi mai ușor pentru pământul Sodomei și Gomorei decât pentru cetatea aceea.” [Marcu, 6:11]

În noua versiune a Noului Testament nu poate fi găsit cel de al doilea pasaj, care începe cu „Adevărat vă spun”. În alte copii, **apare o notă între paranteze cu o explicație asemeni următoarei:**

„Unele copii grecești continuă cele spuse: «Adevărat vă spun că în Ziua Judecății va fi mai ușor pentru cetățile Sodoma și Gomora decât pentru oamenii acestei cetăți.»” Mai mult decât atât, în alte versiuni, aceste paranteze au fost șterse și ceea ce se găsea între paranteze au fost adăugate textului biblic. Altele au șters de tot

parantezele și conținutul acestora. Este acest pasaj Cuvântul lui Dumnezeu sau nu? Aceasta este o întrebare pe care o adresăm celor care încă mai cred că Biblia cea Sfântă este protejată de orice fel de modificare și că dispariția Cerurilor și a Pământului este mult mai ușoară decât scrierea unei scrisori.

Același tip de modificare poate fi observată adesea în mai multe versete biblice, **precum următorul**: Matei a afirmat: „... Căci a Ta este Împărăția și puterea și slava în veci...” [Matei, **6:13**], **în timp ce la Pavel apare**: „...să nu mâncați, din pricina celui ce v-a înștiințat și din pricina cugetului; căci al Domnului este Pământul și tot ce cuprinde el.” [1 Corinteni, **10:28**]

În alte capitole ale Bibliei, teologii ezită să includă anumite pasaje, deoarece ei nu s-au pus de acord cu privire la originalitatea acestora; în timp ce în alte versiuni ei adaugă aceste lucruri între paranteze, iar altele le șterg definitiv. Cu toate acestea, ei nu i-au prevenit pe ceilalți teologi cu privire la aceste pasaje, care, neștiind acest fapt, au adăugat ceea ce era în paranteze ca parte a Cuvântului lui Dumnezeu, despre care afirmă că nu se schimbă!

Matei a spus:

„După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorti,
(pentru ca să se îplinească ce fusese

vestit prin prorocul care zice: «Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți.»” [Matei, 27:35; Noul Testament din versiunea Wycliffe]

În versiunea regelui James, precum și în alte versiuni au șters ceea ce se afla între paranteze și au adăugat ceea ce se afla în interiorul acestora ca fiind parte din text:

„După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorți, pentru ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul care zice: «Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți.»” [Matei, 27:35; KJV]

Însă, alte traduceri au șters parantezele și textul:

„După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorti.”

[Matei, 27:35, Versiunea Standard, Noua Versiune internațională – Uk și Noua Versiune internațională de astăzi]

Matei a spus:

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți Rugăciuni lungi; de aceea veți lua o mai mare osândă.” [Matei, 23:14]

În versiunea regelui James, au adăugat o notă și au specificat pe marginea

acesteia următorul paragraf: „Unele manuscrise nu conțin versetul 14”.

Teologii creștini au modificat sfârșitul Scrisorii către Evrei, iar acest lucru a fost realizat de către un scriitor necunoscut:

„«L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de înger, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: ~ toate le-ai supus sub picioarele lui.» În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse.” [Evrei, 2:7-8]

Multe ediții au șters această secvență din text: „... l-ai pus peste lucrările

mâinilor Tale...” și l-au înlocuit cu: „L-au încununat cu slavă și onoare, supunând toate sub picioarele lui.”.

Acest autor necunoscut al Scrisorii către Evrei a spus:

„Pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: «Chiar un dobitoc, dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre sau străpuns cu săgeata.»” [Evrei, 12:20]

Această frază: „...să fie ucis cu pietre sau străpuns cu săgeata.” a fost ștearsă din numeroase ediții, în timp ce multe dintre traducерile arabe tind să considere aceste cuvinte ca aparținând lui Dumnezeu, despre care afirmă că

vor rămâne neschimbate pentru totdeauna!

Mai mult decât atât, anumiți teologi adaugă sau șterg cuvinte din textul biblic, fără a utiliza paranteze pentru acest lucru așa cum a fost menționat în Cartea Faptelor Apostolilor în versiunea protestantă și catolică, în ceea ce privește povestea lui Filip și a servitorului reginei din Abisinia. Astfel, găsim scris:

„Pe când își urmau ei drumul, au dat peste o apă. Și famenul a zis: «Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?» ~ Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima, se poate.» Famenul a răspuns: «Cred că Isus Hristos este Fiul lui

Dumnezeu.» ~ A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen.” [Faptele Apostolilor, 8:36-38; KJV]

Acest verset: „Filip a zis: **«Dacă crezi din toată inima, se poate.»** Famenul a răspuns: **«Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.»**” care menționează cuvintele lor după ce au văzut apa, nu se regăsește în Noua Versiune internațională, Noua Versiune internațională de astăzi și Noua Versiune internațională a cititorilor, **în care apare sub forma următoare:** „... **Și famenul a zis: «Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?»** A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă, și Filip a botezat pe

famen.” Motivul pentru care aceste cuvinte au fost șterse este acela că ele nu apar în vechile manuscrise.

Un alt exemplu este modificarea întrebării lui Isus (Pacea fie asupra lui!) adresată orbului ce a fost vindecat: „Isus a auzit că l-au dat afară; și, când l-a găsit, i-a zis: «Crezi tu în Fiul Omului?»” [Ioan, 9:35] Teologii au modificat aceste cuvinte în multe ediții, spunând: „Isus a auzit că l-au dat afară; și, când l-a găsit, i-a zis: «Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?»”[73]

Și în Cartea lui Luca, găsim că Isus (Pacea fie asupra lui!) le-a spus evreilor: „Pe urmă le-a zis: «Cine dintre voi, dacă-i cade copilul sau boul

în fântână, nu-l va scoate îndată afară, în ziua Sabatului?» [Luca, 14:5], iar mulți traducători au schimbat cuvântul „bou” cu acela de „fiu”.

Toate aceste lucruri ar putea crea confuzia cititorilor și aduce o întrebare pe buzele acestora: care dintre toate aceste pasaje reprezintă, cu adevărat, Cuvântul lui Dumnezeu?

Contrazicerile din Evanghelii

În Coranul cel Glorios găsim scris:

„Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi el de la altcineva decât de la Allah, ar

găsi ei multe nepotriviri!” [Coran, Surat An-Nisa’, 4:82]

Acest verset oferă un criteriu valid pentru a verifica autenticitatea oricărei cărți ce îi este atribuită lui Dumnezeu Cel Atotputernic (Allah subhanahu wa ta’ala). Oamenii fac greșeli; ei pot uita și deveni confuzi odată cu trecerea timpului, fapt pentru care scrierile lor sunt pline de astfel de greșeli de natură umană.

Dacă aplicăm această regulă celor patru Evanghelii și Epistolelor, vom putea observa efectul acestor incursiuni de natură umană în scrierile evangheliștilor, ei creând diverse contradicții în lucrurile pe care le-au

menționat în scrierile lor. Existența acestor contradicții dovedesc că aceste cărți nu reprezintă, de fapt, Cuvântul lui Dumnezeu și nu pot fi parte a Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum Acesta a fost revelat unora dintre apostolii lui Hristos.

Creștinii admit validitatea acestui criteriu, iar interpreții Noului Testament explică aceste contradicții ce se află departe de adevărul revelat prin faptul că ei cred că ele sunt parte a greșelilor de natură umană și nu cărților lui Dumnezeu.

Creștinii cred în cele patru Evanghelii, fiecare dintre acestea spunând povestea lui Hristos; de aceea, fiecare dintre

aceste povești ar trebui să fie asemănătoare în ceea ce privește conținutul și semnificațiile sau, cel puțin, să se completeze una pe alta astfel încât acestea să constituie o biografie completă a lui Hristos. Cu toate acestea, atunci când sunt comparate textele Evangheliilor cu privire la același eveniment, nu găsim altceva decât contradicții, ceea ce face imposibil ca mintea să conceapă că este vorba de unul și același eveniment.

Luând în considerare aceste contradicții, a fost necesar pentru creștini să aleagă unele dintre aceste Evanghelii sau o parte dintre poveștile pe care acestea le spun și să le

transforme în texte sacre și să le respingă pe altele. Mai mult decât atât, ei au admis că cele patru Evanghelii sunt scrieri ale oamenilor, fapt pentru care cititorii ar trebui să înțeleagă de unde provin toate aceste contradicții. Noi respingem cu insistență faptul că toate acestea ar fi Cuvântul lui Dumnezeu. Așadar, **se naște întrebarea:** care sunt contradicțiile din interiorul Evangheliilor?

Exemple de contradicții existente în Noul Testament

Învățații au oferit nenumărate exemple de contradicții care se găsesc în cele patru Evanghelii și în textul Epistolelor; unele dintre acestea

relatează povești asemănătoare, altele îl fac pe Isus (Pacea fie asupra lui!) să se contrazică el însuși, în principal în ceea ce privește răstignirea sa, iar alții se contrazică cu privire la Vechiul Testament.

1. Contrazicerile evangheliștilor cu privire la înregistrarea evenimentelor

- Originea lui Isus (Pacea fie asupra lui!)

Probabil cele mai puternice și importante contradicții existente în Noul Testament sunt cele din Cărțile lui Matei (1:1-17) și a lui Luca (3:23-28), care fac referire la originea lui

Iosif, dulgherul. Învățații au descoperit anumiteificații cu privire la această genealogie, **incluzând:**

◆ Luca și Matei au fost de acord cu începutul genealogiei lui Iosif dulgherul, apoi s-au diferențiat, după care s-au intersectat din nou prin intermediul lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, pe care Matei îl consideră a fi cel de al zecelea strămoș al lui Iosif dulgherul, în timp ce Luca îl consideră a fi cel de al nouăsprezecelea strămoș. Apoi, cei doi evangheliști s-au contrazis din nou, deoarece Matei l-a făcut pe Hristos descendent dintre regii lui Israel, Solomon, Roboam, Abia, Asa, Iosafat apoi, iar Luca l-a plasat printre descendenții lui Natan, fiul lui

David, iar niciunul dintre fiii acestuia nu se numără printre regii lui Israel.

◆ Este de neconceput ca Isus Hristos să fie descendentul a doi frați, Solomon și Natan, ambii fiii lui David, iar același lucru se poate spune și despre Zorobabel și tatăl său, Salatiel. Iarăși nu este clar dacă fiecare dintre aceștia (**Hristos, Zorobabel și Salatiel**) este descendentul lui Solomon sau al fratelui acestuia, Natan.

◆ Diferența dintre cele două liste de nume este mult prea mare, mergând până acolo încât face imposibil ca acestea două să poată fi combinate. Sunt diferențe în ceea ce privește numărul de generații și nume; este un

dezechilibru între aceste genealogii și din ele au fost șterși anumiți strămoși.

◆Matei a fost tentat să dividă aceste genealogii în trei grupe, care cuprindeau câte paisprezece strămoși de fiecare. [El a spus:](#)

„Deci de la Avraam până la David sunt paisprezece neamuri de toate; de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece neamuri; și de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece neamuri.” [Matei, [1:17](#)]

Cu toate acestea, Matei nu a menționat aceleași numere, ci a amintit doar doisprezece strămoși existenți de la

Hristos până la strămutarea la Babilon. El a șters un număr important din cea de a doua listă pentru a păstra numărul de 14; el a șters trei nume dintre Iorim și Ozia. Aceștia sunt Ahazia, fiul lui Ioram, fiul său, Ioasă, și fiul său, Amaziah, tatăl lui Azaria. Următorul tabel arată în mod clar aceste contradicții. El compară lista așa cum a fost ea scrisă de către Luca, cu cea scrisă de către Matei, și cu cea descrisă în 1 Cronici, privind genealogia lui Isus (Pacea fie asupra lui!) între David și Iosif dulgherul. Astfel, vom putea observa numele pe care Matei le-a șters pentru a face propria sa listă. El a șters o parte din genealogia lui Hristos

din dorința de a își atinge propriul său scop.

Nr.	Matei [1:1-17]	Cronici [3:10-19]	Luca [3:23-28]	Nr.	Matei [1:1-17]
1.	David	David	David	22.	Zorobab
2.	Solomon	Solomon	Natan	23.	Abiud
3.	Roboam	Roboam	Matata	24.	Eliachin
4.	Abia	Abia	Mena	25.	Azor
5.	Asa	Asa	Melea	26.	Sadoc
6.	Iosafat	Iosafat	Eliachim	27.	Achim
7.	Ioram	Ioram	Ionam	28.	Eliud
8.	...	Ahazia	Iosif	29.	Eleazar
9.	...	Ioas	Iuda	30.	Matan
10.	...	Amația	Simeon	31.	Iacov
11.	Ozia	Azaria	Levi	32.	Iosif

12. Ioatam	Iotam	Matat	33.
13. Ahaz	Ahaz	Iorim	34.
14. Ezechia	Ezechia	Eliezer	35.
15. Manase	Manase	Isus	36.
16. Aman	Aman	Er	37.
17. Iosia	Iosia	Elmadam	38.
18. ...	Iohanan	Cosam	39.
19. Iehonia	Ioiachim	Adi	40.
20. Salatiel	...	Melhi	41.
21. ...	Pedaia	Neri	42.

● Cine a cerut Împărăția: mama sau cei doi fii?

Cu privire la acest eveniment, Matei l-a contrazis pe Marcu atunci când a spus:

„Atunci mama fiilor lui Zebedei s-a apropiat de Isus împreună cu fiii ei și I s-a închinat, vrând să-I facă o cerere. ~ El a întrebat-o: «Ce vrei?»

«Poruncește», i-a zis ea, «ca, în Împărăția Ta, acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta.» ~ Drept răspuns Isus a zis: «Nu știți ce cereți.»...» [Matei, 20:20-22]

Marcu a spus aceeași poveste, însă cei doi fii sunt cei care cer Împărăția și nu mama lor. El a spus:

„Fiii lui Zebedei, Iacov și Ioan, au venit la Isus și I-au zis: «Învățătorule, am vrea să ne faci ce-Ți vom cere.» ~ El le-a zis: «Ce voiți să vă fac?» ~ «Dă-ne», I-au zis ei, «să ședem unul la

dreapta Ta, și altul la stânga Ta, când vei fi îmbrăcat în slava Ta.» ~ Isus le-a răspuns: «Nu știți ce cereți.»...”
[Marcu, 10:35-38]

Despre acest verset, în interpretarea sa cu privire la Evanghelia lui Matei (pag. 324), John Fenton a spus:

„Matei a făcut câteva modificări în Evanghelia lui Marcu. Cel mai important lucru este acela că în Evanghelia lui Marcu cei doi apostoli cer Împărăția de la Isus, în timp ce în Evanghelia lui Matei mama acestora cere acest fapt de la Isus.”

- Le-a cerut Isus (Pacea fie asupra lui!) apostolilor săi ajutorul sau nu?

Marcu a vorbit despre recomandarea făcută de Isus (Pacea fie asupra lui!) apostolilor săi după ce el le-a oferit puterea asupra spiritului impur. El a spus:

„Le-a poruncit să nu ia nimic cu ei pe drum decât un toiag; să n-aibă nici pâine, nici traistă, nici bani de aramă la brâu; ~ să se încalțe cu sandale și să nu se îmbrace cu două haine.” [Marcu, 6:8-9]

Însă, acest lucru se diferențiază de cele afirmate în Evanghelia lui Luca. Aici, găsim:

„Apoi i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să

tămăduiască pe cei bolnavi. ~ «Să nu luați nimic cu voi pe drum», le-a zis El, «nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani, nici două haine.»” [Luca, 9:2-3]

Evangelhia după Matei o contrazice pe cea a lui Marcu, spunând să nu ia cu ei haine sau încălțări, toate acestea fiindu-i atribuite lui Isus (Pacea fie asupra lui!):

„Să nu luați nici aur, nici argint, nici aramă în brâiele voastre, ~ nici traistă pentru drum, nici două haine, nici încălțăminte, nici toiag, căci vrednic este lucrătorul de hrana lui.” [Matei, 10:9-10]

- Au auzit ei Vocea lui Dumnezeu sau Vocea lui Dumnezeu nu poate fi auzită?

Ioan ne-a vorbit despre Dumnezeu Tatăl, **atunci când a spus:**

„Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuși despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața.” [Ioan, **5:37**]

Astfel, nimeni nu poate auzi Vocea lui Dumnezeu. Însă, ceilalți trei evangheliști au vorbit despre faptul că Vocea lui Dumnezeu a fost auzită de către oameni după ce botezul pe care Ioan Botezătorul i l-a făcut lui Hristos. **Marcu a spus:**

„Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: «Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea.»” [Marcu, 1:11] și vezi și Matei (17:5) și Luca (3:22).

- Este Ioan Botezătorul, Ilie?

Ioan a spus că preoții și Leviticul au fost trimiși la Ioan Botezătorul pentru a îl întreba asupra identității sale. Ei l-au întrebat astfel:

„... «Dar cine ești? Ești Ilie?» Și el a zis: «Nu sunt!»...” [Ioan, 1:21]

Cu toate acestea, Matei a menționat că Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a spus lui Ioan Botezătorul că este Ilie:

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el ~ [...] Și, dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie care trebuia să vină. Cine are urechi de auzit să audă.” [Matei, 11:11-15]

În alt verset, Isus (Pacea fie asupra lui!) spune cu referire la Ioan Botezătorul: „Dar Eu vă spun că Ilie a și venit, și ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el.” [Marcu, 9:13], acestea semnificând că unul dintre acești Profeți este mincinos sau că cei care au scris Evangheliile sunt mincinoși.

- Când s-a ofilit smochinul?

Evangelhiile menționează că Isus Hristos a venit la un smochin și atunci când nu a găsit niciun fruct în acesta s-a rugat ca smochinul să nu mai poată face fructe vreodată:

„«... De acum încolo, în veac să nu mai dea rod din tine!» Și îndată smochinul s-a uscat. ~ Ucenicii, când au văzut acest lucru, s-au mirat...” [Matei, 21:19-20]

Marcu a contrazis acest fapt, deoarece, atunci când a menționat Rugăciunea lui Isus, el a spus:

„Ori de câte ori se însera, Isus ieșea afară din cetate. ~ Dimineața, când

treceau pe lângă smochin, ucenicii l-au văzut uscat din rădăcini. ~ Petru și-a adus aminte de cele petrecute și a zis lui Isus: «Învățătorule, uite că smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat.»” [Marcu, 11:19-21]

Aceasta înseamnă că smochinul nu s-a uscat dintr-odată și că apostolii nu au cunoscut acest lucru până a doua zi.

- A venit sutașul [74] la Isus (Pacea fie asupra lui!)?

Matei a menționat că atunci când Isus (Pacea fie asupra lui!) a intrat în Capernaum „s-a apropiat de El un sutaș, care-L ruga ~ și-I zicea: «Doamne, robul meu zace în casă

slăbănog și se chinuie cumplit.»”

[Matei, 8:5-6]

Luca a spus aceeași poveste, însă a menționat că sutașul nu s-a apropiat de Isus (Pacea fie asupra lui!), însă „Fiindcă auzise vorbindu-se despre Isus, sutașul a trimis la El pe niște bătrâni ai iudeilor, ca să-L roage să vină să vindece pe robul lui. ~ Aceștia au venit la Isus, L-au rugat cu tot dinadinsul...” [Luca, 7:3-4]

Astfel, sutașul a venit sau nu la Isus (Pacea fie asupra lui!)?!

- Când a avut loc povestea aplicării mirului asupra picioarelor lui Isus (Pacea fie asupra lui!)?

Cele patru Evanghelii vorbesc despre femeia cea păcătoasă care a aplicat mir pe picioarele lui Isus (Pacea fie asupra lui!) și apoi a șters picioarele acestuia cu propriul ei păr. Evangheliștii nu s-au pus de acord cu privire la timpul în care a avut loc această întâmplare; Luca a spus că aceasta a avut loc la începerea predicilor lui Isus (Pacea fie asupra lui!), în timp ce ceilalți spun că acest lucru a avut loc în momentul răstignirii sale, iar ei nu se pun de acord cu privire la momentul exact, dacă aceasta s-a întâmplat cu două sau cu șase zile înainte de presupusa sa moarte. Luca a spus că acest lucru s-a întâmplat în momentul începerii predicării de către Isus (Pacea fie

asupra lui!) (vezi Luca, 7:36-50), în timpul vieții lui Ioan Botezătorul. El a menționat că Ioan Botezătorul i-a trimis pe apostoli la Isus (Pacea fie asupra lui!) (vezi Luca, 7:19-23). Cu toate acestea, Marcu pretinde că această poveste s-a petrecut cu două zile înainte de presupusa moarte al lui Isus (Pacea fie asupra lui!):

„După două zile era praznicul Paștilor și al Azimelor. Preoții cei mai de seamă și cărturarii căutau cum să prindă pe Isus cu vicleșug și să-L omoare. ~ Căci ziceau: «Nu în timpul praznicului, ca nu cumva să se facă tulburare în norod.» ~ [...] a venit o femeie care avea un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump; și,

după ce a spart vasul, a turnat mirul pe capul lui Isus.” [Marcu, 14:1-3]

Praznicul despre care Marcu vorbește face referire la momentul în care răstignirea lui Isus a avut loc.

Ioan pretinde că această poveste a avut loc cu șase zile înainte de răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra lui!). El a spus:

„Cu șase zile înainte de Paști ~ [...] Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus și I-a șters picioarele cu părul ei...” [Ioan, 12:1-3]

El a vorbit despre aceeași răstignire pe care și Marcu o menționase și atunci

când a avut loc această poveste?!

Duhul Sfânt a făcut greșeli atunci când i-a vestit pe apostoli despre acest lucru sau evangheliștii au greșit?!

- Diavolul l-a încercat pe Isus (**Pacea fie asupra lui!**) întâi pe munte sau în interiorul templului?

Evangheliștii au specificat că diavolul l-a încercat pe Isus (**Pacea fie asupra lui!**) în două locuri, o dată în Ierusalim, la templu, și a doua oară pe un munte foarte înalt. Cu toate acestea, evangheliștii nu au aceeași opinie cu privire la ordinea în care cele două evenimente au avut loc. Matei crede că Isus (**Pacea fie asupra lui!**) a fost testat întâi la templu și apoi pe munte:

„Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streășina Templului ~ și I-a **zis**: «**Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos.**» ~

[...] Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor...”
[Matei, **4**:5-8]

Matei îl contrazice astfel pe Luca, care a considerat că primul test s-a **petrecut pe munte**:

„Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile Pământului ~ și I-a **zis**: «**Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava** [...]»~

Diavolul L-a dus apoi în Ierusalim, L-a așezat pe streășina acoperișului

Templului și I-a zis: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos de aici.»”

[Luca, 4:5-9]

Preotul dr. Ibrahim Said este confuz în ceea ce privește ordinea acestor două evenimente; el nu poate găsi nimic care să rezolve confuzia sa și a cititorilor. El a spus:

„Mulți dintre învățații secolelor trecute tind să accepte ordinea menționată în Evanghelia lui Matei, în timp ce învățații contemporani preferă ordinea menționată în Evanghelia lui Luca.”[\[75\]](#)

Întrebare care se pune este: care dintre cele două evenimente a avut loc

primul?! Acesta este unul dintre punctele dificile ale Noului Testament.

- Când s-au arătat Ilie și Moise în fața apostolilor?

Evangelhiștii au menționat faptul că apariția lui Ilie și a lui Moise în fața apostolilor s-a petrecut după ce ei au mers cu Isus (Pacea fie asupra lui!) pe munte pentru a se ruga, la câteva zile după ce Isus (Pacea fie asupra lui!) părăsise cetatea. Cu toate acestea, **ei nu sunt de acord cu privire la durata acestui eveniment:** dacă a durat șase sau opt zile. **Luca a spus:**

„Cam la opt zile după cuvintele acestea, Isus a luat cu El pe Petru, pe

Ioan și pe Iacov și S-a suit pe munte să Se roage.” [Luca, 9:28]

Matei îl contrazice pe acesta atunci când spune:

„După șase zile, Isus a luat cu El pe Petru, Iacov și Ioan, fratele lui, și i-a dus la o parte pe un munte înalt.”
[Matei, 17:1]

Astfel, **se naște întrebarea:** Ilie și cu Moise au apărut în fața apostolilor după șase sau opt zile?!

Într-o încercare disperată de a rezolva această contradicție, părintele Matta Al-Miskeen a spus:

„Această confuzie este cauzată probabil de faptul că Sfântul Matei nu a numărat ziua de sâmbătă de la mijloc, în timp ce Sfântul Luca a socotit și ziua în care Sfântul Petru a vorbit despre Isus.”[\[76\]](#)

Sperăm că cititorii sunt conștienți de faptul că termenul de „probabil” indică faptul că afirmația sa este o supoziție care nu are nicio bază; ar fi mult mai bine și mai etic să afirmăm că unul dintre evangheliști a făcut o greșeală.

- A fost Avraam motivat doar de credință sau nu?

Una dintre cele mai importante contradicții care există în Noul

Testament este diferența dintre importanța faptelor pentru obținerea dreptății cu cea a credinței. Pavel a diminuat importanța faptelor și a considerat că aceasta nu aduce niciun beneficiu în fața lui Dumnezeu. El a făcut referire la dreptatea lui Avraam (Pacea fie asupra lui!) înainte de a primi credința și înainte de a își lua angajamente în fața lui Allah. El consideră că faptele fac parte din dreptatea pe care Dumnezeu i-a oferit-o. El afirmă:

„Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. ~ Căci ce zice Scriptura? «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca

neprihănire.» ~ Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; ~ pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire. ~ Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.” [Romani, 4:2-6]

Credința, fără fapte, este calea către dreptate și putem observa modul în care și Avraam a fost motivat de către credință; tot astfel trebuie să acționeze și dreptcredincioșii, **așa cum spune și doctrina apostolului Pavel:**

„Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” [Romani, 3:28]

Apostolul Iacov nu a fost de acord cu acesta, ba chiar l-a contrazis, deoarece el consideră că a avea credință fără fapte nu înseamnă nimic; aceasta nu este decât credință moartă.

Contrazicându-l pe Pavel, el a făcut referire la dreptatea lui Avraam, afirmând că doar credința nu a fost suficientă pentru a îl face pe Avraam un om drept. **Iacov a afirmat:**

„ Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? ~
Vezi că credința lucra împreună cu

faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. ~ Astfel s-a **împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire»; și el a fost numit "prietenul lui Dumnezeu.»** ~ Vedeți, dar, că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință. Tot așa, **curva Rahav:** n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale? ~ După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.” [Iacov, **2:21-26**]

A fost Avraam motivat doar de credință sau credința fără fapte este asemeni unui trup mort?

- Unde a avut loc predica lui Isus (Pacea fie asupra lui!)?

Evangelheliştii au menţionat predica cea lungă pe care Hristos le-a oferit-o apostolilor săi, prin care el îi compătimea pe cei săraci şi flămânzi şi îi ameninţa pe cei bogaţi. Cu toate acestea, apostolii nu s-au pus de acord cu privire la locul în care aceasta a avut loc. **Matei a considerat că predica a fost ținută pe un munte:**

„Când a văzut Isus noroadele, S-a suit pe munte; şi după ce a şezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El.”
[Matei, 5:1]

Luca a afirmat că predica a fost ținută pe un podiș, **și nu pe un munte:**

„S-a coborât împreună cu ei și S-a oprit într-un podiș unde se aflau mulți ucenici de ai Lui și o mare mulțime de oameni...” [Luca, 6:17]

2. S-a contrazis Isus (Pacea fie asupra lui!) pe sine însuși?

Evangelistiile arată că Isus (Pacea fie asupra lui!) s-a contrazis pe sine însuși prin afirmațiile pe care le-a făcut, aceasta reieșind din contradicțiile celor patru evangheliști.

- Petru a fost diavol sau profet?

Menționând opinia lui Isus (Pacea fie asupra lui!) cu privire la Petru, Matei se contrazice în unele pagini. El spune:

„Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în Ceruri ~ ... tu ești Petru... ~ Îți voi da cheile Împărăției Cerurilor, și orice vei lega pe Pământ va fi legat în Ceruri, și orice vei dezlega pe Pământ va fi dezlegat în Ceruri.»” [Matei, 16:17-19]

Se contrazice pe sine numai câteva rânduri mai târziu, când spune:

„Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru:
«Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră
de poticnire pentru Mine! Căci
gândurile tale nu sunt gândurile lui
Dumnezeu, ci gânduri de ale
oamenilor.»” [Matei, 16:23]

Mai târziu, Matei vorbește despre
Petru negând până și blestemul pe care
Isus (Pacea fie asupra lui!) i l-a aruncat
lui Petru în acea noapte a încercărilor
(vezi Matei, 26:74), apoi a spus într-un
alt verset:

„Isus le-a răspuns: «Adevărat vă spun
că atunci când va sta Fiul omului pe
scaunul de domnie al măririi Sale, la
înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-
ați urmat, veți ședa și voi pe

douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.»” [Matei, 19:28]

Care dintre lucrurile afirmate despre apostolul Petru sunt cele adevărate, ținând cont mai ales de faptul că toate aceste cuvinte îi sunt atribuite lui Isus (Pacea fie asupra lui!)?

- Care a fost răspunsul lui Hristos în fața dușmanilor săi?

Luca i-a atribuit lui Hristos două răspunsuri contradictorii în ceea ce îi privește pe dușmanii săi. Într-un loc, el a spus că Isus (Pacea fie asupra lui!) a recomandat ca oamenii să îi iubească pe aceștia:

„Dar Eu vă spun vouă care Mă ascultați: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, ~ binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi.” [Luca, 6:27-38]

Cu toate acestea, într-un alt pasaj, el i-a atribuit un răspuns cu totul opus lui Isus (Pacea fie asupra lui!), atunci când acesta a oferit exemplul epitropilor din regatul său, ca și în cazul regelui care i-a respins pe propriii oameni. El a spus:

„Cât despre vrăjmașii mei, care n-au vrut să împărățesc eu peste ei, aduceți-i înapoi și tăiați-i înaintea mea.” [Luca, 19:27]

- Ar trebui să îi iubim sau să îi urâm pe părinții noștri?

O altă contradicție care apare în textul biblic este cea în care Luca a pretins că Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus:

„Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu.” [Luca, 14:26]

Într-un alt verset, Luca a menționat că un bărbat l-a întrebat pe Isus (Pacea fie asupra lui!) cu privire la viața eternă, iar Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a răspuns: „...să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.” [Luca, 18:20]

În Evanghelia lui Marcu, Isus (Pacea fie asupra lui!) a spus: „... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși...”
[Marcu, 12:31]

Ar trebui ca cei care îl urmează pe Isus (Pacea fie asupra lui!) să îi iubească sau să îi urască pe părinții săi?

- Este posibil ca Iadul să fie destinul lui Hristos?

Matei a menționat că Isus Hristos a spus că aceia care îi insultă pe frații lor vor fi în Iad. El a spus: „... oricine va zice fratelui său: «Prostule!» va cădea sub pedeapsa Soborului...” [Matei, 5:22]

În același timp, Luca a pretins că Isus Hristos i-a insultat pe doi dintre apostolii săi, care nu l-au recunoscut după Învierea sa:

„Atunci Isus le-a zis: «O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!»” [Luca, 24:25]

De asemenea, el i-a spus lui Petru: „...Înapoia Mea, Satano!...” [Matei, 16:23], iar în alt verset i s-a adresat astfel: „...Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” [Matei, 14:31]

Oare afirmă creștinii că Focul Iadului este destinul lui Isus (Pacea fie asupra

lui!) sau ei judecă aceste pasaje ca fiind contradictorii?

3. Contradicțiile dintre Vechiul și Noul Testament

Evangelhiștii se contrazic, de asemenea, cu cei care au scris Vechiul Testament, diferențiindu-se în mai multe puncte pe care le afirmă, atât istorice, cât și teologice.

- Contraziceri în ceea ce privește Caracteristicile lui Dumnezeu

Ioan a spus: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu...” [Ioan, 1:18] și a avut dreptate. Cu toate acestea, el a contrazis ceea ce Tora a afirmat în diferite ocazii. **Iacov a spus:** „Am

văzut pe Dumnezeu față în față...”
[Facerea, 32:30]

Același lucru se regăsește și în Cartea Exodului, atunci când Moise a insistat în a spune că l-a văzut pe Dumnezeu, care i-a spus:

„Domnul a zis: «Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă. ~ Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. ~ Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar fața Mea nu se poate vedea.»” [Exodul, 33:21-23]

Ca o adăugire, Ioan a contrazis ceea ce Luca a spus, **afirmând că Ștefan este cel care a văzut Măreția și Slava lui Dumnezeu:**

„Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, **și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; ~ și a zis:** «Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui **Dumnezeu.»**” [Faptele Apostolilor, **7:55-56**]

Ioan a spus că nimeni nu a auzit Vocea lui Dumnezeu, **Tatăl:**

„Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuși despre Mine. Voi nu I-ați

auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața.” [Ioan, 5:37]

Astfel, se poate observa că nimeni nu a putut auzi Vocea lui Dumnezeu, fapt care contrazice ceea ce s-a fost afirmat în Tora, cum că fiii lui Israel au fost cei care au auzit Vocea lui Dumnezeu, care le-a vorbit în Horeb:

„Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut niciun chip, ci ați auzit doar un glas.” [Deuteronom, 4:12]

Așadar, oamenii au auzit sau nu Vocea lui Dumnezeu? Pavel L-a descris pe

Dumnezeu cu exactitate, **atunci când a spus:**

„Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii...” [1 Corinteni, **14:33**]

Cu toate acestea, **el a contrazis ceea ce poate fi găsit în Cartea Facerii:**

„Și Domnul a zis: «Iată, ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă... ~ Haidem! să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora!» ~ Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea. ~ De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a

încurcat Domnul limba întregului
pământ, și de acolo i-a împrăștiat
Domnul pe toată fața Pământului.”
[Facerea, 11:6-9]

- Toate mâncărurile sunt permise?

Tora a menționat care sunt alimentele permise, pe care le putem mânca, și care sunt cele interzise. Pentru aceasta, vezi Leviticul (11:1-47). Cu toate acestea, Marcu a spus că Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a fost de acord cu afirmațiile din această carte, considerând că ele nu sunt altceva decât lucruri ciudate; de aceea, el a permis toate felurile de mâncare:

„În urmă, a chemat din nou noroadele la Sine și le-a zis: «Ascultați-Mă toți și înțelegeți. ~ Afară din om nu este nimic care, intrând în el, să-l poată spurca; dar ce iese din om aceea-l spurcă.»” [Marcu, 7:14-15]

A fost dificil pentru apostolii săi să înțeleagă acest lucru, de aceea, l-au întrebat din nou, iar el le-a răspuns:

„«Fiindcă nu intră în inima lui, ci în pântece, și apoi este dat afară în hazna.» A zis astfel, făcând toate bucatele curate.” [Marcu, 7:19]

Acesta este cel mai ciudat mod de a face mâncarea pură și ea vine în contradicție cu Legile aduse prin Tora.

- Cine a stăpânit pământul din Sihem?

Este o contradicție între Cartea Faptelor Apostolilor și Cartea Facerii, **cu privire la cine a stăpânit pământul din Sihem dintre membrii familiei Emor**: a fost Avraam sau Iacov?

În Cartea Faptelor Apostolilor, **găsim**:

„Iacov s-a coborât în Egipt, unde a murit el și părinții noștri. ~ Și au fost strămutați la Sihem și puși în mormântul pe care îl cumpărase Avraam cu o sumă de bani de la fiii lui Emor în Sihem.” [Faptele Apostolilor, **7:15-16**]

Însă, **în Cartea Facerii găsim**:

„La întoarcerea lui din Padan-Aram, Iacob a ajuns cu bine în cetatea Sihem, în țara Canaan, și a tăbărât înaintea cetății. ~ Partea de ogor, pe care își întinsese cortul, a cumpărat-o de la fiii lui Hamor, tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita.” [Facerea, [33:18-19](#)]

Greșeala îi aparține celui care a scris Cartea Faptelor Apostolilor, deoarece pământul stăpânit de către Avraam se afla în pământul Hebronului, din Galileea. El a stăpânit zona începând de la Efron și acesta este locul în care el a înmormântat-o pe Sarah și unde el însuși a fost înmormântat. În Cartea Facerii, [putem citi](#):

„Avraam a înțeles pe Efron. Și Avraam a cântărit lui Efron prețul cumpărării despre care vorbise, **în fața fiilor lui Het**: patru sute de sicli de argint... ~ După aceea, Avraam a îngropat pe Sara, nevasta sa, în peștera din ogorul Macpela, care este față în față cu Mamre, adică Hebron, în țara Canaan.”
[Facerea, **23:16-19**]

Așadar, **cine a stăpânit pământul**:
Avraam sau Iacov?

- Câți ani i-a condus Saul pe fiii lui Israel?

În Cartea lui Samuel, **ni se spune că Saul a domnit peste fii lui Israel timp de doi ani**:

„Saul era în vârstă de treizeci de ani când a ajuns împărat și a domnit doi ani peste Israel.” [1 Samuel, 13:1]

Acest lucru nu face altceva decât să contrazică ceea ce ni se spune în Cartea Faptelor Apostolilor:

„Ei au cerut atunci un împărat. Și, timp de aproape patruzeci de ani, Dumnezeu le-a dat pe Saul...” [Faptele Apostolilor, 13:21]

Așadar, Saul a domnit pentru doi sau pentru patruzeci de ani?

- Cine este fiul lui Dumnezeu, despre care amintea David?

Pavel a menționat în Epistola sa către Evrei că Dumnezeu i l-a promis lui David pe Solomon, dar Pavel l-a transformat într-o prezicere al lui Hristos.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, ~ la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor... ~ ajungând cu atât mai presus de îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. ~ Căci, **căruia dintre îngerii a zis El vreodată: «Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?»** Și iarăși: **«Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?»**” [Evrei, 1:1-5]

Pavel a citat un pasaj din Cartea 2 Samuel (7:14) și a făcut o prezicere asupra venirii lui Hristos. **El a spus:** „Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi fiu...” [2 Samuel, 7:14]. Pavel s-a gândit că acest pasaj nu a fost altceva decât o prezicere cu privire la venirea lui Hristos și a citat acest fapt în Epistola sa. Cu toate acestea, acest citat nu este adevărat, deoarece prin el se vorbea despre David. Dumnezeu i-a **cerut profetului Natan să îi spună lui David:**

„Acum să spui robului Meu David... ~ Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. ~ El va zidi Numelui Meu o Casă, și voi

întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. ~ Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nua omenească și cu lovituri omenești... ~ Natan i-a spus lui David toate aceste cuvinte și toată vedenia aceasta.” [2 Samuel, 7:8-17]

Prezicerea a fost făcută cu referire la cineva care s-a născut din David și nu pentru succesorii săi de mai târziu, care vor domni peste fiii lui Israel după moartea lui David. Acest pasaj a fost despre cineva care a construit casa lui Dumnezeu și pe care Dumnezeu îl va pedepsi dacă nu va urma Legile Sale. Toate aceste caracteristici, potrivit Torei, i se potrivesc lui Solomon, după

cum a fost menționat în Cartea Cronicilor, [unde ni se spune](#):

„Iată că ți se va naște un fiu, care va fi un om al odihnei și căruia îi voi da odihnă, izbăvindu-l din mâna tuturor vrăjmașilor lui de jur împrejur; căci numele lui va fi Solomon și voi aduce peste Israel pacea și liniștea în timpul vieții lui. ~ El va zidi o Casă Numelui Meu. El Îmi va fi fiu, și Eu îi voi fi Tată; și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui în Israel.” [1 Cronici, [22:9-10](#)]

● Cine a fost chemat pentru a conduce Egiptul?

O altă modificare a presupusei profeții este ceea ce Matei a afirmat cu referire la întoarcerea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) din Egipt, în timpul copilăriei sale. Matei a spus:

„Acolo a rămas până la moartea lui Irod, ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin prorocul care zice: «Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.»” [Matei, 2:15]

El a pretins că aceasta îndeplinește predicția care apărea în Cartea lui Osea (vezi Osea, 11:1-2).

Cu toate acestea, pasajul care se regăsește în Cartea lui Osea nu spune nimic despre Hristos; este despre

întoarcerea fiilor lui Israel alături de Moise, care veneau din Egipt. De asemenea, este despre Iacov, apoi despre fiii săi care s-au întors din Egipt, **la fel ca despre adorarea idolilor și ignorarea chemării lui Dumnezeu:**

„Când era tânăr Israel, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt. ~ Dar cu cât prorocii îi chemau, **cu atât ei se depărtau:** au adus jertfe Baalilor și tămâie chipurilor idolești.” [Osea, **11:1-2**]

Textul nu are nimic de a face cu Hristos, deoarece adorarea idolilor s-a practicat înainte de venirea acestuia. Pasajul nu se aplică celor care au trăit în timpul lui Hristos, deoarece evreii s-

au căit și s-au oprit din adorarea idolilor cu cinci sute treizeci și șase de ani înainte de nașterea lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**), aceasta petrecându-se după ce au fost eliberați din Babilon. Ei nu s-au întors la adorarea idolilor după ce s-au căit, după cum le este clar cititorilor Sfintei Biblii și după cum a fost dovedit prin intermediul cărților de istorie.

4. Creștinii aflați între recunoașterea acestor contradicții și aroganță

Învățații creștini au făcut încercări disperate și naive pentru a combina aceste contradicții și a le prezenta ca fiind compatibile și complementare.

Cu toate acestea, încercările au fost adeseori făcute în van, deoarece toate aceste combinații nu au avut nicio evidență. De aceea, criticul și filosoful evreu Espinoza a avut dreptate atunci când a spus despre Tora anumite lucruri, **care foarte bine pot fi aplicate și Noului Testament:**

„Oricui consideră că vorbesc într-o formă generală, fără a avea evidențe suficiente, îi vor cere să caute și să aducă dovezi concrete asupra acestor fapte, care pot fi observate și în scrierile istoricilor, fără a săvârși erori grave. Cineva, în încercarea de a reconcilia interpretările tuturor acestor fapte, ar trebui să țină cont de termeni și metode și de modalitățile prin care

pot lega cuvintele între ele și explica, astfel încât să putem să urmăm explicațiile lor în scrierile noastre. Mă voi înclina în fața celor care vor reuși să facă acest lucru și voi fi gata să îl descriu ca fiind Apollo însuși. **Trebuie să recunosc:** nu am reușit să găsesc nicio persoană care să dorească să încerce acest lucru, în ciuda lungii mele căutări. Cu toate acestea, încă din copilărie am fost saturat cu viziunile comune ale Bibliei și mi-a fost imposibil să nu fiu influențat de toate acele lucruri care mi-au fost prezentate. În orice caz, nu trebuie să risipim timpul cititorului aici și să îi oferim lui/ei, ca o provocare, o încercare din start fără speranță.” [\[77\]](#)

Sunt puțini cei care recunosc acest adevăr, iar printre aceștia se află și editorii unei reviste creștine – „Adevărul simplu”. Astfel, [în interiorul unui număr al acestei reviste din iulie 1975 putem citi:](#)

„Sunt multe afirmații pline de inconsistență în Biblie, pe care învățații nu au reușit să le rezolve până acum. Acest fapt mulțumește orice necredincios sau ateist. Învățații încă se confruntă cu anumite dificultăți în zilele noastre. Nimeni nu neagă acest fapt cu excepția celui care este ignorant cu privire la Biblie.”

Impactul legislativ și moral al Noului Testament

Hristos a spus:

„Păziți-vă de prorocii mincinoși! Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. ~ Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăcini? ~ Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. ~ Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. ~ Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. ~ Așa că, după roadele lor îi veți cunoaște.” [Matei, [7:15-20](#)]

Musulmanii au prezentat acest pasaj biblic și i-au întrebat pe creștini dacă ei consideră acest fapt a fi o judecată, și dacă acesta va conduce la cunoașterea a ceea ce este corect sau greșit.

Realitatea societăților creștine

Urmărind societățile creștine în general, învățații au înregistrat un număr de vicii existente în interiorul acestora, precum adulterul, homosexualitatea, suicidul, crimele, discriminarea rasială, dezintegrarea familiilor și relațiile sociale precare, alcoolul și drogurile, înstrăinarea de religie, răspândirea ateismului și brutalitatea în relațiile cu alte comunități.

„Ponte” o revistă germană, a publicat anumite statistici cu privire la credințele germanilor și rezultatul acestora a fost că 65% dintre germani cred în Dumnezeu, iar 50% cred în viața și judecata de după moarte. În Africa de Sud, unde numărul creștinilor este de 98%, incestul în rândurile albilor este de 8%, în timp ce numărul persoanelor alcoolice din Statele Unite, conform preotului Jimmy Swegart, este de patruzeci și patru de milioane, adăugându-se celor peste zece milioane de băutori din lume.

Cum privește Noul Testament această situație?

Cineva ar putea să se întrebe ce anume ar trebui Evangheliile să schimbe sau să corecteze pentru a evita toate aceste dezastre? Au Evangheliile vreo legătură cu toate aceste lucruri?

Răspunsul este oferit de inabilitatea legislației evanghelice de a vindeca aceste situații în societățile lor creștine. Acest fapt nu este nicidecum fals, dacă luăm în considerare faptul că Sfânta Biblie este una dintre cauzele acestor denaturări în astfel de societăți, fie că acest fapt se întâmplă direct sau indirect.[\[78\]](#) Responsabilitatea pe care această carte o are cu privire la aceste vicii variază în funcție de nivelul de impact, însă, corelată, ea conține rădăcina tuturor acestor probleme.

Acest lucru indică faptul că ea nu este deloc Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a trimis profeți cu Cărțile Sale pentru a îi călăuzi pe oameni și pentru a îi scoate din întuneric și a-i ghida spre lumină.

1. Noul Testament este contrar naturii umane

Există nenumărate texte evanghelice care prezintă lucruri ce sunt împotriva firii umane, care au avut un impact negativ din punct de vedere moral și social asupra cititorilor, **incluzând următoarele:**

◆ Noul Testament îndeamnă oamenii să părăsească instituția căsătoriei, ca

oamenii să rămână celibatari. **Pavel a spus:**

„Celor neînșurați și văduvelor le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine.” [1 Corinteni, 7:8]

În alt verset, **el spune:** „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu...” [Romani, 8:7]

Așadar, conform lui Pavel, oamenii beau, mănâncă, dorm, se căsătoresc și îndeplinesc alte nevoi omenești, fiind astfel ostili lui Dumnezeu. Pavel a afirmat toate aceste lucruri pornind de la ideea greșită care îl domina,

conform căreia există o învrăjbire între trup și spirit:

„Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.” [Galateni, 5:17]

Aceasta presupune existența unui conflict între spirit și trup, care distorsionează viața umană, care nu poate aduce fericirea, deoarece aceasta nu există decât dacă este integritate între nevoile trupului și dorințele sufletului.

Apostolul Iacov a exagerat în momentul în care a dorit să îi

avertizeze pe oameni cu privire la iubirea acestei lumi, **fără a face distincția dintre bine și rău:**

„Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” [Iacov, 4:4]

Cum pot fi spre exemplu dragostea de părinți sau de alte lucruri lumești, precum căsătoria, mâncarea sau altele asemenea, vrăjmașe lui Dumnezeu?!

Matei a menționat că Isus Hristos i-a îndemnat pe oameni să renunțe la această lume, incluzând și nevoile de bază pentru o viață umană decentă. **Un**

bărbat care a venit la Hristos a memorat toate poruncile sale:

„Tânărul I-a zis: «Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?» ~ «Dacă vrei să fii desăvârșit», i-a zis Isus, «du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.» ~ Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuții. ~ Isus a zis ucenicilor Săi: «Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția Cerurilor. ~ Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.» ~ Ucenicii, când au auzit lucrul acesta,

au rămas uimiți de tot și au zis: «Cine poate, atunci, să fie mântuit?» [Matei, 19:20-25]

Acest pasaj, ca și altele asemenea lui, sunt împotriva elementelor esențiale ale vieții, care au condus la existența civilizației. În mod similar, **ne punem întrebarea:** unde ar fi ajuns umanitatea dacă ar fi urmat acest îndemn?!

Luca a spus:

„Isus a zis apoi ucenicilor Săi: «De aceea vă spun: nu vă îngrijați cu privire la viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. ~ Viața este mai mult decât

hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcăminte. ~ Uitați-**vă cu băgare de seamă la corbi**: ei nu seamănă, nici nu seceră, n-au nici cămară, nici grâнар; și totuși Dumnezeu îi hrănește... ~ Uitați-**vă cu băgare de seamă cum cresc crinii**: ei nu torc, nici nu țes... ~ Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu vă frământați mintea... ~ Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” [Luca, **12:22-31**]

Un alt conflict cu natura ființei umane este idea ciudată pe care o regăsim în Noul Testament, pe care Matei a afirmat-**o atunci când la citat pe Hristos**:

„Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă...” [Matei, 5:44]

Mai mult decât atât, în sprijinul afirmației că a îți iubi vrăjmașul este împotriva naturii umane și ceva imposibil, pe care societățile creștine nu o respectă, este faptul că dacă ar urma acest îndemn, ar trebui să îl iubească pe Satana, cel mai mare dușman al umanității. Putem afirma același lucru și cu privire la toți demonii umanității, pe care Dumnezeu nu îi iubește și care sunt imposibil de iubit de către oameni. Este ciudat că Biblia le cere credincioșilor să își iubească dușmanii, indiferent de ceea ce fac aceștia, în timp ce, într-un alt

pasaj, dreptcredincioșilor li se cere să îi urască pe cei care le fac bine, așa cum sunt părinții, frații sau fiii lor. Ura este o cerință obligatorie pentru a deveni unul dintre apostolii lui Isus (Pacea fie asupra lui!), după cum însuși Luca a afirmat:

„Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu.” [Luca, 14:26]

2. Deficitul legislativ al Noului Testament

Legile evanghelice nu sunt capabile să indice factorii unei vieți drepte și este

imposibil ca acest fapt să fie cunoscut de către oameni. Matei i-a atribuit lui Hristos următoarele cuvinte:

„...Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.” [Matei, 5:39]

Acest text menționează o alternativă la impunitate[79], de aceea, este o abolire a Legii pedepselor sau un plus de moral ca lipsă de rezonabilitate, cerându-le astfel oamenilor să accepte răutatea și nedreptatea, care sunt, în mod indiscutabil, motivele apariției corupției și răutății. De asemenea, Luca a spus:

„Dacă te bate cineva peste o falcă, întoarce-i și pe cealaltă. Dacă îți ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ți ia și cămașa. ~ Oricui îți cere, dă-i; și celui ce-ți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi.” [Luca, 6:29-30]

Ar face vreodată acest lucru un om înțelept? Dacă oamenii ar face astfel, ar mai exista nedreptate, **opresiune și rău? Nu putem să nu ne întrebăm:** dacă aceste cuvinte îi aparțin lui Hristos, de ce le-a încălcat el atunci când servitorii unui mare preot l-au bătut? El nu le-a oferit și celălalt obraz, ba mai mult, Isus (**Pacea fie asupra lui!**) le-a spus:

„Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar, dacă am vorbit bine, de ce mă bați?” [Ioan, 18:23]

De asemenea, apare și o altă întrebare atunci când ne dorim să răspundem la cele afirmate mai sus: biserica aplică această morală în orice împrejurare sau acest lucru nu este utilizat din cauză că este imposibil?

Dacă ajungem la această ultimă concluzie, unde până și biserica și Hristos au eșuat în aplicarea acestei Legi, cum poate ea fi aplicabilă pentru alții?!

Noul Testament interzice divorțul, **cu excepția cazului în care unul dintre soți comite adulter:**

„Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” [Matei, [19:6](#)]

Această lege este ea însăși cauza răspândirii adulterului între oameni, deoarece este unica soluție și singura cale de urmat pentru cei a căror căsnicie are probleme în viața de zi cu zi și pentru cei care diferă ca natură umană, ca personalitate; deoarece altfel, Noul Testament nu le oferă posibilitatea de a își construi o viață fericită odată căsătoriți. Această lege ciudată nu poate crea o viață dreaptă,

fiind multe lucruri care fac astfel ca viața între cei doi soți să devină imposibilă. Și atunci, dacă adulterul este singura modalitate prin care poate fi obținut divorțul, ce ar putea face aceștia pentru a evita multe dintre lucrurile rele care apar între ei din cauza neînțelegerilor existente.

Aceasta este cauza pentru care biserica protestantă a permis divorțul și pentru care și alte biserici se străduiesc să facă acest lucru posibil, tocmai din dorința de a aboli această lege bizară.

Afirmația lui Matei cu privire la motivul pentru care divorțul nu este permis „Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” [Matei, [19:6](#)] nu este adevărată,

deoarece căsătoria nu este o combinație Divină existentă între două persoane. Este un angajament realizat între două persoane, care doresc să se căsătorească în conformitate cu Legile lui Dumnezeu, așa cum își doresc să urmeze și toate celelalte Legi Divine.

Un alt deficit legislativ care se regăsește în Noul Testament este interzicerea de a te căsători de mai multe ori, așa cum putem înțelege din textul biblic, 1 Corinteni (1-7-5), fapt care este aprobat de majoritatea bisericilor creștine. Statisticile arată o creștere continuă a numărului femeilor. Spre exemplu, în Anglia, femeile îi depășesc pe bărbați cu patru milioane, în Germania, numărul lor este mai

mare cu cinci milioane, iar în America, cu opt milioane. Cum ar putea Noul Testament să rezolve această problemă, care va crește dacă toți creștinii vor dori să urmeze ceea ce a Pavel a afirmat cu privire la părăsirea căsătoriei și la a rămâne celibatar? Pavel a spus:

„Celor neînsurați și văduvelor le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine. ~ Dar, dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească; pentru că este mai bine să se căsătorească decât să ardă.”
[1 Corinteni, 7:8-9]

Rezultatul unei astfel de educații se poate observa în certurile și scandalurile existente permanent în

cadrul bisericilor, ce dovedesc faptul că oamenii nu pot să își depășească natura și că toate aceste cuvinte nu sunt o Călăuzire de la Dumnezeu, deoarece Dumnezeu cunoaște dinainte ceea ce se potrivește pentru creația Sa.

3. Rolul anulării Legii în răspândirea corupției și a dezintegrării

Cu toate acestea, tot ceea ce am menționat anterior nu reprezintă decât o parte a efectelor care provoacă toată această nenorocire. Principala problemă experimentată de comunitățile creștine este doctrina salvării și a spășirii. Aceasta face ca răstignirea lui Hristos să fie de ajuns

pentru mântuirea persoanei și pentru a o elibera pe aceasta de blestemul Legii și a poruncilor. Pavel a anulat interzicerea unor vicii precum adulterul, alcoolul, crima sau corupția, precum și pedeapsa oferită celor care comit aceste lucruri. Conform lui, credința în Hristos, care s-a sacrificat pentru noi, este o ispășire pentru toate păcatele, indiferent cât de mari sunt acestea. În consecință, credincioșii care citesc aceste texte pot face orice fel de păcate fără a se teme de primirea vreunei pedepse din partea lui Dumnezeu.

Pavel a numit Legea lui Dumnezeu, care perfecționează comportamentul

uman, ca fiind blestem, **atunci când a afirmat:**

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii...” [Galateni, **3:13**]

El a spus că nu mai este nevoie de aceasta după răstignirea lui Isus:

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. ~ După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.” [Galateni, **3:24-25**]

Mai mult, el s-a **asigurat că această Lege va fi abolită atunci când a spus:**

„Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, ~ și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei...”
[Efeseni, [2:14-15](#)]

De asemenea, [el a mai spus](#):

„Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Isus Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți...” [Galateni, [2:16](#)]

Pavel considera că cei care insistă în a urma Legea îl insultă pe Hristos:

„Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de

Hristos; ați căzut din har.” [Galateni, 5:4] mai mult, el îi asigură pe oameni că nu este nevoie să facă nicio faptă bună, **deoarece:**

„... căci, dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.” [Galateni, 2:21]

De asemenea, **a mai spus:**

„Unde este, dar, pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței. ~ Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” [Romani, 3:27-28]

Pavel considera astfel că această credință în Hristos este calea spre

dreptate și mântuire, **fără a mai fi nevoie de Lege și de fapte bune:**

„El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșniciei, ~ dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină...” [2 Timotei, **1:9-10**]

A susținut acest mesaj ciudat și într-o altă afirmație, **când a spus:**

„Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, ~ El ne-a

mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.” [Tit, 3:4-5]

Astfel, el se opune Torei și a susținut că orice aliment este permis. Pentru aceasta, vezi Deuteronomul (14:1-24). De asemenea, el a spus:

„Eu știu și sunt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine și că un lucru nu este necurat decât pentru cel ce crede că este necurat.” [Romani, 14:14]

A mai spus: „Totul este curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați și

necredincioși, **nimic nu este curat:**
până și mintea și cugetul le sunt
spurcate.” [Tit, **1:15**] și, **de asemenea:**
„Căci orice faptură a lui Dumnezeu
este bună, și nimic nu este de lepădat,
dacă se ia cu mulțumiri.” [1 Timotei,
4:4]

Pavel a definit dreptatea în acord cu
doctrina sa atunci când a spus:

„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată,
prin harul Său, prin răscumpărarea care
este în Hristos Isus. ~ Pe El,
Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să
fie, prin credința în sângele Lui, o
jertfă de ispășire, ca să-Și arate
neprihănirea Lui; căci trecuse cu
vederea păcatele dinainte, în vremea

îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; ~ pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel, încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.”

[Romani, 3:24-26]

Vorbind despre noile condiții pentru mântuire, **el a spus:**

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” [Romani, 10:9] și la fel a făcut-o **și Marcu:** „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.” [Marcu, 16:16]

În alt verset, el a declarat că mântuirea este pentru întreaga umanitate. Astfel, el a spus:

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți...”

[Romani, 8:32], iar Ioan a explicat acest lucru:

„... avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit. ~ El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” [1 Ioan, 2:1-2]

El ne-a asigurat asupra acestui lucru spunându-ne: „Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca

să fie Mântuitorul lumii.” [1 Ioan, 4:14]

Astfel a făcut ca mântuirea să fie pentru toți oamenii, indiferent de păcatele pe care aceștia le-au comis. De asemenea, în conformitate cu doctrina sa, persoanele care vor intra în Paradis (**Împărăția lui Dumnezeu**) sunt cele mai rele și lipsite de morală. Acest pasaj a avut un mare impact asupra creștinilor, care au înțeles, astfel, că totul le este permis. Martin Luther, fondatorul Bisericii protestante, **a spus:**

„Evanghelia nu ne cere să facem anumite lucruri pentru a ne salva, ba din contră, ea respinge faptele noastre bune.”

În cartea sa, „Locul Divinității”, [Mila Nekton](#) a afirmat:

„Nu te îngrijora dacă ești hoț, adulterin sau păcătos. Nu uita că Dumnezeu este foarte Blând și că El te-a iertat cu mult înainte ca tu să comiți aceste lucruri.”[\[80\]](#)

Astfel, aflăm că tot ceea ce se petrece în Europa și în toate societățile creștine se datorează, în general, acestei cărți, despre care creștinii insistă că este – în ciuda negativismului său măreț – Cuvântul lui Dumnezeu care conduce la dreptate și la Paradis.

[Acesta este Hristos?](#)

Ultima modalitate prin care ne dorim să dovedim că Noul Testament nu este Cuvântul lui Dumnezeu este aceea prin care evidențiem acele caracteristici pe care Noul Testament i le atribuie lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**). Acestea nu pot fi atribuite oamenilor nobili și înțelepți. Cum ar putea acestea să îi fie atribuite lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**), pe care Dumnezeu Cel Atotputernic l-a trimis ca un exemplu demn de urmat pentru întreaga umanitate?

Noul Testament are nenumărate pasaje prin care Isus (**Pacea fie asupra lui!**) este insultat, iar slăvirea lui din alte pasaje nu va ajuta la clarificarea

acestor lucruri. Printre aceste pasaje, **se află următoarele:**

◆ Marcu a pretins că lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) nu îi păsa să îi învețe religia pe oamenii care erau slabi în credință, ci doar pe apostolii săi. **El a spus:**

„Când a fost singur, cei ce erau în jurul Lui împreună cu cei doisprezece L-au întrebat despre pilde. ~ **«Vouă»**, le-a zis El, **«v-a fost dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfățișate în pilde ~ pentru ca, măcar că privesc, să privească și să nu vadă, și măcar că aud, să audă și să nu înțeleagă, ca nu**

cumva să se întoarcă la Dumnezeu și să li se ierte păcatele.» ~ El le-a mai zis: «Nu înțelegeți pilda aceasta? Cum veți înțelege atunci toate celelalte pilde?» ~ [...] Isus le vestea Cuvântul prin multe pilde de felul acesta, după cum erau ei în stare să-l priceapă. ~ Nu le vorbea deloc fără pildă; dar, când era singur la o parte, lămurirea ucenicilor Săi toate lucrurile.” [Marcu, 4:10-34]

Conform lui Marcu, Isus (Pacea fie asupra lui!) obișnuia să își explice învățăturile doar apostolilor săi, iar celorlalți le vorbea doar în parabole „... pentru ca, măcar că privesc, să privească și să nu vadă, și măcar că aud, să audă și să nu înțeleagă...” și a

făcut aceasta pentru a îi induce în eroare: „...ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu și să li se ierte păcatele...”.

Evangelhiile menționează sfatul lui Isus (Pacea fie asupra lui!) cu privire la părinți. Mai mult decât atât, evangheliștii au menționat că el și-a insultat mama în timp ce se afla la nunta din Cana, când i-a spus:

„...Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul.” [Ioan, 2:4]; acestea au fost aceleași cuvinte pe care el le-a folosit și în legătură cu o femeie păcătoasă, pe care a pedepsit-o prin lapidare: „...Isus i-a zis: «Femeie!»” [Ioan, 8:10]

Atunci când unul dintre apostolii săi a venit la Isus (Pacea fie asupra lui!) și i-a spus că mama și frații săi doresc să vorbească cu el, Isus (Pacea fie asupra lui!) nu s-a ridicat pentru a îi întâlni sau pentru a le ura bun-venit. În schimb, conform lui Matei, el a spus:

„«Cine este mama Mea și care sunt frații Mei?» ~ Apoi Și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: «Iată mama Mea și frații Mei! ~ Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în Ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.»”
[Matei, 12:48-50]

Cum este posibil ca Isus (Pacea fie asupra lui!) să își ignore mama într-un

asemenea mod: nu este ea Virgina cea pură, căreia îngerul i s-au arătat?

Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a fost ceea ce Evangheliile au pretins, el a fost blând și bun cu mama sa, așa cum putem găsi în Coranul cel Sfânt:

„Și bunăcuviință față de mama mea! Și nu m-a făcut pe mine trufaș, nici ticălos!” [Coran, Surat Maryam, 19:32]

În alt verset. Evangheliile îl acuză pe Isus (Pacea fie asupra lui!) că ar fi băut vin. Matei susține că Isus (Pacea fie asupra lui!) le-a spus evreilor:

„A venit Fiul omului mâncând și bănd, și ei zic: «Iată un om mîncăcios și

băutor de vin un prieten al vameșilor și al păcătoșilor!...»” [Matei, 11:19]

Aceasta este ceea ce Evangheliile au menționat despre Isus (Pacea fie asupra lui!) și despre mama sa. Ioan îi atribuie Mariei, mama lui Isus (Pacea fie asupra lor!), oferirea de vin oaspeților de la nuntă. În mod contrar, Coranul cel Sfânt menționează că ea a fost cea mai curată și pură femeie dintre toate femeile:

„... O, Maria! Allah te-a ales și te-a făcut curată. El te-a ales peste femeile lumilor!” [Coran, Surat 'Al-'Imran, 3:42]

Pavel a completat aceste fapte atunci când a afirmat că Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a invitat și pe ceilalți oameni să bea vin. El a spus:

„Să nu mai bei numai apă, ci să iei și câte puțin vin, din pricina stomacului tău și din pricina deselor tale îmbolnăviri.” [1 Timotei, 5:23]

Mai mult decât atât, în Cartea Proverbelor ni se spune că băutul vinului era un remediu utilizat pentru a rezolva problemele de sănătate ale oamenilor săraci; acesta îi făcea să uite de necazurile și de durerea lor:

„Dați băuturi tari celui ce piere, și vin, celui cu sufletul amărât; ~ ca să bea să-

și uite sărăcia și să nu-și mai aducă aminte de necazurile lui.” [Proverbe, 31:6-7]

Cu toate acestea, societățile creștine nu au folosit doar o cantitate mică de vin, după cum a afirmat Pavel, ci ei au ajuns la peste zece milioane de alcoolici. Este un alt impact pe care îl are Biblia cea Sfântă asupra oamenilor.

Luca a menționat un lucru ciudat cu privire la Isus (Pacea fie asupra lui!), despre care a afirmat că le-a spus celor care se aflau în jurul său:

„Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile

sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu.” [Luca, 14:26]

După aceasta, el a continuat cu aceste condiții imposibile:

„Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” [Luca, 14:33]

Aceste condiții impuse de către Isus (Pacea fie asupra lui!) nu doar că sunt împotriva firii umane, după cum am menționat anterior, însă sunt și imposibil de îndeplinit. Mai mult decât atât, a îți urî propriile rude este lipsit de etică și este prea puțin probabil ca Isus (Pacea fie asupra lui!) să le fi cerut oamenilor să își urască părinții și

să își iubească dușmanii, aceștia incluzându-l și pe Satana. Este de asemenea imposibil ca toate acestea să îi fie spusele lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**), care a fost un profet al păcii, ce nu putea să spună asemenea lucruri oribile. Citându-l pe Isus (**Pacea fie asupra lui!**), **Matei a spus:**

„Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. ~ Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa și pe noră de soacra sa. ~ Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui.” [Matei, **10:34-36**]

Aceasta este o insultă deosebit de mare pentru un profet atât de măreț, și indică

faptul că cei care au scris aceste texte au mințit, iar ei sunt cei despre care creștinii afirmă că ar fi fost cei care au scris Cuvântul lui Dumnezeu.

În mod similar, [Luca a spus](#):

„Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Și ce vreau decât să fie aprins chiar acum!... ~ [Credeți că am venit să aduc pace pe Pământ? Eu vă spun](#): nu; ci mai degrabă dezbinare. ~ Căci, de acum înainte, din cinci care vor fi într-o casă, trei vor fi dezbinați împotriva a doi, și doi împotriva a trei. ~ Tatăl va fi dezbinat împotriva fiului, și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei, și fiica împotriva mamei; soacra

împotriva nurorii, și nora împotriva soacrei.” [Luca, 12:49-53]

Oare acești evangheliști au spus adevărul cu privire la Isus (Pacea fie asupra lui!), cum că el ar fi fost un astfel de profet al imoralității?!

Conform lui Matei, un bărbat l-a urmat pe Isus (Pacea fie asupra lui!), dorindu-și să aibă onoarea de a îl urma și apoi el i-a cerut lui Isus (Pacea fie asupra lui!) să îi dea permisiunea de a își înmormânta tatăl înainte, însă Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a spus:

„Vino după Mine... și lasă morții să-și îngroape morții.” [Matei, 8:22]

Oare oamenii blânzi și buni sunt capabili să facă astfel de lucruri? Care sunt impactul și influența acestui verset asupra cititorilor din secolul douăzeci și unu? Oare acest verset ciudat are vreo legătură cu relațiile existente în sânul familiilor din societățile creștine?

Un alt apostol i-a cerut lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**) permisiunea de a își lua la revedere de la familia sa, însă Isus (**Pacea fie asupra lui!**) nu i-a permis acest lucru și l-a avertizat, **după cum a afirmat Luca:**

„Un altul a zis: «Doamne, Te voi urma, dar lasă-mă întâi să mă duc să-mi iau rămas-bun de la ai mei.» ~ Isus

i-a răspuns: «Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.»”
[Luca, 9:61-62]

Astfel, apostolul nu merita să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce fel de religie este aceasta și ce fel de învățături sunt aduse; sunt acestea exact Cuvintele lui Dumnezeu și reprezintă ele exact ceea ce El ne-a cerut să facem?! Nu este nicio îndoială că aceste versete și altele asemenea lor sunt responsabile pentru dezintegrarea familiei din societățile vestice.

O altă insultă la adresa lui Isus (Pacea fie asupra lui!) este ceea ce Matei a afirmat:

„Când au ajuns la norod, a venit un om care a căzut în genunchi înaintea lui Isus și I-a zis: ~ «Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic și pătimește rău: de multe ori cade în foc și de multe ori cade în apă. ~ L-am adus la ucenicii Tăi, și n-au putut să-l vindece.» ~ «O, neam necredincios și pornit la rău!» a răspuns Isus. «Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l aici la Mine.» ~ Isus a certat dracul, care a ieșit afară din el. Și băiatul s-a tămăduit chiar în ceasul acela.” [Matei, 17:14-18]

Astfel, nu este niciun motiv și niciun fel de dorință pentru a îi ajuta pe cei aflați la nevoie.

Evangelhiile continuă să îl jignească pe Isus (Pacea fie asupra lui!), atunci când se menționează povestea femeii canaanite:

„Și iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.» ~ El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: «Dă-i drumul, căci strigă după noi.» ~ Drept răspuns, El a zis: «Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.» ~ Dar ea a venit și I s-a închinat, zicând: «Doamne, ajută-mi!» ~ Drept răspuns, El i-a zis: «Nu este bine să iei pâinea

copiilor și s-o arunci la căței!» ~ «Da, Doamne», a zis ea, «dar și căței mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.» ~ Atunci Isus i-a zis: «O, femeie, mare este credința Ta; făcă-ți-se cum voiești.» Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.” [Matei, 15:22-28]

Astfel, se poate observa că el nu a avut deloc milă de ea și nici nu a ajutat-o până când ea nu a recunoscut că este asemeni căteilor, **adică ariană:**

„...Pentru vorba aceasta, du-te; a ieșit dracul din fiica ta.” [Marcu, 7:29]

Nu există niciun fel de motiv pentru această îngreunare a situației femeii.

Cum și de ce Isus (**Pacea fie asupra lui!**) nu a ajutat-o pe această sărmană femeie și cum a putut el să spună că ea, asemeni tuturor arienilor, este asemeni câinilor?

În alt verset, conform Evangheliilor, el a spus că arienii sunt asemeni porcilor. **Matei a afirmat:**

„Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor...” [Matei, 7:6]

Este inacceptabil faptul că acești scriitori i-au atribuit aceste caracteristici rasiste lui Isus (**Pacea fie asupra lui!**), care, după cum afirmă ei,

a fost trimis pentru a mântui întreaga lume.

În cartea sa – „Povestea unei civilizații” – Will Duncan a spus:

„Unele persoane ar putea considera că anumite pasaje din Evanghelii, care se opun cu ceea ce știau ei despre Isus din alte pagini, ca fiind dure și amare. De aceea, unii dintre ei par a se afla departe de justiție, iar alții includ, pe lângă aceasta, un pic de bârfă amară și de ură.”

Printre întrebările pe care le stârnește Noul Testament este acela că îl numește pe Isus (Pacea fie asupra lui!) a fi cel blestemat. A fi blestemat

înseamnă a te afla în afara Milei Divine și este o pedeapsă pentru infractori, păcătoși și pentru cei care nu urmează Poruncile lui Dumnezeu. Pentru aceasta, vezi Deuteronomul (27:15-26). Cu toate acestea, Pavel a găsit de cuviință să îl plaseze pe Isus (Pacea fie asupra lui!) printre păcătoși și nelegiuiți atunci când a spus:

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi - fiindcă este scris:

«Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.»” [Galateni, 3:13]

El nu a găsit o altă modalitate prin care să realizeze o legătură între cel blestemat care a fost spânzurat

conform Legii lui Moise și afirmațiile cu privire la răstignirea lui Isus. El l-a numit pe Hristos a fi cel blestemat cu o filosofie, acela că el a fost blestemat dinainte pentru toți nelegiuiții și păcătoșii.

Ioan a menționat că Isus (Pacea fie asupra lui!) a mințit, fapt despre care se știe că este departe de a fi adevărat. El a menționat că apostolii i-au cerut lui Isus (Pacea fie asupra lui!) să meargă la Ierusalim în timpul unei festivități, pentru a le arăta oamenilor miracolele sale. Apoi, Isus (Pacea fie asupra lui!), conform lui Ioan, a spus:

„«Suiți-vă voi la praznicul acesta; Eu încă nu Mă sui la praznicul acesta,

fiindcă nu Mi s-a împlinit încă vremea.» ~ După ce le-a spus aceste lucruri, a rămas în Galileea.” [Ioan, 7:8-9]

El le-a spus că nu va merge, însă a mers apoi în secret, astfel încât aceștia să nu îi descopere minciuna.

Dacă Evangheliile îi atribuie minciuni celui care este considerat a fi reîncarnarea lui Dumnezeu, ce putem să așteptăm de la oameni?

Acestea sunt doar niște minciuni evidente pe care creștinii nu ar trebui să i le atribuie lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Nu este așadar nicio surpriză dacă toți creștinii vor deveni

mincinoși după ce vor citi și vor crede în aceste minciuni.

Cineva ar putea fi surprins de nuditatea societăților vestice, însă, aceasta nu stârnește nicio mirare celui care citește povestea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) din Evanghelia după Ioan. Acesta a spus:

„S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. ~ Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins... ~ După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis:

«Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu?»

[Ioan, 13:4-12]

Cei care îi atribuie nuditatea lui Isus (Pacea fie asupra lui!) nu se vor simți rușinați atribuind același lucru și apostolilor săi. Conform lui Ioan, apostolii au mers să înoate, iar Simon era dezbrăcat total, iar Isus (Pacea fie asupra lui!) nu l-a putut recunoaște.

Apoi:

„... ucenicul pe care-l iubea Isus a zis lui Petru: «Este Domnul!» Când a auzit Simon Petru că este Domnul și-a pus haina pe el și s-a încins, căci era dezbrăcat, și s-a aruncat în mare.”

[Ioan, 21:7]

Mai mult decât atât, Evangheliile îl citează pe Isus (Pacea fie asupra lui!) care îi blesteamă pe evrei, fapt bine-meritat de aceștia după opinia sa. Însă, toate aceste lucruri nu ar trebui să provină de la un profet, pe care Dumnezeu l-a trimis pentru a îi călăuzi pe oameni și pentru a îi învăța bunătatea și moralitatea; acestea nu ar trebui să vină de la cineva care spune:

„Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.” [Matei, 5:44]

Cum ar putea să fie posibil așa ceva după ce el a afirmat:

„Vai de voi, cărturari și farisei
fățarnici!... ~ Vai de voi, povățuitori
orbi... ~ Șerpi, pui de năpârci! Cum
veți scăpa de pedeapsa Gheenei?”

[Matei, 23:14-33]

Este normal pentru cel care cere ca
până și dușmanii să fie binecuvântați
să spună: „Nebunilor...” [Luca, 11:40]
și să considere că unii oameni sunt
asemeni câinilor și porcilor?

„Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și
să nu aruncați mărgăritarele voastre
înaintea porcilor...” [Matei, 7:6]

Potrivit Evangheliilor, Isus (Pacea fie
asupra lui!) i-a jignit și pe apostolii săi.

La doi dintre aceștia, care nu l-au recunoscut, le-a spus:

„... O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!” [Luca, 24:25] și lui Petru i-a spus: „...Înapoia Mea, Satano!...” [Matei, 16:23]

Potrivit lui Matei, Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a amenințat chiar și pe cei care făceau mult mai puțin de atât. Matei a spus:

„...oricine-i va zice (fratelui său): «Nebunule!» va cădea sub pedeapsa Focului Gheenei.” [Matei, 5:22]

Pavel i-a blestemat și le-a spus oamenilor ceva similar cu aceasta:

„Păziți-vă de câinii aceia; păziți-vă de lucrătorii aceia răi...” [Filipeni, 3:2]

Apoi, el a menționat că bețivii, defăimătorii și certăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu:

„...nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” [1 Corinteni, 6:10]

S-a inclus oare pe el și pe Isus (Pacea fie asupra lui!) în această categorie sau ei amândoi erau o excepție, ori era o adevărată decepție să oferi astfel de atribute lipsite de sens unuia dintre cei mai măreți mesageri? Și ei încă pretind în că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu!

Evangheliile au continuat să îl jignească pe Isus (Pacea fie asupra lui!), care nu are nicio genealogie, tocmai prin menționarea acesteia. În mod surprinzător, ei au făcut din genealogia lui Iosif dulgherul genealogia lui Isus (Pacea fie asupra lui!), care nu are tată. Nu există nicio legătură de rudenie între Isus (Pacea fie asupra lui!) și Iosif dulgherul. Poate aceasta ar fi căpătat un sens dacă pentru Isus (Pacea fie asupra lui!) se urma genealogia Mariei (Pacea fie asupra ei!).

Evangheliștii au menționat în mai multe locuri că Iosif dulgherul a fost tatăl lui Isus (Pacea fie asupra lui!). Spre exemplu, Luca a spus:

„Apoi, după ce au trecut zilele praznicului, pe când se întorceau acasă, băiatul Isus a rămas în Ierusalim.

Părinții Lui n-au băgat de seamă lucrul acesta. ~ Au crezut că este cu tovarășii lor... ~ « Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare.»” [Luca, 2:43-48][\[81\]](#)

Legându-l pe Isus (Pacea fie asupra lui!) de Iosif, chiar dacă acest lucru nu este adevărat, se confirmă ceea ce au afirmat în Talmudul lor legat de Fecioara Maria și de fiul său.

Atunci când citim genealogia lui Isus (Pacea fie asupra lui!) așa cum apare la Matei, vom observa că acesta a vorbit

despre patru bunici: Tamar, soția lui Urie hititul, Rahav și Rut. Cineva ar putea să își pună întrebarea: care este secretul menționării tuturor acestor bunici? Au fost ele femei extraordinare? Sunt anumite învățături ce pot fi învățate cu privire la arătarea respectului față de Isus (Pacea fie asupra lui!) prin legăturile sale cu aceste femei? Ei bine, Vechiul Testament a menționat câte un păcat pentru fiecare dintre acestea. Tamar a fost mama unui copil din flori, Fareș, pe care l-a conceput cu tatăl soților ei, care s-au căsătorit cu ea unul după altul (vezi povestea ei în Geneza, 38:2-30). Bat-șeba, soția lui Urie hititul, este una dintre femeile despre care Tora

spune în mod calomniator că ar fi fost una dintre țiitoarele lui David. Ea era soția lui Urie, comandatul armatei lui David, iar Bat-șeba a făcut un copil cu acesta. Apoi, David l-a ucis pe soțul acesteia și s-a căsătorit cu ea. Printre copiii lor a fost și Solomon, unul dintre buncii lui Isus (vezi povestea ei în 2 Samuel 11:1-4). Rahav a fost soția lui Solomon și mama lui Boaz și amândoi, conform lui Matei, se află printre strămoșii lui Isus. Ea este una dintre femeile despre care Iosua a spus: „...au ajuns în casa unei prostituate, care se chema Rahav...” [Iosua, 2:1], iar el a menționat povestea sa în cartea lui. Rut moabita a fost soția lui Boaz și mama lui Obid. Tora spune: „Amonitul și

moabitul să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecelea neam, pe vecie.” [Deuteronomul, 23:3] Din fericire, Isus (Pacea fie asupra lui!) nu a fost inclus în această nenorocire; el a fost cea de a treizeci și doua generație după Rut. Cu toate acestea, bunica sa moabită a fost mai bună decât celelalte trei, deoarece Biblia nu menționează că ea ar fi comis adulter, însă ea l-a sedus pe Boaz urmând sfatul soacrei sale, care i-a spus:

„«Spală-te și unge-te, apoi îmbracă-te cu hainele tale și coboară-te la arie... ~ Și când se va duce să se culce, însemnează-ți locul unde se culcă. Apoi du-te, descoperă-i picioarele și culcă-te. Și el însuși îți va spune ce să

faci»... ~ Rut s-a coborât la arie și a făcut tot ce poruncise soacra sa.” [Rut, 3:3-6]

Cineva ar putea să se întrebe care este secretul cu aceste patru bunici? Nu pot găsi niciun fel de explicație cu excepția faptului că ei au dorit să distrugă onoarea și reputația profeților, începând cu Noe și terminând cu Isus (Pacea fie asupra lor!). În interpretarea sa asupra Evangheliei lui Matei și dorindu-și să justifice greșelile lui Matei și toate aceste grele insulte aduse la adresa lui Isus (Pacea fie asupra lui!) preotul Tadros Yakoob Malaty a spus:

„Hristos a pus aceste relații impure în genealogia sa pentru a se purifica prin ele; el a dorit să spună: «**Cel care a venit pentru păcătoși a fost născut dintre păcătoși pentru a curăța toate păcatele lor.**»”

Părintele Matta Al-**Miskeen** **consideră că cele patru bunici sunt:**

„Patru bijuterii luate din mizeria comunității pentru a înfrumuseța pieptul lui Isus, care a venit ca mântuitor al păcătoșilor; provenit din nume acuzate de adulter, acest colier din perle poate fi observat și poate bucura inimile care sunt deschise.”

Cred că nu sunt dintre cei cărora le place acest colier al adulterului care înfrumusețează pieptul lui Hristos și nu sunt sigur dacă și cititorii consideră la fel ca mine sau dacă ei sunt dintre cei cu inimile deschise, cărora le place că numele acestor adulterine înfrumusețează pieptul lui Hristos.

Nu trebuie să vă pară rău că ați citit toate aceste lucruri despre Isus (Pacea lui Allah fie asupra sa!), acest măreț mesager, care nu a fost deloc așa cum au menționat autorii textelor biblice. Pentru a vă consola, da-ți-mi voie să îl citez pe Ernest Renan, acest mare istoric, care în cartea sa – *Viața lui Isus* – a spus:

„Dacă am lua în considerare numai acele lucruri din viața lui Isus pe care le știm cu siguranță, atunci nu am scrie decât câteva paragrafe.”

Sper că sunteți de acord cu mine atunci când consider că evangheliștii nu au făcut altceva decât să abuzeze de numele lui Isus (Pacea fie asupra lui!) și să insulte numele acestuia, iar textele lor nu sunt altceva decât o dovadă în plus că ele nu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este departe de folosirea unor astfel de lucruri despre profeții și mesagerii Săi cei credincioși, printre aceștia fiind inclus și Hristos (Pacea fie asupra lui!).

Concluzii

Vom termina această lungă călătorie prin a afirma că noi, musulmanii, credem în Evanghelia pe care Dumnezeu Cel Atotputernic i-a oferit lui Isus (Pacea fie asupra lui!), care sunt o adevărată călăuzire și lumină pentru întreaga omenire și o veste a profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Însă, creștinii au pierdut această Carte:

„Și am încheiat noi legământ cu aceia care au zis: «Noi suntem creștini.» dar au uitat ei o parte din ceea ce li s-a reamintit (Mesajul trimis la ei prin

Evanghelie)...” [Coran, Surat Al-Ma’ida, 5:14]

Ceea ce cuvintele Noului Testament afirmă, pretinzând că acestea sunt Cuvintele lui Dumnezeu fără a exista nicio dovadă în acest sens, se dovedește a fi modificat, de aceea, este lipsit de valoare. De asemenea, am putut observa că Noul Testament nu poate fi atribuit apostolilor, acestea fiind scrierile unor scriitori necunoscuți, care au împrumutat toate aceste povești de la niște păgâni străvechi. Mai mult decât atât, putem observa că aceștia au copiat unul de altul.

Examinarea Cărilor din Noul Testament a dovedit că acești scriitori nu au fost inspirați divin din cauza numărului mare de greșeli pe care le-au făcut. Mai mult decât atât, ei nu au pretins că ar fi fost inspirați divin, însă bisericele și consiliile ecumenice au pretins acest lucru. Decizia preoților din biserici a făcut ca aceste cărți să fie sfinte, în timp ce acești preoți consideră că citirea altor Cărți este un păcat ce va fi pedepsit prin blestem și moarte.

Noul Testament a continuat să eșueze chiar și cu privire la moralitate. Acesta oferă o etică ce nu face altceva decât să distrugă umanitatea și civilizațiile. Mai mult decât atât, în el Isus (Pacea fie

asupra lui!) este insultat, fapt care dovedește, din nou, că acesta nu este Cuvântul lui Dumnezeu. El, Preaînaltul și Preaslăvitul, a spus:

„Dar vai acelora care plăsmuiesc Scriptura cu mâinile lor și spun:
«Aceasta este de la Allah.», pentru a dobândi prin aceasta o mică simbrie!
Vai pentru ceea ce mâinile lor au scris și vai lor pentru ceea ce agonisesc!”
[Coran, Surat Al-Baqara, 2:79]

Multe persoane au ajuns la aceeași concluzie cu privire la Noul Testament și aceștia sunt cei care nu urmează cuvântul acestuia orbește, dar care acceptă dovezile primite. Printre ei, s-a aflat Philsian Chali, care a spus:

„Rareori scrierile pe care bisericile le aduc sunt originale și aparțin cu adevărat celor cărora ele le sunt atribuite. De cele mai multe ori, acestea sunt cărți lucrate în comun, modificate prin nenumărate adăugiri; ele sunt, în orice caz, munca omului și este imposibil ca acestea să fie Cuvintele lui Dumnezeu.”[\[82\]](#)

În concluzie, vreau să le mulțumesc celor care au citit această carte și îi cer lui Allah subhanahu wa ta’ala să ne călăuzească pe Calea Sa cea Dreaptă! Amin!

[1] Musulmanii preferă să folosească numele „Allah” care este unul dintre minunatele nume ale lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Cuvântul „Allah” este pur și unic, spre deosebire de cuvântul „Dumnezeu”, care poate fi folosit în mai multe forme, inclusiv la plural. Allah este Unul și Unic, neexistând plural pentru Allah.

[2] Musulmanii nu menționează numele lui Allah fără glorificare. Subhanahu wa ta’ala înseamnă „Mărire Lui, Preaînaltul!”

[3] Musulmanii nu pronunță numele unui profet sau mesager fără să-i onoreze prin rugăciune și invocație

[4] „Semințiilor”: Nepoții lui Iacob, adică descendenții fiilor săi. Și au fost aceste seminții în număr de douăsprezece

[5] În această carte, atunci când spunem Allah spune..., utilizăm traducerea sensurilor cuvintelor din versetele respective și nu o traducere literală, deoarece nimeni nu știe traducerea lor completă, sub toate aspectele, cu excepția lui Allah Preaînaltul

[6] Dacă luăm în calcul epistolele pastorale și Epistola către evrei

[7] „Diferențele din traduceriile Sfintei Biblii”, Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 91-92

[8] „Adevărul revelat” – Rahmatu Allah Al-Hindi Vol. 1

[9] „Religii comparate”, Mohammad Ezzat Tahtawi, pp 47-51, „Sfânta Biblie pe Cântar” Abd As-Salam Mohammad, pg. 91, „Citind Sfânta Biblie”, Abd Ar-Rahim Mohammad, Vol. 2, pp. 269-270

[10] „Cea mai mare dezbateră dintre Al-Hindi și preotul Fender”, pg. 372

[11] „Sfântul Marcu”, D. E. Nineham, pg. 11

[12] „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.2, pp 542-543, „Sfânta Biblie pe Cântar” Abd As-Salam Mohammad, pp. 94-95

[13] „Evanghelia după Luca”, Matta Al-Miskeen pg. 428

[14] „Evanghelia după Ioan”, Matta Al-Miskeen, Vol.1, pg. 328

[15] „Suspiciuni false cu privire la Biblie”, Preotul Dr. Manees Abd An-Noor, pg. 42

[16] „Adevăratul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol. 2, pp. 356-379; „Două dezbateri în Stockholm”, Ahmad Deedat, pg. 27

[17] „Explicând Evanghelia după Luca”, Ibraheem Saeed, pg. 580

[18] „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol. 1, pg. 234

[19] „Interpretarea Aplicată al Sfintei Scripturi”, câțiva teologi, pg. 2222

[20] „Tora, Biblia, Coranul și știința”, Maurice Bucaille, pp. 8-12; „Istoria Bisericii”, Eusebiu, pg. 146

[21] „Istoria bisericii”, Eusebiu, pp. 146-214

[22] „Adevărul revelat”, Al-Hindi, Vol.2, pp. 523-533; „Evanghelia după Matei”, Matta Al-Miskeen, pg. 29

[23] „Hristos în resursele credințelor creștine”, Ahmad Abd Al-Wahab, pg.58

[24] „Lexiconul Sfintei Biblii”, pg. 832

[25] „Două dezbateri în Stockholm”, Ahmad Deedat, pg. 66; „Iudaism și creștinism”, Mohammad Al-A'athamy, pg. 321

[26] „Tora, Evanghelia, Coranul și știința”, Maurice Bucaille, pg. 80

[27] „Sfântul Matei”, J. C. Fenton, pg. 136

[28] „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol. 2 pg. 538

[29] „Tora, Evanghelia, Coranul și știința”, Maurice Bucaille, pp. 8-12

[30] „Prefața la Sfânta Scriptură”, John Balkan și alții

[31] „Studiu critic asupra Evangheliei după Marcu”, Mohammad Abd Al-Alim Abu Assaad, pp 265-267; „Lexiconul Sfintei Biblii”, pg. 854

[32] „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.1 pg. 152; „Tora, Evanghelia, Coranul și știința”, Maurice Bucaille, pp. 85-86; „Hristos în resursele credințelor creștine”, Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 64-65

[33] „Tora, Evanghelia, Coranul și știința”, Maurice Bucaille, pp. 87-90;

„Hristos în resursele credințelor creștine”, Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 64-54, 150

[34] „Lexiconul Sfintei Biblii”, pp.110-111

[35] ibidem

[36] „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.1 pp. 155- 156; „Diferența dintre Creator și creație”, Abd Ar-Rahman Baji Al-Baghdadi, pp. 560-561

[37] „Diferența dintre Creator și creație”, Abd Ar-Rahman Baji Al-Baghdadi; „Hristos (Pacea lui Allah fie asupra sa!) între fapte și iluzii”, Mohammad Wasfi, pp. 41-42;

„Diferențe între traducerile Sfintei Biblie”, Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 87-88

[\[38\]](#) „Cărțile Sfinte între adevăr și modificări” Yahya Rabee, pg. 155; „Ce este creștinismul”, Mohammad Al-Othmany, pp. 150 – 152; „Iudaism și Creștinism” Mohammad Dhia Al-A'thamy, pg. 329; „Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?” Ahmad Deedat, pg. 79

[\[39\]](#) „Iertare între Islam și Creștinism” Ibrahim Khalil Ahmad, pg. 18; „Creștinismul” Mustafa Shaheen, pg. 85

[40] „Lecturi din Sfânta Scriptură”, Abd Ar-Rahim Muhammad, Vol.2 pp. 272; „Răstignirea lui Hristos”, Ahmad Deedat, pg. 68; „Tora, Evanghelia, Coranul și știința”, Maurice Bucaille, pg. 91; Traducerea arabă pune aceste pasaje între două ghilimele și explică la margine că nu există în codexul vechi, în traducerile asiriană și latină

[41] „Adevărul revelat”, Vol.1 pg. 156

[42] „Rezumatul istoriei Religiilor,” Philsian Chali, pg. 230

[43] „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.1 pp. 163- 165; „Diferența dintre Creator și creație”, Abd Ar-Rahman Baji Al-Baghdadi, pg.

306; „Iudaism și Creștinism”, Dhia Al A'thamy, pp. 325-327

[44] „O introducere la Sfânta Scriptură”, John Balkan și alții, pg. 556

[45] „Istoria Bisericii”, Eusebiu, pg. 276

[46] „Lexiconul Sfintei Biblii”, pp. 174-176, 1075; „Ce cred evangheliștii despre elementele de bază ale credinței creștine”, Wayne Gerdon, pg. 46.

[47] „Istoria bisericii,” Eusebiu, pp. 329-331

[48] „Comentariul Noului Testament”, William Barclay, pg. 9

[49] „Istoria bisericii”, Eusebiu, pg. 145

[50] „Istoria bisericii”, Eusebiu, pg. 88

[51] „Comentariul Noului Testament”, William Barclay, pg. 9

[52] „Păgânism în creștinism”, Mohammad Tahir At-Tenneer, pp. 65-85; „Creștinism”, Ahmad Shalabi, pg. 153

[53] „Păgânism în creștinism”, Mohammad Tahir At-Tenneer, pp. 97-98; „Discuție onestă între un adorator al lui Allah și un adorator al lui Hristos”, Abd Al-Wadoud Shalabi, pp. 43-46

[54] „Păgânism în creștinism”,
Mohammad Tahir At-Tenneer, pp. 29-
32; „Citind din Sfânta Biblie”, Abd
Ar-Rahim Muhammad, Vol.2, pp. 238-
239

[55] „Discuție onstă între un adorator
al lui Allah și un adorator al lui
Hristos”, Abd Al-Wadoud Shalabi, pg.
41

[56] „Lecturi din Sfânta Scriptură”,
Abd Ar-Rahim Muhammad, Vol.2, pp.
268-269; „Hristos în resursele
credințelor creștine”, Ahmad Abd Al-
Wahab, pp. 33 -35

[57] „Adevărul revelat”, Rahmatu
Allah Al-Hindi, Vol.2 pg. 381

[58] „Adevărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, Vol.2 pg. 339;
„Lexiconul Sfintei Biblii”, pg. 20

[59] „A devărul revelat”, Rahmatu Allah Al-Hindi, vol.2 pg. 318

[60] „Evanghelia după Matei”, Matta Al-Miskeen, pp. 364-365

[61] Idem, pg. 367

[62] „Evanghelia după Luca”, Părintele Atta Al-Miskeen, pg. 674

[63] „Evanghelia după Matei”, Matta al-Miskiin, pg. 514

[64] „Evanghelia după Matei”, Matta Al-Miskeen, pg. 553

[65] „Enciclopedia Scrierilor biblice”,
Gadara

[66] „Introducere la Vechiul
Testament”, pastorul Samuel Yousuf,
pg. 367

[67] „Convenția celor doi
evangheliști”, Samaan Kalhun, pg. 86

[68] „Evanghelia după Luca”,
Părintele Matta Al-Miskeen, pg. 202

[69] „Adevărul revelat, Rahmatu Allah
Al-Hindi”, vol. 2, pp. 572-573;
„Dezbaterea modernă”, Ahmad
Deedat, pp. 133-139; „Este Biblia
cuvântul lui Dumnezeu?”, Ahmad
Deedat, pp. 18-19

[70] „Diferențe în traduceri Sfintei Biblie”, Ahmad Abd Al-Wahab, pg. 26

[71] „Adevărul revelat”, vol. 2, pp. 497-504; „Adevărata evidență a modificărilor din vechile cărți”, Ahmad Abd Al-Wahab, pp. 34-38; „Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?”, Ahmad Deedat, pp. 26-28

[72] „Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?”, Ahmad Deedat, pp. 26-28; „Două dezbateri în Stockholm”, Ahmad Deedat, pg. 65

[73] Pentru a putea vedea mai multe despre aceste modificări, vezi și Matei 18/11, 19/9, 20/16, 23/14, Marcu 7/8,

7/16, 9/44, 10/21, 11/26, 15/28, Luca
1/28, 8/45, 11/11, 17/36, 23/17, 24/42,
Ioan 3/13, 11/51, Faptele
Apostolilor 9/5-6, 15/34, 24/6-7,
28/29, Romani și alte părți din textul
biblic

[74] Comandant peste 100 de soldați;
centurion

[75] „Interpretarea Evangheliei potrivit
lui Luca”, dr. Ibrahim Said, pg. 85

[76] „Evanghelia după Matei”,
părintele Matta Al-Miskeen, pg. 502

[77] „Cărțile Sfinte între acuratețe și
modificare”, Yahya Rabee, pg. 325

[78] Aceasta nu înseamnă că Biblia cea Sfântă nu conține anumite învățături nobile, așa cum sunt lumina și călăuzirea profeților. Cu toate acestea, ele sunt amestecate cu modificări false, care a făcut ca învățăturile bune să fie greu de identificat

[79] Nepedepsire a unui infractor, determinată de anumite împrejurări prevăzute de lege

[80], „Păcatul original între iudaism, creștinism și Islam”, Omayma Shaheen, pg. 148; „Hristos în Coran, Torah și Evanghelie”, Abd Al-Kareem Al-Khateeb, pg. 374

[\[81\]](#) Comennd asupra acestui verset, preotul Samaan Kalhuun a spus: „Nu este nicio îndoială a cunoscut încă din copilărie că Iosif este tatăl său, iar mama sa nu i-a spus că Iosif nu era tatăl său real; ea nu i-a spus lui despre nașterea sa miraculoasă.” – „Acordul dintre cei doi evangheliști”, Samaan Kalhoon, pp. 77-78

[\[82\]](#) „Rezumatul Istoriilor religioase”, Philsian Chali, pg. 234